

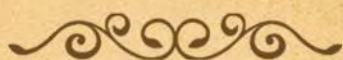
ชีวิตสมณะ ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร

คำสอนคุณครูไม่ใหญ่ หลวงพ่อธัมมชโย

เราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี

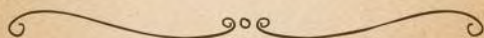

ธรรมบรรณาการ

เนื่องในวาระมุทิตาฉลองนาคหลวง รูปที่ ๘

แห่งวัดพระธรรมกาย

พระมหาวิรพงษ์ ธมฺมตฺตเมธี ป.ธ.๙

พระมหากรุณาธิคุณ

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดี

ศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

โปรดพระราชทานพระบรมราชูปถัมภ์ให้

สามเณรวีรพงษ์ บัวศรี

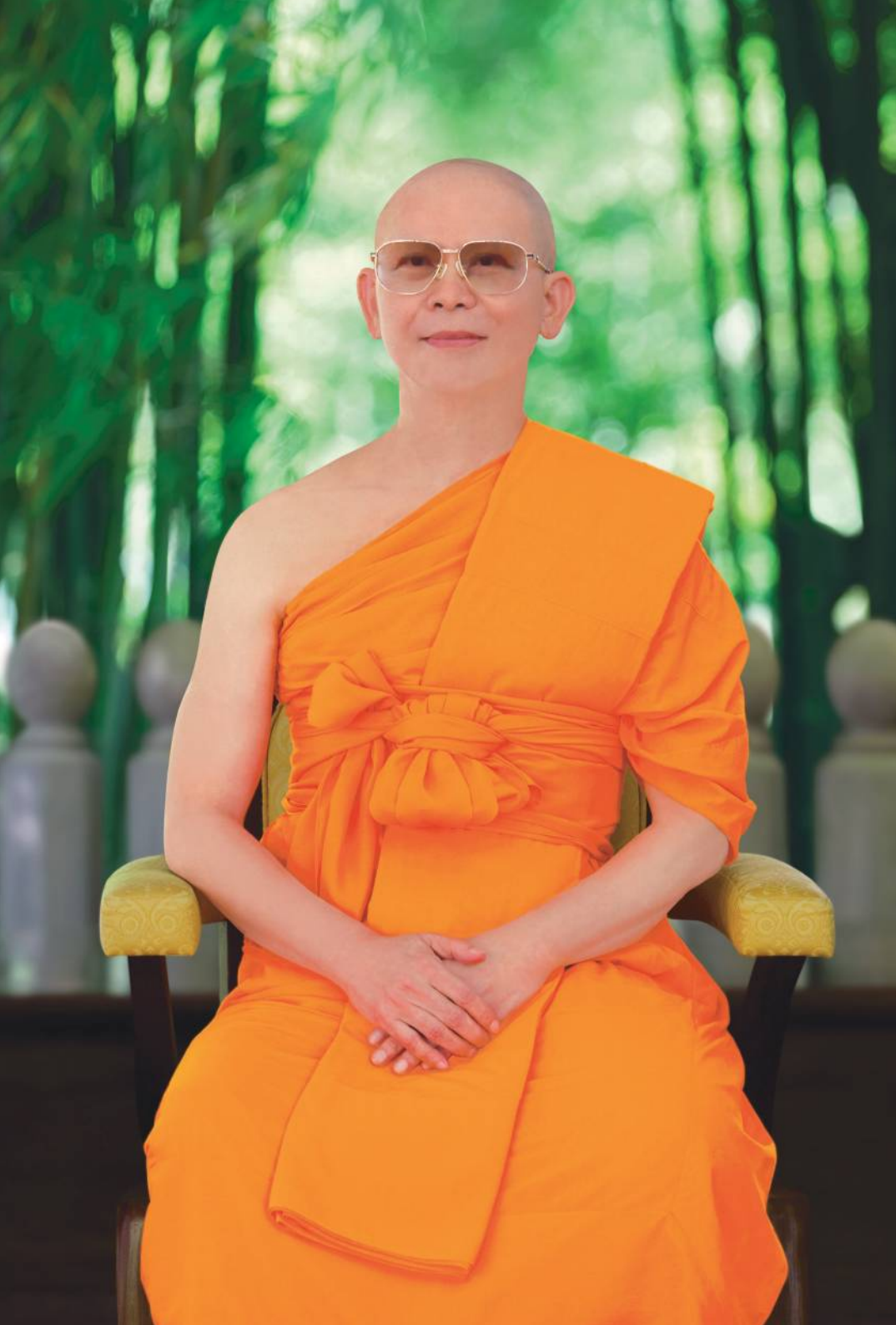
เปรียญธรรม ๙ ประโยค อุปสมบทเป็นนาคหลวง

ณ พระอุโบสถ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม

ในพระบรมมหาราชวัง

ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๕

สมณะ...ต้องศึกษาพระบาลี

ชีวิตนักบวชกับการศึกษาพระปริยัติธรรมมีความสำคัญ บวชเป็นพระเป็นเณรแล้วถ้ายังมีร่างกายแข็งแรง ยังสดชื่น และไม่มีภารกิจเครื่องกั่วงวลอันใดแล้วก็ “ต้อง” ศึกษาเล่าเรียนพระปริยัติธรรม เพราะเป็นหน้าที่ของพระของเณรที่จะต้องศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ และฝึกฝนให้เป็นไปตามคำสอนของท่าน แล้วนำธรรมะที่ได้เรียนรู้มาสั่งสอนตนเอง กับสั่งสอนญาติโยม นี่เป็นกิจที่สำคัญ

คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถูกรวบรวมไว้ในภาษาบาลี ผู้มีบุญเท่านั้นจึงจะได้ศึกษาความรู้อันยิ่งใหญ่นี้ บุญน้อยๆ เขาก็ไปเรียนวิชาทางโลก เรียนการทำมาหากินแข่งกันเท่านั้นที่จะสอนว่า เป้าหมายของชีวิตคืออะไร หรือจะดำเนินชีวิตอย่างไร ไปสู่เป้าหมาย หรือปรโลกมีกี่คติ ทำอย่างไรเราถึงจะไปสู่ปรโลกอย่างสวยงาม ปลอดภัย และมีชัยชนะ วิธีไปสู่สุคติโลกสวรรค์ ทำอย่างไร ความรู้เหล่านี้ไม่มีการสอนในสถาบันต่างๆ ยิ่งเรียนสูงๆ ขึ้นไป ยิ่งไม่มี ไม่ว่าจะเป็นปริญญาตรี โท เอก ยกเว้นที่มีอยู่ในมหาวิทยาลัยพุทธศาสนา หรือคณะที่เกี่ยวข้องกับศาสนศาสตร์เท่านั้น นอกนั้นไม่มีเลย ใครมาศึกษาความรู้เรื่องนี้เขาถือว่าว่างมลาย เพราะพิสูจน์ไม่ได้ คือ คิดเองและพูดเองว่าพิสูจน์ไม่ได้

สิ่งที่จะต้องพิสูจน์ เราต้องพิสูจน์ และผู้ที่พิสูจน์ได้แล้วก็มี แล้วเราก็สามารถพิสูจน์ได้ด้วยพุทธวิธี สามารถที่จะเรียนรู้ได้ นำเสียดยาวว่า ยิ่งเรียนทางโลกสูงๆ ขึ้นไป ยิ่งห่างไกลจากแสงสว่าง

จากวิชาความรู้ที่สำคัญที่จะช่วยให้มีสุขทั้งในปัจจุบันและในอนาคต ละโลกแล้วไปได้ มีความสุขในสังสารวัฏ สุดท้ายได้บรรลุจุดหมายปลายทางของชีวิต คือ มรรคผลนิพพาน

หลวงพ่อบอกยืนยันอีกครั้งว่า ผู้มีบุญเท่านั้นจึงจะได้ศึกษาภาษาบาลี ซึ่งเก็บรวบรวมพุทธวจนะ คือ คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ เวลาเข้าห้องเรียนได้ฟังสิ่งที่พระอาจารย์ท่านสอน เหมือนนั่งอยู่ต่อหน้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อยู่กับสิ่งที่บริสุทธิ์และสูงส่ง ใจก็พลอยสูงส่งและบริสุทธิ์ตามไปด้วย และยังได้วิธีการที่จะปฏิบัติตัวให้เป็นแบบเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย

ฉะนั้น จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่พระเณรผู้มีบุญทั้งหลายจะต้องศึกษาเอาไว้ให้ดี เรียนให้แตกฉาน อย่าไปเรียนแค่หวังว่า เราจะสอบให้ได้ บางทีเราสอบได้ แต่เราเก็งข้อสอบ ถ้าเก็งข้อสอบ เวลาเข้าไปสอบแล้ว เราจะรู้สึกเกร็ง ไม่เหมือนกับสอบด้วยความรอบรู้

ภาษาบาลีเขาต้องการเรียนให้แตกฉาน ไม่ใช่ไปเก็ง สอบได้ เพราะเก็งข้อสอบ ยังไม่ถึงว่าได้ศึกษาภาษาบาลีอย่างสมบูรณ์ ยังเรียนเหมือนเด็กๆ คือ เรียนไปนั้นๆ แต่เราเรียนเพื่อที่จะให้แตกฉาน จะได้รู้ว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างไร หรือคำสอนดั้งเดิมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมัยพุทธกาลมีอะไรบ้าง

เราเป็นนักรบแนวหน้าของกองทัพธรรม เป็นกำลังหลักที่จะต้องนำความรู้เหล่านี้มาถ่ายทอด มาสั่งสอนญาติโยมและชาวโลกทั้งหลาย ถ้าเรายังไม่แตกฉาน ยังไม่แจ่มแจ้ง แล้วชาวโลกจะ

ไปแจ่มแจ้งได้อย่างไร ดังนั้นหลวงพ่อก็ได้ชวนลูกๆ ทั้งหลาย หรือนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาทั่วโลกให้สนับสนุน และ ส่งเสริมพระเดชพระคุณได้เล่าเรียนภาษาบาลี

จะเรียนภาษาบาลีให้แตกฉาน ต้องเรียนตั้งแต่ยังเป็นเด็ก เป็นสามเณร มาบวช มาเรียนรู้ ว่าจะได้บวชพระก็ได้นาคหลวง แล้ว คือ ได้ ป.ธ. ๘ ตั้งแต่ยังเป็นสามเณรอยู่ พอจบประโยค ๘ ก็เรียนต่อประโยค ๑๐ คือ เรียนธรรมปฏิบัติต่อกันไปเลย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงวางแนวทางเอาไว้ มีปรีชาปฏิบัติ และปฏิเวธ คือ ต้องศึกษาปรีชาก่อน เหมือนเรียนแผนที่เรียนทฤษฎี แล้วลงมือปฏิบัติ จากนั้นมาตรวจสอบทางทฤษฎี ปรีชาว่าตรงกันหรือไม่ เทียบกับภาคปฏิบัติตามประสบการณ์ ภายใที่เราได้เข้าถึง มีพระเดชพระคุณหลวงพ่อบรรดา รูป พอจบประโยค ๘ แยกกลดเข้าป่าไปเลย และก็ออกจากป่านำ ธรรมปฏิบัติมาสั่งสอนญาติโยม นี่ต้องอย่างนี้

เพราะฉะนั้น จะเรียนภาษาบาลีต้องเรียนตั้งแต่เป็นสามเณร การที่สามเณรจะมีกำลังใจ หรือเด็กจะมีกำลังใจมาบวช เราต้อง บอกให้เขารู้เรื่องความจริง อย่าไปพูดเล่นว่า ไม่มีทางไป ด้อย โอกาส ไปพูดแห่ พูดเข้า ล้อเล่นอย่างนี้ได้อย่างไร ต้องพูด เรื่องจริง สามเณรเป็นผู้มีบุญ มีโอกาสดี เกิดมาแล้วก็มาทางลัด มาบวชเป็นสามเณร เหมือนพระราहुล

พระราहुล แม้ว่ามีตำแหน่งรัชทายาทของกษัตริย์รอคอยอยู่ แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเห็นว่า เป็นผู้ปกครองประเทศนั้น

ไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย เหมือนมีผงเข้าตา เคืองหูเคืองตาอยู่ตลอดเวลา แล้วก็ไม่เห็นจะมีอะไรเลย สู้ชีวิตสมณะไม่ได้ เป็นชีวิตที่สูงส่ง

เพราะฉะนั้น ต้องช่วยกันพูดต่อๆ กันไป เวลาเจอใครพูดล้อเล่น อย่าไปพูดอย่างนั้น เด็กจะไปรู้เรื่องอะไร เขาก็ท่อนะ ต้องสนับสนุนให้มาบวชเป็นสามเณรเพื่อศึกษาเรียนรู้สิ่งที่ดีมีคุณค่าที่สุดในชีวิต และก็ฝึกฝนตนเองและสั่งสอนผู้อื่น ซึ่งความรู้นี้จะช่วยได้ทั้งตัวเองและผู้อื่นให้รอดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง

ที่สอบได้ประโยค ๕ เป็นนาคหลวง ต้องถือว่าได้จบการศึกษาอันสูงสุดที่การคณะสงฆ์เขากำหนดเอาไว้ให้ แต่ความเป็นจริงสิ่งที่จะต้องเรียนรู้มีอีกเยอะแยะ แต่เขาย่อลงมาให้เราศึกษาอย่าเพิ่งประมาทหรือชะล่าใจว่า เรามีความรอบรู้ในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้อย่างทั่วถึงแล้ว นี่แค่เป็นอุปกรณ์ที่ลูกจะต้องนำเอาไปศึกษาเรียนรู้ในสิ่งที่เรายังไม่รู้ต่อไปซึ่งยังมีอีกมาก โดยเฉพาะคำสอนดั้งเดิมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งกระจัดกระจายไปทั่วโลก ไปอยู่ตามนิกายต่างๆ ตามอารามบ้างตามสำนักเรียน ตามห้องสมุดต่างๆ บ้าง นั่นคือภารกิจที่ลูกจะต้องศึกษากันต่อไป

เมื่อเราได้คำสอนดั้งเดิมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาแล้ว ก็จะเป็นประโยชน์ไปทั่วสังฆมณฑลทั่วโลก นักบวชทั่วโลกที่เป็นพุทธก็จะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง แล้วก็ไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งก็จะเป็นประโยชน์ต่อตัวเองและต่อชาวโลกด้วย เพราะฉะนั้นจะ

ต้องศึกษากันต่อไปนะ ทั้งปรีชาที่นอกเหนือจากเปรียญธรรม ๕ ประโยค กับการปฏิบัติที่หลวงพ่อบรมติว่า ประโยค ๑๐

ประโยค ๑๐ คือ การปฏิบัติธรรม เพื่อจะเรียนรู้พระไตรปิฎก ภายในตัวของเรา พระไตรปิฎกในตัว เราเรียนมาระดับหนึ่งแล้ว แต่ว่าในตัวกำลังรอกอยให้เราได้ศึกษาต่อไป เมื่อเราจบประโยค ๕ แล้ว เครื่องกัณฑ์ในระดับหนึ่งก็หมดไป พอมีเวลาที่จะศึกษา พระไตรปิฎกในตัว พร้อมกับศึกษาภาคปรีชาที่ยังหลงเหลืออยู่ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในเบื้องต้น

ตอนนี้ลูกยังแข็งแรง ให้ใช้ความแข็งแรงและปลอดกังวลนี้ ศึกษาให้เต็มที่ อย่ากลัวความยากลำบากเลย ความยากลำบากนี้แหละจะเป็นทางมาแห่งบุญ แห่งบารมี และความรู้อันยิ่งใหญ่ที่จะเป็นประโยชน์ต่อตัวเองและต่อชาวโลก ให้ทุ่มเทชีวิตจิตใจในวินัยให้เต็มที่ อย่าเอาใจไปใช้อย่างอื่น ให้ใช้แบบที่นักบวชที่แท้จริงเขาใช้ คิดพูดทำก็ต้องให้แบบนักบวช ก็จะเกิดประโยชน์ต่อตนเองและต่อชาวโลกด้วย

การที่ลูกสามเณรได้รับพระราชทานการอุปสมบทเป็นนาคหลวง ได้รับเกียรติยศอันยิ่งใหญ่ทั้งตนเอง ทั้งวงศ์ตระกูล แล้วกิจการของเรา ถ้านักเรียนของเรา โดยเฉพาะหลวงพ่อก็อพลอยมีหน้ามีตาไปกับเขาด้วย เพราะความเพียรพยายามของลูกที่ได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่

การได้รับพระราชทานการบวชนี้นี้ ต้องถือเป็นเกียรติอันสูงส่ง ยากที่ใครๆ จะได้รับ แม้หลวงพ่องเองยังไม่มีโอกาสอย่างนี้ ยังต้องสั่งสมบารมีอีกมากจึงจะได้รับโอกาสอย่างนี้ ลูกมีบุญเก่า และสั่งสมบุญใหม่ ประกอบกับความเพียรพยายาม จึงได้รับสถานะอันทรงเกียรตินี้ซึ่งเงินทองซื้อไม่ได้ แม้ใครที่ไม่มีบุญอย่างนี้ปรารถนาก็ยากจะได้

เพราะฉะนั้น เมื่อบวชแล้ว ต้องทำตัวของเราให้สมกับเป็นนักบวชที่ได้รับพระราชทาน ได้รับเกียรติอันสูงส่ง ต้องเป็นเนื้อนาบุญ เป็นอายุพระศาสนา เป็นแหล่งความรู้ เป็นแหล่งแห่งความบริสุทธิ์ แหล่งแห่งบุญที่ผู้แสวงหาบุญเขาจะได้มาตัดดวงบุญกันอย่างต่อเนื่อง อายุของพระศาสนาก็จะได้สืบทอดกันไปอีกยาวนาน แม้เราจะไม่อยู่ในโลกนี้แล้วก็ตาม แต่ความดีของเราจะปรากฏอยู่ในโลกนี้ ต้องเป็นต้นบุญต้นแบบนะลูกนะ

วันนี้หลวงพ่อกและลูกพระธัมฯ ทั้งโลก มีความปลื้มปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ทุกคนมีความปิติ มีรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้า และมีความหวังว่า ลูกนาคหลวงจะได้ทำตามโอวาทที่หลวงพ่อกให้อย่างย่อๆ นี้

ขอให้ลูกจงมีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง ปลอดภัยพล ให้ตั้งใจศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประพฤติปฏิบัติตามธรรมวินัย เป็นพระแท้ เป็นนักบวชที่แท้จริง ซึ่งจะเป็นที่พึ่งต่อตัวเอง และต่อชาวโลกได้

ขอให้ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ได้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด
ในวิชาธรรมกาย ให้เป็นที่รักของมนุษย์ของเทวดาทั้งหลาย ให้
เป็นครูเขา เป็นอาจารย์เขา จะประพฤติปฏิบัติธรรม จะบำเพ็ญ
เนกขัมมบารมี หรือบารมีอย่างอื่น ก็ขออย่าได้มีอุปสรรคอันใด
เกิดขึ้น ให้สร้างบารมีให้ได้ตลอดรอดฝั่ง ให้แตกฉานทั้งปรีชา
ปฏิบัติ ปฏิเวธ จะเทศนาทำให้ไพเราะเบื่องต้น ท่ามกลาง เบื้อง
ปลาย บริสุทธ์บริบูรณ์ทั้งอรรถและพยัญชนะ ใครได้ยินได้ฟัง
ธรรมก็ให้มีสติ มีความเลื่อมใส จนพองสยองเกล้า ให้
ดีอกดีใจ ได้บรรลุดูธรรมกาย ความปรารถนาอันใดก็ตามที่ลูกได้
ตั้งใจเอาไว้อย่างดีแล้ว ขอความปรารถนานั้น จงเป็นผลสำเร็จ
ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์
จงทุกประการเทอญ

หลวงพ่อัมมชโย

๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เกียรติของพระภิกษุ

สมัยปู่ย่าตาทวดของพวกเรา หากพระภิกษุสามเณรรูปใดก็ตาม ย่างก้าวไปถึงไหนก็จะมีประชาชนออกมาต้อนรับ มากราบไหว้แทบเท้า คอยให้ความสะดวกทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าถามว่าทำไมจึงเป็นอย่างนั้น ก็ต้องบอกว่า เพราะพระภิกษุสามเณรตั้งแต่สมัยปู่ย่าตาทวด ท่านประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเคร่งครัดตามพระธรรมวินัย จึงได้รับเกียรติได้รับการยกย่องเชิดชูอย่างมากมายถึงปานนั้น

แต่ปัจจุบันนี้ การให้เกียรติอย่างนั้นนับวันจะหมดไป ในเมืองใหญ่ๆ ที่ผู้คนพลุกพล่าน เราจะพบว่าพระภิกษุไม่ได้รับเกียรตินั้นแล้ว เกราะห้ห้ามยามร้ายเดินไปตามถนนอาจถูกเดินชนจนล้ม ขึ้นรถเมล์ก็ไม่ค่อยมีใครอยากสละที่นั่งให้ แม้ที่สุดตามวัดต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัดในกรุงเทพฯ เวลาที่พระเดินผ่านถึงตรงหน้า ความหวังที่จะเห็นภาพญาติโยมนั่งลงไหว้ เปิดทางให้ หรือกราบที่เท้า หรือกราบลงไปกับพื้นก็ไม่มีแล้ว

ถ้าพระภิกษุไม่ว่าจะอยู่วัดไหน ยังตั้งใจประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด ก็จะได้รับเกียรติอย่างนั้นจากญาติโยมอยู่ แต่ถ้าเราไม่ค่อยเคร่งครัดระมัดระวังตัวเองเท่าที่ควร ถึงคราวสวดมนต์ก็ไม่ค่อยจะสวด ถึงคราวนั่งเจริญสมาธิก็ขาด ถึงคราวจะต้องขึ้นเทศน์ก็เกียจกัน ไม่ค่อยอยากจะขึ้นเทศน์ เพราะเตรียมมาไม่พร้อม งานการส่วนรวมบางวันก็ขยัน บางวันก็เกียจคร้าน

ความประพุดิเหล่านี้ล้วนเป็นการลดเกียรติ ลดฐานะ ลดยศของพระองค์ ถ้าปล่อยปละละเลยไม่รีบแก้ไข ไม่เข้าพระในวัดของเรา ก็จะไม่มีการไหว้ ไม่มีใครกราบ แล้วตอนนั้นไปโทษใครเขาก็ไม่ได้ เพราะเป็นความผิดพลาดของเราเอง

เราต้องตระหนักว่า เรายังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ เพราะฉะนั้นถ้าสำรวจตรวจสอบตัวเองเมื่อไร เราก็จะพบข้อบกพร่องของตนเองจนได้ เมื่อเราพบข้อบกพร่องของตนเองแล้ว ก็ขอให้รีบแก้ไขเสียอย่าปล่อยปละละเลย ครั้งใดถ้าญาติโยมเขาไม่แสดงความเคารพ ไม่กราบ ไม่ไหว้ ไม่เกรงใจ ต้องรีบพิจารณาดูตัวเองว่า เราบกพร่องอะไรตรงไหน พบแล้วก็รีบแก้ไขเสีย

ทุกครั้งที่ญาติโยมเขาเคารพ เขากราบ เขาไหว้เรา ก็ขอให้ถามตัวเองว่า เราดีจริงสมกับที่เขากราบไหว้แล้วหรือยัง ถ้ายังไม่เหมาะสมก็รีบปรับปรุงแก้ไขให้ยิ่งๆ ขึ้นไปอีก ถ้าคิดว่าเหมาะสมแล้วก็ต้องถามต่ออีกว่า ดีถึงที่สุดหรือยัง ก็จะได้คำตอบว่า ยังด้วยเหตุนี้เราจึงถูกบังคับให้ต้องรีบปรับปรุงแก้ไขตัวเองให้ถึยบไปเลย ถ้าทำได้อย่างนี้เป็นประจำ แม้ยังไม่หมดกิเลส ต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ อีกก็ภพภีชาติก็ตาม ก็ย่อมไม่ตกอับแน่นอน

หลวงพ่อดัตตชีโว

๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๓

สามเณรวิรพงษ์ บัวศรี ป.ธ.๙

ฉายา	ธมฺมตถเมธี
คำแปล	ผู้มีปัญญารู้ธรรมและอรรถแห่งธรรม
เกิด	วันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓
ภูมิลำเนา	จ. กระบี่
บิดา	นายอรุณน้อย บัวศรี
มารดา	นางสุพรน้อย บัวศรี
บรรพชา	วันที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๖

ประสบการณ์การสร้างบารมี

๒๕๕๗ - ๒๕๕๘	สามเณรคุณธรรมดีเด่นประจำปี
๒๕๕๙ - ๒๕๖๐	พี่เลี้ยงสามเณรโครงการหน่อแก้ว เปรียญธรรม รุ่นที่ ๕ - ๖
๒๕๖๑	พี่เลี้ยงสามเณรใหม่ วัดพระธรรมกาย
๒๕๖๒	พี่เลี้ยงโครงการบรรพชาสามเณร ๑๐,๐๐๐ รูป ณ วัดพระธรรมกาย
๒๕๖๓	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์สารพินิจ
๒๕๖๔	คณะกรรมการสามเณร หัวหน้าศูนย์สารพินิจ

ความรู้สึกจากใจ

ตั้งแต่สามเณรจำความได้ โยมพ่อ โยมแม่ก็พาไปทำบุญที่วัดอยู่เป็นประจำ ทำให้จิตใจของสามเณรผูกพันกับวัดวาอารามและพระพุทธศาสนามาตั้งแต่วัยเยาว์

ต่อมา เมื่อสามเณรมีอายุ ๑๑ ปี ก็ได้บรรพชาเป็นครั้งแรก ณ วัดลำทับ จ.กระบี่ เมื่อบวชแล้วสามเณรก็มีความรู้สึกรักเพศสมณะมาก อยากครองจีวรไปนานๆ แต่ตอนนั้นยังเรียนไม่จบ ป.๖ จึงต้องลาสิกขาออกมาเรียนต่อ และตั้งใจว่า “จบ ป.๖ แล้วจะบวชเรียน” บวกกับตอนนั้นฐานะทางครอบครัวลำบากต้องหาเช้ากินค่ำ และสามเณรทราบข่าว บวชเรียนที่วัดพระธรรมกาย ไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น ทำให้สามเณรคิดว่า ถ้าบวชเรียนพ่อแม่ก็จะไม่ลำบากส่งเสียเราเรียนอีก ดังนั้นพอเรียนจบ ป.๖ สามเณรจึงกราบลาโยมพ่อโยมแม่มาบวชเรียน โยมพ่อให้พรว่า ถ้าจะบวชเรียน ก็เอาให้ได้ นาคหลวงนะ

ตอนนั้นสามเณรก็ไม่ได้คิดอะไร เพราะไม่เคยได้ยินคำว่า “นาคหลวง” คิดแต่จะบวชเรียนเพียงอย่างเดียว ประจวบเหมาะกับพระอาจารย์นพดล คุณโชโต ได้ชวนสามเณรมาบวชเรียนในโครงการหน่อแก้วเปรียญธรรม รุ่นที่ ๒ ที่วัดพระธรรมกาย สามเณรจึงได้บวชเรียนสมใจปรารถนา

พอบวชแล้ว สามเณรตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเองตามคำแนะนำพร่ำสอนของพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง ได้รับฟังธรรมะ

จากพระอาจารย์ และในระหว่างโครงการอบรม สามเณรได้อีก
คำว่า “นาคหลวง” อีกครั้ง เหตุว่าตอนนั้นมีการตั้งขบวนส่ง
พ.ม.วิโรจน์ ญาณวิโรจน์ ป.ธ.๕ นาคหลวง ไปศึกษาต่อต่างประเทศ
สามเณรจึงไปถามพี่เณรพี่เลี้ยงว่า “ทำไมพระอาจารย์รูปนี้ ถึงมี
คำว่า นาคหลวง ต่อท้ายชื่อ” ก็ได้รับคำตอบว่า ท่านสอบได้ ป.ธ.๕
ขณะยังเป็นสามเณร อายุไม่เกิน ๒๒ ปี สามเณรจึงตั้งเป้าหมาย
ตั้งแต่นั้นว่า เราจะต้องเป็นนาคหลวงให้ได้แบบท่าน

เมื่อจบโครงการหน่อแก้วเปรียญธรรม สามเณรได้มาเป็น
สามเณรวัดพระธรรมกายอย่างเต็มตัว ได้รับบทฝึกเรื่องความ
เคารพ วินัย อดทน อีกทั้งได้รับการปลูกฝังมโนปณิธาน
จากหลวงปู่ จากคณะพระอาจารย์ ทำให้สามเณรทุ่มเททั้ง
แรงกายแรงใจในการสร้างบารมี ตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเอง เล่าเรียน
ปริยัตินักธรรม บาติ แม้จะยากเย็นสักเพียงใดก็มุ่งมั่นหมาย
จะคว้าธงชัย คือ ป.ธ.๕ และนำความรู้จากพระธรรมคำสั่ง
สอนมาสอนตนเอง พัฒนาอุปนิสัยของตนตามแบบอย่าง
พระโบราณจารย์

ตลอดระยะเวลา ๕ ปี ที่ผ่านมานั้นสามเณรได้รับทั้ง
ประสบการณ์และบุญบารมี ประกอบวิริยะอุตสาหะจนสามารถสอบได้
ได้เปรียญธรรม ๕ ประโยค เป็นสามเณรนาคหลวงตามคำให้พร
ของโยมพ่อ และตามเป้าหมายที่สามเณรเองได้ตั้งเอาไว้

ความสำเร็จในวันนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย หากไม่มีมหาปูชนีย-
อาจารย์ คือ พระเดชพระคุณหลวงปู่ หลวงพ่อทั้งสอง และ
คุณยายอาจารย์ฯ ผู้มีมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่เรื้อรังสัตว์นสัตว์

ไปอยู่ที่สุดแห่งธรรม ได้สร้างวัดพระธรรมกาย
สร้างหมู่กุฏิสามเณรให้เหล่าสามเณรได้พักอาศัย
สร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรมให้เหล่าสามเณร
ได้ศึกษาเล่าเรียนธรรมะสร้างเพชรเม็ดงาม
ไว้ในพระพุทธศาสนา

ลูกเณรกราบขอบพระคุณหลวงพ่อกับ
ทั้งสอง ที่เมตตาอบรมสั่งสอนลูกเณรเสมอมา

กราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกรูป
ทุกท่าน ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาภาษาบาลีแก่
ลูกศิษย์คนนี้ทุกชั้น ทุกประโยค

กราบขอบพระคุณพระอาจารย์ พระ
พี่เลี้ยง ผู้แนะนำพร่ำสอน คอยดูแลกระผม
ตลอดระยะเวลา ๕ ปีที่ผ่านมา

กราบขอบพระคุณพระอาจารย์นพดล
คุณโชโต ที่เมตตาชักชวนกระผมให้มาบวช
ในโครงการหน่อแก้วเปรียญธรรม รุ่นที่ ๒
จนทำให้ผมประสบความสำเร็จในวันนี้

ขอบคุณเพื่อนสหธรรมิกทุกรูป ทั้ง
รุ่นพี่รุ่นน้องที่คอยประคับประคองในเส้นทาง
การสร้างบารมีตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา

ขอบคุณโยมพ่อโยมแม่ ที่คอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจ
ที่สำคัญยิ่ง

อนุโมทนาบุญกับกัลยาณมิตร ญาติโยมผู้มีบุญทุกท่าน
ที่มีส่วนช่วยในการสืบทอดอายุพระพุทธศาสนา และคอยสนับสนุน
ความสะดวกในการเล่าเรียนพระปริยัติธรรมแก่สามเณร ต่อจากนี้
สามเณรจะได้เข้าสู่หมู่สงฆ์เพื่ออุปสมบทเป็นพระภิกษุ สืบทอดอายุ
พระพุทธศาสนาให้อยู่คู่โลกตราบนานเท่านาน

สามเณรวิรพงษ์ บัวศรี ป.ธ.๕

คติธรรม

กถามุฏตสฺส เม รตฺตินฺทฺทว วัฏฺฏปตฺตนิ
วันคฺฉินล่องไป ๆ บัดนี้เรากำอะไรออยู่

ชีวิตสมณะ ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร

โดย หลวงพ่อธัมมชโย (ไชยบุญ ฐมฺมชโย)

ที่ปรึกษา พระครูใบฎีกาอานวยศักดิ์ มุนิสโก พระครูสมุห์ณรงค์ ทนตจิตโต
พระมหาสมเกียรติ วรโย ป.ธ.๕ พระไชยยศ ยสวโร
พระมหาสุธรรม สุตโน ป.ธ.๕ พระมหาธรรมสถิต ฐมฺมจิตโต ป.ธ.๕
พระมหาสุวิทย์ ฐมฺมิกมฺมฺนิ ป.ธ.๕ พระมหาอรรถพล กุลสิทฺโธ ป.ธ.๕
พระมหาวิริยะ ฐมฺมสารี ป.ธ.๕ ดร.ชนิดา จันทราศรีไศล บ.ศ.๕
เมตตา สุชาติวงศ์ ระเบียบ ใจภักดี

เรียบเรียง จารุวรรณ วทินสกุล

กองบรรณาธิการ พระมหาวิระพงษ์ นิยมโล ไพบูลย์ สืบสาย
ขวัญจิตต์ จิตสินธุ สุธิดา จินดาภิณฑุล
อรอนงค์ สาสีผล จินดา ช่วยเกิด
สุพิชญา ศรีสุกุล

ศิลปกรรมและภาพ พระมหาพุทธศักดิ์ รตนชโย

รูปเล่ม สรียา ลือฤทธิกุล

พิมพ์ครั้งที่ ๑ วันศุกร์ที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๕ จำนวน ๖,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ วันพุธที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ จำนวน ๑,๓๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์ / ผู้จัดทำ วัดพระธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐

พิมพ์ที่ บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๕๗๗) จำกัด

ขอขอบคุณ วลัยลักษณ์ มงคลกาวิล บัวจันทร์ ทุนศาสน์
ปวีณา วันดีกร ปวีณกร ดวงที่สุด
ชลฤดี ปักกุนันน์ สายสิริ แสงพยับ

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

หลวงพ่อดมฺมชโย (ไชยบุญ ฐมฺมชโย).

ชีวิตสมณะ ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร.-- ปทุมธานี : วัดพระธรรมกาย, ๒๕๖๕.

๒๗๒ หน้า.-- (คำสอนคุณครูไม่ใหญ่).

1. สงฆ์. I. ชื่อเรื่อง.

294.30922

ISBN 978-616-590-409-4

ชีวิตสมณะ ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร

คำสอนคุณครูโมใหญ่ หลวงพ่อธัมมชโย

คำนำ

ภิกษุ คือ สมณะผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เพราะมองเห็นว่า ชีวิตในสังสารวัฏล้วนมีทุกข์ภัยทั้งสิ้น สรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม เมื่อผิดพลาดทำบาปอกุศลใดๆ ก็ต้องเสวยผล คือ วิบากนั้นๆ บางครั้งต้องไปเสวยทุกข์อยู่ในอบายภูมิยาวนาน แม้เกิดเป็นมนุษย์ก็ต้องประสบทุกข์ คือ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ต้องพลัดพรากจากสิ่งที่เป็นที่รัก เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้เห็นภัยในวัฏสงสารทั้งหลาย จึงปลีกตัวออกจากเครื่องกังวลทางครอบครัวมาศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและประพฤติปฏิบัติตามธรรมวินัยของพระองค์ เพื่อแสวงหาทางพ้นทุกข์ได้อย่างเต็มที่ เมื่อท่านพ้นทุกข์แล้วก็ช่วยกันเผยแผ่คำสอนของพระพุทธองค์แก่ชาวโลกต่อไป

หนังสือ **“ชีวิตสมณะ ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร”** คือ คำสอนหลวงพ่อดมฺมชโย (คุณครูไม่ใหญ่) ที่ลงเทศน์สอนให้กับพระภิกษุสามเณรในโอกาสต่างๆ ตอกย้ำเป้าหมายการบวชชี้นำให้เห็นคุณค่าของการบำเพ็ญสมณธรรม การฝึกตนเป็นพระแท้ และทำหน้าที่กัลยาณมิตรให้กับชาวโลก เพราะโลกภายนอกจะมีดีมีด หากขาดพระอาทิตย์ พระจันทร์ และดวงดาวอันใด โลกภายในคือจิตใจจะมีดีมีชั่ว หากขาดสมณะผู้ให้แสงสว่างแก่ชีวิตฉันนั้น

ด้วยความปรารถนาดี

กองวิชาการ ๐๑

สารบัญ

● ชีวิตอันทรงคุณค่า

- ๔๐ ๑. เราเกิดมาทำไม
- ๔๒ ๒. ชีวิตอันทรงคุณค่า
- ๔๔ ๓. วัตถุประสงค์การเกิดเป็นมนุษย์
- ๔๗ ๔. วัตถุประสงค์และอานิสงส์การบวช
- ๔๘ ๕. การขอขมาลาบวช
- ๕๐ ๖. เกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง
- ๕๒ ๗. ชีวิตสมณะผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร

● สมณเพศ (ฝึกตน)

- ๕๗ ๘. คิดพูดทำแบบพระ
- ๕๘ ๙. อย่าขาดกิจวัตรกิจกรรม
- ๖๑ ๑๐. การศึกษาพระบาลี
- ๖๕ ๑๑. แสวงจุดร่วม สำนานจุดต่าง
- ๖๗ ๑๒. อานิสงส์สร้างบรรยากาศที่ดี

- ๖๘ ๑๓. คำสอนคุณยาย
- ๗๐ ๑๔. มรดกธรรมจากคุณยายอาจารย์ฯ
- ๗๓ ๑๕. อย่าชักศึกเข้าบ้าน
- ๗๕ ๑๖. คู่ปรับของวัยหนุ่ม
- ๗๘ ๑๗. มาตุคาม
- ๘๔ ๑๘. บวชแล้วอย่าสึก
- ๘๖ ๑๙. เดินตามรอยพระพุทธองค์

● สมณธรรม

- ๙๒ ๒๐. ทำไมต้องฝึกใจให้หยุดนิ่ง
- ๙๕ ๒๑. มหัศจรรย์ความรู้ภายใน
- ๑๐๐ ๒๒. หัวใจนักสร้างบารมี
- ๑๐๔ ๒๓. ไบไม้ในป่าประคูลาย
- ๑๐๗ ๒๔. รู้ได้ด้วยธรรมกาย
- ๑๐๘ ๒๕. วิตามินพระ
- ๑๑๒ ๒๖. เป็นพระ ต้องเห็นพระ
- ๑๑๕ ๒๗. ทบทวนตัวเองเรามาบวชเพื่ออะไร

๑๑๘	๒๘. ต้องบวชอย่างมีเป้าหมาย
๑๒๒	๒๙. ค้นหาตัวเองให้เจอ
๑๒๓	๓๐. การศึกษาของพระณเร
๑๒๘	๓๑. แสวงหาธรรมกายดีกว่า
๑๓๒	๓๒. เธอคือลมหายใจของพระศาสนา
๑๓๖	๓๓. ปรียัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา
๑๓๙	๓๔. เป็นพระต้องนั่งสมาธิ
๑๔๐	๓๕. นั่งสมาธิแล้วกลายเป็นบ้า?
๑๔๓	๓๖. หยุดเป็นตัวสำเร็จ
๑๔๖	๓๗. พระผู้ปราบมาร
๑๕๑	๓๘. “จริง” ต้องได้
๑๕๔	๓๙. คิดถึงตลอดเวลาสิ
๑๕๖	๔๐. จงสนุกกับมัน
๑๕๘	๔๑. แค่นี้ๆ
๑๖๐	๔๒. ยิ่งอยาก ยิ่งยาก
๑๖๔	๔๓. นอกรอบให้มันประคองใจ
๑๖๗	๔๔. การกิจกับจิตใจไปด้วยกัน

- ๑๗๑ ๔๕. เทคนิคเข้าถึงธรรม
- ๑๗๒ ๔๖. นั่งธรรมะกันเถิด...
- ๑๗๕ ๔๗. อย่าเสียเวลากับสิ่งไร้สาระ
- ๑๗๖ ๔๘. บุญพิเศษ..ช่วยกันสร้างบรรยากาศที่ดี
- ๑๘๑ ๔๙. อย่าประมาทสร้างบารมีให้สุดชีวิต
- ๑๘๕ ๕๐. เราเกิดมาเพื่อหาพระในตัว

● ธรรมทายาท

- ๑๘๖ ๕๑. หน้าที่พระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง
- ๑๘๗ ๕๒. พี่เลี้ยงที่โลกต้องการ
- ๑๘๘ ๕๓. พระพี่เลี้ยง
- ๑๘๙ ๕๔. พระแท้
- ๑๙๐ ๕๕. รักแม่ก็ต้องเป็นพระแท้
- ๒๐๕ ๕๖. ทุกคนอยากเจอพระแท้
- ๒๐๖ ๕๗. ทำไมต้องสถาปนาเส้นทางมหาปูชนียาจารย์
- ๒๑๕ ๕๘. กองพันธรรมยาตรา
เพื่อการฟื้นฟูพระพุทธศาสนา

- ๒๒๐ ๕๕. ดวงประทีปแห่งพระพุทธศาสนา
- ๒๒๕ ๖๐. รักษาจิตดวงเดียว
- ๒๓๐ ๖๑. ประคองพระอาทิตย์ พระจันทร์
- ๒๓๓ ๖๒. นักบวชที่แท้จริง
- ๒๓๘ ๖๓. รวมพลังพุทธบุตร
ชวนโยมเทเหล้าเผาบุหรี
- ๒๔๑ ๖๔. พระต้องชวนโยมเลิกเหล้า เลิกบุหรี
- ๒๔๕ ๖๕. พุทธบริษัท ๔ ต้องเป็นหนึ่งเดียวกัน
- ๒๕๓ ๖๖. ยุคของเรา..พระพุทธศาสนา
จะต้องเฟื่องฟู
- ๒๕๔ ๖๗. ทำไมต้องเร่งฟื้นฟูพระพุทธศาสนา
- ๒๕๕ ๖๘. สูตรการทำงาน
- ๒๖๑ ๖๙. ลาสิกขาไปแล้ว อย่าให้เสียผ้าเหลือง

A lush green forest scene with many trees and large rocks in the foreground. The trees have light-colored bark and dense green foliage. The ground is covered in grass and fallen leaves. Large, dark, textured rocks are prominent in the foreground.

ชีวิต

อันทรงคุณค่า

๑

เราเกิดมาทำไม

การเกิดมาเป็นมนุษย์ในแต่ละครั้ง
มาเพื่อสร้างบารมีเท่านั้นจริงๆ

เราลองทบทวนชีวิตที่ผ่านมา ถ้าเราไม่ได้มาสร้างบารมีในบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ หรือในทาน ศีล ภาวนา เป็นต้น เราจะเห็นว่า ชีวิตของเราก็ไม่ต่างจากชีวิตนกชีวิตกาที่ตื่นเช้าขึ้นมาก็ออกไปทำมาหากิน กลับมาบ้าน ใช้ชีวิตสนุกสนานเพลิดเพลินกันไปวันๆ หนึ่ง และคอยคลี่คลายปัญหาและแรงกดดันที่เราได้รับมาในแต่ละวัน แล้วก็จากโลกนี้ไปอย่างไม่มีสาระแก่นสาร ยิ่งถ้าไม่รู้จักเรื่องบุญ ไม่เข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตก็มีสิทธิ์ไปอบายภูมิได้

เพราะฉะนั้น ที่เราเกิดมาและมีบุญวาสนาได้เกิดในร่มเงาของพระพุทธศาสนา วิชชาธรรมกาย เราจึงเข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต และวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ว่า เราเกิดมาทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมีไปสู่ที่สุดแห่งธรรม เราจึงใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า มีคุณประโยชน์อย่างยิ่ง

วันนี้เราจึงมีชีวิตแตกต่างจากมนุษย์ทั่วๆ ไปอีกหลาย
พันล้านคนในโลก ที่เขายังไม่รู้อะไรเลย เราจึงเป็นผู้ที่มีโชคดี
มีบุญตากเป็นอย่างยิ่ง

๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

๒

ชีวิตอันทรงคุณค่า

ชีวิตของนักรบกองทัพธรรม ผู้ได้อุทิศตนให้กับพระพุทธศาสนา เป็นชีวิตที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง ยิ่งกว่าชีวิตของจอมจักรพรรดิ หรือยิ่งกว่าชีวิตใด ๆ ในโลก เพราะเป็นชีวิตที่มีเกียรติสูงสุด ไม่ใช่มีเกียรติเฉพาะในเมืองมนุษย์นี้เท่านั้น แต่มีเกียรติสูงสุดในสัมปรายภพ ในเทวโลก เพราะฉะนั้นนักรบกองทัพธรรมเป็นผู้ทำงานที่ยิ่งใหญ่และหนักที่สุด นั่นคืองานสร้างสันติสุขอันไพบูรณ์ให้บังเกิดขึ้นแก่มวลมนุษยชาติ

การที่พวกเราได้ก้าวเข้ามาสู่เส้นทางธรรม ตั้งใจมาเป็นนักรบกองทัพธรรม ถือว่าเป็นความตั้งใจที่ดีมาก ๆ และดีที่สุดแล้ว เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง เพราะภารกิจนี้คืองานที่แท้จริงของเรา

เราเกิดมาพร้อมกับหน้าที่ที่จะต้องทำกันต่อไป ไม่มีถอยหลังกลับ ฉะนั้นให้รู้สึกเป็นเกียรติ มีปิติ และภาคภูมิใจที่ได้รับหน้าที่นี้

หน้าที่อันยิ่งใหญ่นี้ เราต้องทำกันไปเป็นทีมจึงจะสำเร็จ ตราบใดที่เรายังไม่ถึงจุดหมาย คือ ที่สุดแห่งธรรม เราก็จะต้องร่วมมือกันต่อไป สานใจกันให้เป็นหนึ่ง พุ่่มเทชีวิตจิตใจสร้างบารมีกันให้เต็มที่ บารมีของเราก็จะได้เต็ม เปี่ยมบริบูรณ์ บำเพ็ญบารมีให้มากที่สุดเท่าที่เรายังมีเวลาของชีวิตเหลืออยู่ในโลกนี้ การดำรงชีวิตอย่างนี้ ถือว่าเป็นชีวิตที่มีคุณค่าสมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มาพบพระพุทธศาสนา วิชชาธรรมกาย

คุณค่าของชีวิตอยู่ตรงที่ ใครได้พู่่มเทสร้างบารมีมากกว่ากัน ได้ปรับปรุงแก้ไขฝึกฝนอบรมตนเองจนกระทั่งสามารถเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวเอง แล้วก็ทำหน้าที่เป็นผู้ให้แสงสว่างแก่โลก เป็นผู้นำบุญยอดกัลยาณมิตรนำพาเพื่อนมนุษย์ให้เข้าไปถึงจุดแห่งความสมปรารถนา ให้เขาได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริงที่เกิดจากการเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวเอง รู้จักเป้าหมายชีวิตที่แท้จริง แล้วมีกำลังใจที่จะก้าวเดินต่อไปสู่เป้าหมายนั้นได้ตลอดรอดฝั่ง โดยไม่หวนหวัดต่ออุปสรรคใดๆ กระทั่งมีชัยชนะ ถึงจุดหมายปลายทาง

๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๓

วัตถุประสงค์การเกิดเป็นมนุษย์

ชีวิตในสังสารวัฏนี้ อตร. อันตราย เราเป็นพระเป็นเจ้า เราเห็นภัยในวัฏสงสาร แต่น้อยคนในโลกนี้ที่จะเห็นภัยในวัฏสงสาร

ท่านผู้รู้ท่านเห็น เมื่อท่านเห็น ท่านถึงได้สอนว่า มาเกิดเป็นมนุษย์แล้วต้องมาสร้างบารมีนะ ที่สำคัญที่สุดคือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง นี่เป็นหลักเลย ถ้าหากว่าไม่หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปสู่นิพพานแล้วละก็..อันตราย

ถ้าจะอยู่ในวัฏสงสาร ภัยมันเยอะ สารพัดภัย ภัยจากสัตว์ร้าย ของร้าย คนร้าย ภัยธรรมชาติ ภัยจากโรคภัยไข้เจ็บ ภัยจากกิเลสบังคับ ภัยในอบาย เยอะแยะไปหมดเลย

มีทางเดียวที่จะรอดได้คือ ต้องขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้น ไปนิพพานนั่นแหละ จะได้หลุดพ้นจากที่เขายับยั้ง เพราะฉะนั้นการทำพระนิพพานให้แจ้งจึงเป็นวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ของทุกคนในโลก จะรู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม แต่ทุกคนเกิดมาเพื่อการนี้

นอกนั้นเป็นวัตถุประสงค์รองลงมา คือ การสร้างบารมี ซึ่งก็คือการทำความดี ต้องละชั่ว ทำดี ทำใจให้ใส นี่เป็นหลักของการเกิดมาเป็นมนุษย์ จับหลักตรงนี้ให้ได้

ฉะนั้น เรามีทางเลือกอยู่ทางเดียวที่จะเป็นทางรอด คือ ต้องฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระธรรมกายในตัวให้ได้ ชีวิตจึงจะปลอดภัย

๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

๔

วัตถุประสงค์และอานิสงส์

การบวช

วัตถุประสงค์ของการบวชมีเพียงประการเดียว คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง ไม่ว่าจะบวชสั้นหรือบวชยาวก็ตาม แม้บวชเพียงวันเดียว วัตถุประสงค์ก็มีอย่างเดียวกันเท่านั้นคือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง

การบวชเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งและตั้งใจทำอย่างนั้นจริงๆ จึงจะได้ชื่อว่า เป็นเนื่อนาบุญ เป็นอายุพระศาสนา ถูกวัตถุประสงค์ของการบวช บวชอย่างนี้จึงจะมีอานิสงส์มากถึง ๖๔ กัป คือ ปิดประตูอบาย ไม่ต้องไปมหานรกถึง ๖๔ กัป จะเกิดกี่ครั้งก็แล้วแต่ ปิดประตูอบาย ไม่ไปมหานรกสำหรับตัวเอง โยมพ่อโยมแม่ก็ได้ครั้งหนึ่ง ๓๒ กัป ผู้มาอนุโมทนาลดหย่อนลงไปตามส่วน แต่ถ้าหลาย ๆ องค์ก็เอามาคูณกันไปเรื่อย ๆ แล้วแต่ว่า ใครปลื้มมาก ปลื้มน้อย นี่ก็เป็นวัตถุประสงค์และอานิสงส์โดยย่อของการบวช

๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

๕

การขอขมาลาบวช

การขอขมาก่อนอุปสมบทเป็นสิ่งจำเป็น เพราะชีวิตในสังสารวัฏ เราต่างเคยเกิดเป็นอะไรต่ออะไรกันมาเยอะแยะ เป็นโน่น เป็นนี่ เป็นนั่น คือ มีความเกี่ยวพันกันไปหมด แต่ไม่น่าเชื่อว่า เราลืมไปหมด เพราะมันมีบางสิ่งมาบดบัง ไม่ให้เรารู้ คือ “อวิชชา” มันมาบดบัง มันหุ้มมันเคลือบในใจเรา หุ้มไปหมดเลย ปิดหู ปิดตา ปิดความรู้ข้างนอก ข้างใน จนไม่รู้เลยว่า เคยมีความเกี่ยวข้องกันในสังสารวัฏนี้

เมื่อพระกับมารยังปะทะกันอยู่ บุญกับบาป มีดกับสว่าน กุศลกับอกุศลกรรม มันปะทะกันอยู่นี้ในทุกชาติที่เกิดขึ้นมา โอกาสที่อกุศลเข้าสิงจิตมีอยู่ตลอดเวลา เมื่อเราปล่อยสติ เมื่อใจเราไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ก็ขาดดวงปัญญา พอลขาดดวงปัญญา ปัญหาก็คើเกิดขึ้น แล้วก็เกิดวิบากกรรมติดตาม

ดังนั้น ก่อนที่จะอุปสมบท การกล่าวขอขมาลาบวชจึงเป็นสิ่งจำเป็น สำคัญอย่างยิ่ง เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ดี แล้วก็ไม่ใช่เฉพาะทำตามธรรมเนียมเท่านั้น แต่ว่าเป็นความตั้งใจจริงด้วย เพราะฉะนั้นที่เคยมีการล่วงเกินกันบ้าง ในข้อ

ผิดพลาดของเราและเพื่อนมนุษย์ ก็จะได้ล่มสลายหายไป แปลว่า
เราก็ใจใส ผู้ที่เตรียมตัวจะบวชก็ใจใส ต่างก็ใจใสด้วยกันทั้งคู่
บุญกุศลก็จะเกิดขึ้นได้อย่างเต็มที่

๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

๖

เกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

ถ้าเราจับหลักของชีวิตได้ว่า อะไรคือเป้าหมายชีวิต
การดำรงชีวิตก็จะถูกต้อง

หลักของชีวิตจะต้องศึกษาจากท่านผู้รู้ คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะพระองค์ทรงผ่านชีวิตมาทุกระดับแล้ว และได้บทสรุปของชีวิตว่า เราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง และพระองค์ก็ทรงทำให้แจ้งแล้วด้วยพระองค์เอง มีพระมหากรุณาทรงแนะนำสั่งสอนทั้งมนุษย์และเทวา และมีผู้ประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ได้บรรลุมรรคผลนิพพานกันเยอะแยะ

เกิดมาแล้วต้องจับหลักตรงนี้ให้ได้ อย่าไปจับหลักของผู้ไม่รู้ณะ ของผู้ไม่รู้มันก็สะเปะสะปะเรื่อยเปื่อยกันไป บางคนบอกตายแล้วสูญ บางคนบอกตายแล้วไปอยู่บนสวรรค์บาปกรรมมีมากน้อยเท่าไรทำไปเกิด อย่างนี้ก็ลุ่มกัน สะบั้นหั่นแหลกเลย บางพวกก็บอกว่า ต้องกินต้องดื่มคือหลักของชีวิต กินใช้อย่างนี้ ได้ไปดื่มในอบาย ๖,๐๐๐ กว่าล้านๆ ปีมนุษย์ มันหลากหลาย อันตรายนะลูกนะ

เกิดมาแล้วต้องจับหลักของชีวิตให้ถูกตามที่ผู้รู้ท่านได้สั่งสอน แต่การที่ใครจะมาได้ยินได้ฟังธรรมของท่านผู้รู้ที่สมบูรณ์อย่างนี้ ก็ไม่ใช่ง่าย ต้องสั่งสมบุญบารมีมามาก ทำทุกๆ บุญ แล้วก็อธิษฐาน นิพพานะปัจจะโย โหตุ คือ ตั้งความปรารถนาที่จะพบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง หรือเกิดอยู่ในร่มเงาศาสนาของท่าน เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ตอนนีเราเกิดอยู่ในร่มเงาศาสนาของท่าน อยู่ในคำสอนของท่าน ถือว่าเป็นผู้มีบุญมากๆ

เมื่อเรารู้แล้วว่า เกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง หรืออย่างน้อยก็เกิดมาสร้างบารมี ก็เหลือแต่เราต้องลงมือทำเท่านั้น ทำบารมี ๑๐ ทศ ให้ครบถ้วนบริบูรณ์ ทั้งทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ จันดี สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาบารมี ต้องทำให้ครบถ้วน

บารมี ๑๐ ทศ พูดแล้วอาจจำยาก จำง่าย ๆ ทาน ศีล ภาวนานี้แหละ ทำให้ครบถ้วนบริบูรณ์ ทำไปพร้อม ๆ กัน มากบ้าง น้อยบ้าง เดียวก็ค่อย ๆ ครบถ้วนบริบูรณ์ไปเอง ทั้งทำด้วยตัวเองแล้วก็ไปชวนคนอื่นเขาทำด้วย ตรงนี้ขึ้นอยู่กับว่า เราจะไขว่คว้าเอาแค่ไหน อยากได้แค่ไหน ก็ดักตวงเอา ขวนขวายเอา ตั้งใจทำกันให้เต็มที่ ต้องกระตุ้นเตือนจิตสำนึกเราให้ได้ทุก ๆ วัน อย่าให้ขาดเลยแม้แต่วันเดียว

๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๗

ชีวิตสมณะ

ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร

เพื่อความไม่ประมาทในการใช้กายมนุษย์หายาบ ก็ต้องทำให้ถูกวัตถุประสงค์ของชีวิต ตามที่พระอริยเจ้า บัณฑิต นักปราชญ์ เขาดำเนินชีวิตกัน มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นต้นบุญต้นแบบในการดำเนินชีวิตของสรรพสัตว์ทั้งหลายในสังสารวัฏ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว ผ่านชีวิตของการเวียนว่ายตายเกิดมามากพอแล้ว ฝึกฝนอบรมตนพัฒนากายวาจาใจมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นเกิดเป็นชนชั้นล่าง ชั้นกลาง หรือชั้นสูง แล้วก็สรุปสูตรชีวิตว่า เพศบรรพชิตประเสริฐที่สุด มีโอกาสมากกว่าในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง สามารถดับทุกข์ได้ พ้นทุกข์ได้ เพราะไม่มีเครื่องพันธนาการของชีวิตมากเท่ากับชีวิตของคฤหัสถ์ มีเครื่องพันธนาการชีวิตเพียงเล็กน้อย แค่วิหาร ๘ ที่จะคอยดูแลกายและใจ มีเป้าหมาย คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง

ชีวิตสมณะจึงเหมือนนกน้อยมีแต่ปีกและหางที่โฉบบิน
ไปในอากาศ คือ เป็นอิสระจากเครื่องพันธนาการของชีวิต
ไม่เหมือนชีวิตคฤหัสถ์ มีเวลาที่เหลื่อมมาทำความเพียร ฝึกใจ
ให้หยุดให้นิ่งอย่างเดียว เพราะ **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”**

๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๐

สมณเพศ (ฝึกตน)

๘

คิดพูดทำแบบพระ

ตอนนี้เราเป็นพระ

ให้คิดแบบพระ พูดแบบพระ และทำแบบพระ
ทำแค่ ๓ อย่างนี้เท่านั้น ไม่ต้องเยอะ

คิดพูดทำแบบพระที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอน
เอาไว้ให้ถูกต้องตามพระธรรมวินัย เพราะฉะนั้นอย่าให้ใจ
เราออกนอกเส้นทาง หรือไปคิดเรื่องที่ไม่เป็นสาระแก่นสาร
ไม่ว่าจะยีน เณร นักรบ หรือนักการเมืองอะไรก็ตาม จะกิน
จะดื่ม จะทำ จะพูด จะคิด หยัดนิ่ง ถ่มมรดก เขียวช้วน กู้เงิน
กลับหน้า กลับหลัง หรือจะทำอะไรก็ได้แล้วแต่ ให้มีเพื่อน
อย่าทำตามลำพัง คือ ต้องมีพระอยู่ในตัวเป็นเพื่อนคู่ใจอยู่
ตลอดเวลา

ถ้าทำอย่างนี้แล้ว เดี่ยวความรู้สึกว่า เป็นพระ จะเป็น
ไปเอง โดยที่เราไม่ต้องไปเคร่งครัดหรือสำรวจระวังอะไร
เพราะความรู้สึกของเราอยู่กับพระ แล้วคุณสมบัติของพระ
ก็จะถ่ายทอดมาเป็นคุณสมบัติของเรา

๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๕

๕

อย่าขาดกิจวัตรกิจกรรม

แม้ว่าเราจะมีภารกิจมากมายเพียงใดก็ตาม แต่กิจวัตรกิจกรรมเราก็ต้องทำควบคู่กันไป เราต้องพยายามบริหารเวลาของชีวิตให้ได้ จัดสรรเวลาสำหรับกิจวัตรและกิจกรรมให้ลงตัวให้ได้

ใครมีหน้าที่อะไรที่หมุ่คณะมอบหมาย เราก็ทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ กิจวัตรของเรา สวดมนต์ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น และนั่งภาวนา เราก็ยังต้องทำอยู่ และต้องทำตลอดชีวิต

การสวดมนต์ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น และนั่งภาวนา จะช่วยกลั่นธาตุธรรมของเราให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้เราเข้าถึงจุดแห่งการหยุดนิ่งได้เร็วเข้า เพราะภารกิจของเรา มีมาก จะทำให้อารมณ์หยาบ กายหยาบ วาจาหยาบ และใจหยาบ ถ้าหากเราใช้เวลาช่วงเช้าช่วงกลางคืนสวดมนต์ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น และปฏิบัติธรรม กายวาจาใจของเรา จะสะอาดบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น จะหยุดนิ่งได้ง่าย และสิ่งที่เราคิดว่ายาก ก็จะเป็นของง่ายสำหรับเรา นั่นคือเราจะได้บรรลุธรรมกาย และเข้าถึงวิชา เพราะฉะนั้นอย่าขาดกันนะ

ดูตัวอย่างหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านเล่าให้ฟังด้วยความปิติ และเล่าให้ฟังบ่อยๆ แล้วก็มิ้นท์ก็ไวยู่ในเทพด้วยว่า ผู้เทศน์นี้บวชได้วันหนึ่ง รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งปฏิบัติธรรมไม่เคยขาดเลยแม้แต่วันเดียว จนกระทั่งบัดนี้บัดนี้ทั้งเรียนทั้งสอนด้วย คือศึกษาวิชาธรรมกายเข้าไปภายใน แล้วก็สอนด้วย นั่นหมายถึงว่า กิจวัตรกิจกรรมของท่านไม่เคยขาดเลย

หลวงพ่อก็หวังว่า ลูกชายหญิงทุกคนคงจะทำการนี้ให้ต่อเนื่องกันไป จะได้เป็นบารมีของเราด้วย และผลในปัจจุบันนี้ก็จะทำให้ธาตุธรรมของเราสะอาด บริสุทธิ์ เข้าถึงจุดแห่งการหยุดนิ่งได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด แล้ววิชาธรรมกายจะอยู่ในกำมือของพวกเรา

๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

๑๐

การศึกษาพระบาลี

ในช่วงใกล้นี้ เรากำลังจะสอบกัน ใครที่กำลังจะสอบก็ให้ตั้งใจดูหนังสือกันให้ดีนะลูกนะ อย่าให้ใจซัดสายไปทีอื่น

แล้วก็อย่าลืม การสอบทุกครั้ง จะเป็นเพียงเครื่องพิสูจน์ว่า เราเข้าใจในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากน้อยเพียงไหน ต้องดูตรงนี้เป็นเกณฑ์ เพราะฉะนั้นจะศึกษาดำรับตำราอย่างไรก็ตาม ให้ศึกษาเพื่อที่จะเรียนรู้ทำความเข้าใจต่อคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษาให้เข้าใจ ส่วนการสอบได้นั้นเป็นผลพลอยได้เท่านั้น ให้มุ่งตรงนี้เป็นหลัก

ให้มีความสุขและสนุกต่อการศึกษา และให้ศึกษด้วยความเคารพ เหมือนอยู่ต่อหน้าพระพุทธเจ้า ต้องทำความรู้สึกละเอียดอย่างแท้จริง เพราะถ้าหากว่าไม่มีพระองค์ท่าน คำสอนนี้ก็ไม่มี ถ้าไม่มีคำสอน เราจะดำเนินชีวิตได้ไม่ถูกต้อง คำสอนนี้จึงเปรียบประดุจตัวแทนองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นเราต้องศึกษาด้วยความเคารพ

เพื่อนต่างศาสนิกของเรา เวลาที่เขาจะอ่านคัมภีร์ เขา
ยังต้องกราบ ต้องยกมือไหว้ เอาคัมภีร์ไว้ในที่สูง ร่ำเรียน
ศึกษาเหมือนอยู่ต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า เหมือนสิ่งนั้นคือพระ
ผู้เป็นเจ้าทีเดียว ของเราก็คงจะเป็นเช่นนี้

จะอ่านตำรับตำรา จะเป็นพระธรรมวินัย พระไตรปิฎก
ตำราเล่มไหนก็ตาม หรือจะที่ไหนก็แล้วแต่ จะอยู่คนเดียว
หรือจะอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ก็ให้ศึกษาด้วยความเคารพใน
พระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วพยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่ได้
ศึกษา เพื่อจะได้ นำคำสอนนั้นมาสั่งสอนตัวเอง มาฝึกฝน
อบรมตัวของเราให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพ
เช่นเดียวกับพระองค์ท่าน หรือหลุดพ้นเช่นเดียวกับพระองค์
ท่านได้ ศึกษากันให้ได้อย่างนี้นะ

ในช่วงนี้ขอให้เอาใจจดจ่อเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้ดี ส่วน
หนังสืออื่นๆ ที่อ่านดูแล้วทำให้ใจของเราเร่าร้อน กระสับ
กระส่าย ทุรนทุราย ฟุ้งซ่าน ไม่ตั้งมั่น ไม่บริสุทธิ์ผุดผ่อง
ไม่เป็นเหตุให้เข้าถึงธรรมกาย ฟุ้งแว่นเสีย มันไม่เกิด
ประโยชน์อันใด แต่ถ้าจะศึกษาเพื่อเป็นความรู้รอบตัวก็ต้อง
มีสติ มีสัมปชัญญะ มีปัญญาคุ้มครองตัวเองให้ดี ให้รอด
ปลอดภัยจากความเร่าร้อน ให้มีสตินะลูกนะ

พอเราเข้ามาสู่ในเพศภาวะนี้ หรือในองค์กรนี้ ก็หมาย
ถึงว่า เราตัดสินใจจะศึกษาพระธรรมวินัยของพระสัมมา

สัมพุทธเจ้าเท่านั้น เพราะฉะนั้นก็ต้องทำให้ได้อย่างที่ตั้งใจ
มา ศึกษาให้แตกฉานเสียก่อน

สิ่งที่จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องพระธรรมวินัยยังมีอีก
มาก ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ เรียนกันวันละขันธ์ หมด
ชีวิตก็ยังเรียนไม่หมด เรียนตรงนี้ให้แตกฉานกันเสียก่อน
นะลูกนะ ขนาด ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ พระพุทธเจ้าท่าน
ยังบอกว่า เป็นความรู้แคใบไม้ที่อยู่ในกำมือ แล้วใบไม้นอก
กำมือที่อยู่เต็มป่า ยังจะต้องศึกษากันอีกเยอะแยะ ซึ่งก็คือ
วิชาธรรมกายนั่นเอง ลองเอาชีวิตเป็นเดิมพันในการศึกษา
กันอย่างแท้จริง โดยไม่มีหวัง อาลัยอาวรณ์ กังวลเรื่องใดๆ
ทั้งสิ้น ถึงจะศึกษาให้แจ่มแจ้งกันได้

การที่เอาใจไปศึกษาเรื่องอื่นนั้นเสียเวลาของชีวิตไป
เปล่าๆ เรื่องธรรมวินัยเรายังไม่ค่อยรู้แจ่มแจ้งกันอย่างเต็มที่เลย
เพราะฉะนั้นในเทศกาลนี้ อีกไม่กี่วันก็จะสอบกันแล้ว ดู
หนังสือกันให้ดี ศึกษากันให้ดี พระอาจารย์ก็ดี รุ่นพี่ก็ดีให้
ถ่ายทอดรุ่นน้องด้วย ช่วยกันติวนะลูกนะ ต้องให้ทุกรูป
ทุกคน ทำความเข้าใจกันให้ได้อย่างแตกฉาน จนกระทั่ง
ผลปรากฏออกมาว่า เข้าใจแจ่มแจ้งดี คือ การสอบได้หมด
ยกชั้น ไม่มีตกหล่นเลยแม้แต่คนเดียว อย่างนี้จึงจะใช้ได้

๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๐

๑๑

แสงจตุรรม สمانจุดต่าง

การอยู่รวมกันเป็นหมู่ นี้ อาจจะมีการกระทบกระทั่งกันบ้าง เพราะมันไม่สะดวกสบายเหมือนอยู่ที่บ้าน ต่างคนต่างจิตต่างใจ มีความแตกต่างกันหลายอย่าง

เรามารวมกันเพื่อเข้ามาสู่ความเหมือน ก็อย่าให้สิ่งเหล่านี้เป็นปัญหา ให้ต่างก็ช่วยกันประคับประคอง เป็นกัลยาณมิตรซึ่งกันและกัน เกื้อกูลกัน อย่าถือสา กัน ถ้าไม่ถือสา มันก็เป็นลมเป็นแล้ง ถ้าถือสา มันก็เป็นเรื่องเป็นราว

ถ้าเราคุ้นมัวกับใครสักคนหนึ่ง หรือแม้กับสิ่งแวดล้อม ก็จะมีผลต่อการปฏิบัติธรรม จะมีผลกระทบต่อใจหยุด ใจนิ่งของเรา อะไรที่เราพอจะลุ่มอล่วยกันได้ เราก็อย่าไปถือสา กัน ประคับประคองกันไป ให้เบิกบาน ยิ้มแย้ม แจ่มใส มีความสุข

๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

๑๒

อานิสงส์สร้างบรรยากาศที่ดี

การที่เราช่วยประคับประคองใจของเรา ของพี่น้อง วงธรรมะให้มีอารมณ์ดีอารมณ์เดียว จะมีอานิสงส์ คือ จะไปเกิดที่ชาติเราจะอารมณ์ดีตลอด จะไม่มีใครมาทำให้เรา อารมณ์เสียเลย จะคอยช่วยเหลือเกื้อกูลเราในทุกภารกิจให้ บรรลุเป้าหมายได้อย่างสะดวกสบาย ง่ายดาย

จะมีพรรคพวกที่ดีมากมายมากคอยเป็นกัลยาณมิตร ถ้าเรามีพรรคมีพวกความสะดวกมันก็มี จะสร้างบารมีก็ สะดวก ถ้าไม่มีพรรคพวก การสร้างบารมีต้องใช้กำลังใจมาก ต้องอดทนอดกลั้นมาก

เพราะฉะนั้น แค่เราลงทุนรักษาใจเราให้ใสๆ เป็นคน อารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใสตลอด หรือตริโกอยู่ในองค์พระ ใน ดวงบุญของเรา มีความตั้งใจว่า วันนี้เราจะเอาบุญให้เต็มที่ เต็มเม็ดเต็มหน่วย แค่นี้เราก็ได้ชื่อว่า มีส่วนในการสร้าง สิ่งแวดล้อมที่ดี ช่วยประคับประคองใจของพี่น้องวงธรรมะให้อยู่ ในบุญล้วนๆ เพียงแค่นี้เราก็ได้อานิสงส์ใหญ่แล้วนะลูกนะ

๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๓

๑๓

คำสอนคุณยาย

คุณยายอาจารย์ฯ* ท่านเคยสอนหลวงพ่อบ่อยๆ ว่า ให้มองข้ามข้อบกพร่อง ข้อผิดพลาดของเพื่อนมนุษย์ เสียบ้าง ใจเราจะได้เบาสบาย แล้วก็ให้เอาความสบายนั้นมา ปฏิบัติธรรม จะได้เข้าถึงธรรมได้อย่างง่ายๆ จะได้สมหวัง ในชีวิต

ถ้าไปติดในข้อบกพร่อง ข้อผิดพลาดของเพื่อนมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นคนใกล้ คนไกล หรือใครๆ ก็ตาม เอมาคิด แล้วมันก็กลุ้ม ยิ่งมาปรุงแต่ง มาขยายความคิด ก็ยิ่งขยาย ความทุกข์ เมื่อขยายความทุกข์ ใจก็หนัก ไม่เบาสบาย ถ้า ใจหนักอย่างนี้ ชุณมัวเราร้อนอย่างนี้ ก็ห่างไกลจากการ เข้าถึงธรรม จากการเข้าถึงวิชาธรรมกาย ท่านก็อบรม พร่ำสอนอย่างนี้เรื่อยมา

ท่านสอนว่า มนุษย์ทุกคนไม่สมบูรณ์หรอก ทั้งทาง ความคิด คำพูด และการกระทำ ถ้าสมบูรณ์ก็ไปนิพพาน

*คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง (ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย)

หมดแล้ว แต่ว่าเพราะไม่สมบูรณ์ ถึงต้องมาอยู่ในโลกนี้ เมื่อไม่สมบูรณ์ก็ต้องมีข้อผิดพลาดบ้าง ซึ่งแสดงออกมาทางความคิด ทางคำพูด ทางการกระทำ เราก็อำไปถือสา เอามาเป็นอารมณ์ ถ้าถือสา มันก็เป็นเรื่องเป็นราว ถ้าไม่ถือสา มันก็เป็นลมเป็นแล้ง

เพราะฉะนั้น สุขทุกข์อยู่ที่ตัวเรา เราอยากจะมีสุข เราก็ต้องปล่อยไปตามเรื่องตามราวของมัน ถ้าอยากจะมีทุกข์ เราก็ไปถือเอาไว้ ถือสาหาความเขาว่า ไม่น่าพูดอย่างนั้นกับเรา ไม่น่าจะทำอย่างนี้กับเรา และก็นำมาปรุงแต่ง ส่วนคนพูดนั้นเขาหลับเป็นสุขไปแล้ว แต่เรายังมานั่งคิดเป็นทุกข์อยู่อย่างนี้ทำให้ไม่สบายกาย ไม่สบายใจ หนักอกหนักใจ จะทำให้ห่างจากเป้าหมายที่เราต้องการไปถึง คือการเข้าถึงวิชาธรรมกาย การไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

คุณยายท่านพร้าสอนหลวงพ่อ พร้าสอนตัวเองอยู่ตลอด เพราะฉะนั้นวิชาธรรมกายของท่านจึงโดดเด่น เพราะว่าท่านไม่ได้สนใจเรื่องอะไรเลย จนกระทั่งได้รับการรับรองยืนยันจากพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมารว่าเป็น **“หนึ่งไม่มีสอง”** ก็เพราะการฝึกตัวของท่าน สอนตัวเองของท่าน เป็นกัลยาณมิตรให้แก่ตัวท่านเองนั่นแหละ

๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๑๔

มรดกธรรมจาก คุณยายอาจารย์ฯ

คุณยายอาจารย์ฯ ท่านถือความสะอาดเป็นชีวิตจิตใจ ท่านรักความสะอาดมากจนกระทั่งเวลาอยู่ใกล้ๆ ท่าน เราจะรักความสะอาดไปด้วย โดยที่เราไม่รู้ตัวเลย

คุณยายได้วางระเบียบแบบแผนสำหรับวัดพระธรรมกาย ไว้ว่า จะทำให้เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของโลก

ท่านสอนว่า บุญสถานนี่เป็นที่ดักดวงบุญ ให้ใช้ดวงปัญญาเอาไว้ว่า จะดักดวงบุญแค่ไหน เห็นใบไม้ตกอยู่บนถนน ก็ให้เก็บไปใส่ถุงขยะ เห็นหยากเยื่อหยากไย่ที่ติดตามมุ้งลวดหรือเพดานต้องปิดกวาดออก เพราะมันกันทรัพย์สมบัติที่จะไหลมาหาเรา

แล้วก็ต้องยิ้มแย้มแจ่มใส ช่วยกันต้อนรับผู้มาเยือน ท่านอบรมลูกหลานอย่างนี้เรื่อยมา บางสถานที่ที่น่ารังเกียจอย่างในห้องน้ำ ท่านก็ลงมือทำเอง ล้างคอกท่านเอง ทำความสะอาดราวกับว่าเป็นสถานที่พิเศษ

ท่านสอนว่า “ห้องน้ำคือห้องรับแขก อย่างรังเกียจ
ต้องทำให้สะอาด เป็นสัญลักษณ์ของผู้มีคุณธรรมจะช่วย
ลดมานะทิฐิในตัวเอง ใครได้เข้าห้องน้ำที่สะอาด เขาจะ
ชื่นชม และมีความรู้สึกที่เราให้เกียรติเขาเหมือนยินดี
ต้อนรับแขกผู้ยิ่งใหญ่ที่มาเยือนบ้าน แล้วสิ่งดีๆ จะตามมา”

๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๖ / ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๘

๑๕

อย่าชักศึกเข้าบ้าน

ให้รักษาความบริสุทธิ์ของกายวาจาใจให้ดี จะคิดจะพูด จะทำอะไร ก็ให้เป็นทางมาแห่งบุญกุศล ความดีงาม ความบริสุทธิ์ อย่าให้บาปอกุศลได้ช่อง

อย่าไปชักศึกเข้าบ้าน คือ ไปนึกคิดในสิ่งที่ทำให้ใจเราเร้าร้อน โดยเฉพาะเรื่องที่เป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ ต่อการกุศล ก็คือ ความกำหนัดยินดีในกามนี้แหละ

เรายังอยู่ในวัยที่แข็งแรง เลือดลมในตั้มันฉัดแรง เชื้อนี้มีอยู่ ต้องระมัดระวัง อย่าให้มันกำเริบขึ้น สิ่งอะไรที่ไม่เป็นกุศล อย่าเข้าใกล้

จะพูดจะคุยกับมาตุคาม (ผู้หญิง) ให้พูดคุยในเรื่องที่เป็นกุศล อย่าไปเลียบๆ เคียงๆ พูดคุย แล้วเป็นการชักนำบาปอกุศลเข้ามาในตัวเรา พอคุ้นเคยกันหนักเข้า มันก็จะเลียบๆ เคียงๆ พูดคุยกันในเรื่องที่จะทำให้ประกอบตนพัวพันไปด้วยกาม ต่างก็เร้าร้อนด้วยกันทั้งคู่ และก็จะมีโอกาสพลาดพลั้ง ตรงนี้ต้องระวังนะลูกนะ

๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๑๖

คู่ปรับของวัยหนุ่ม

ลูกทูกูรูยังอยู่ใน “วัยหนุ่ม”

เป็นวัยที่แข็งแรง

ถ้าเอาชนะความกำหนัดยินดีในกามได้

อะไรก็เรื่องเล็ก

เราจะได้อาพลังอันนี้

มุ่งไปถึงที่สุดแห่งธรรมได้อย่างดีที่สุด

ถ้าเราเอาชนะความกำหนัดยินดีในกามได้ อะไรก็ไม่มี
ความหมายสำหรับเราในทางโลก เราก็จะมุ่งไปถึงที่สุดได้
ในวัยที่มีความพร้อม

แต่เขาก็ทำฝั่งสำเร็จมาว่า ในวัยนี้จะมีพลังที่จะสร้าง
สืบทอดมนุษย์แบบสัตว์โลกทั้งหลายที่จะต้องขยายพืชพันธุ์
กันไป เพราะฉะนั้นก็จะมีพันธะของชีวิต

“พันธะของชีวิต” นี่เป็นเครื่องผูกหย่อนๆ ที่เรามอง
ไม่เห็น แต่มันเป็นเครื่องผูก ทำให้เป็นเครื่องกังวลใจ ความ
กังวลใจจะเหนี่ยวรั้งให้เราอยู่กับสิ่งที่หยาบๆ สิ่งที่เป็นทุกข์

สิ่งที่เป็นปัญหา มีแรงกดดันรอบด้าน แต่ถ้าหากเราเอาชนะ
สิ่งนี้ได้ ไม่ให้สิ่งนี้ครอบงำใจเรา อะไรๆ ในโลกนี้ ก็ไม่มีความ
หมายสำหรับเรา ตอนนั้นแหละพลังเราจะเหลือเพื่อ มุ่งไปสู่
ที่สุดแห่งธรรมได้

แต่ถ้าหากเรายอมแพ้ ไม่ยอมชนะ คือ ยอมแพ้เสีย
จนเคยชิน มันก็จะแพ้เขาอยู่เรื่อย ๆ แต่ถ้าหากเรายอมชนะ
สักครั้งหนึ่ง เอาวัยที่แข็งแรงที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า
ทหาร “ทหฺร” (ทะ-หะ-รัง) คือ วัยหนุ่ม เป็นทหารมุ่งค้นหา
ที่สุดแห่งธรรม ที่สุดของตัวเองได้ นี่คือพลังที่สำคัญมาก

พลังที่พญามารกลัวมาก ๆ

กลัวพลังหนุ่ม ที่มีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ

กลัวพลังหนุ่ม ที่เอาชนะความกำหนัดยินดีในกามได้

“พลังหนุ่ม” เป็นสิ่งที่พญามารกลัวมาก ๆ เพราะถ้า
หากทุ่มใจเป็นหนึ่งได้ นั่งสมาธิไม่ค่อยเมื่อย ทำได้ตลอดวัน
ตลอดคืน ตลอดเวลา ไม่ช้าเราก็จับเขาได้ ไปถึงที่สุดได้ นี่
คือสิ่งที่เขากลัว

เพราะฉะนั้น รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ จะ
ถูกตรึงให้มาติดในวัยนี้มากที่สุด จะมีสิ่งที่ทำให้เรามีความ
รู้สึกอ่อนรน ทุนทุราย ถ้าหากว่าเราไม่มีที่พึ่งภายใน ที่พึ่ง
ทางใจ แต่เมื่อไรที่เราเข้าไปถึงที่พึ่งภายใน คือ พระธรรมกาย

นั่นแหละจะเป็นป้อม เป็นค่าย เป็นหลุมหลบภัยของเราที่
พญามารเอื้อมมือเข้าไปไม่ถึง ในตอนนั้นเราจะมุ่งไปถึงที่
สุดแห่งธรรมได้

หลวงพ่อฟากสิ่งนี้เอาไว้ให้ลูกทุกรูปนำไปคิด เพราะยัง
อยู่ในวัยที่ผู้ชราแล้วอย่างหลวงพ่อก็ไม่มีโอกาสที่จะย้อนกลับ
ไปได้ความสดชื่นแข็งแรงของร่างกาย เพื่อนำมาใช้งานที่
สำคัญที่สุดได้

ลูกทุกรูปกำลังอยู่ในจุดที่ดีที่สุด ในภาวะที่ดีที่สุด ที่
เหมาะสม คือ มาถึงจุดที่เข้าใจเป้าหมายชีวิตได้ชัดเจน ใน
วัยที่ยังแข็งแรง เหลืออย่างเดียวคือใช้กำลังแห่งความเพียร
เอาจริงเอาจังอย่างถูกวิธีการ เราก็จะถึงจุดนั้นอย่างง่ายดาย
ไม่ได้ยากอะไร

เพราะสิ่งใดที่มนุษย์เคยทำได้ เราก็ทำได้

และจะทำได้เป็นอย่างดีที่สุด

เพราะเราอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีที่สุด

ที่ไม่มีเครื่องรบกวนแบบชาวโลกทั้งหลาย

๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

๑๗

มาตุคาม

ในพรรษานี้เราตั้งใจอะไรไว้ เราก็ต้องมานึกทบทวนกันให้ดี ที่สำคัญก็คือ ความเป็นพระที่แท้จริง กับเป้าหมายของพระ

พระแท้ คือ ผู้ที่ประพฤติถูกต้องตามธรรมวินัย เราจะต้องสำรวจตรวจตราดูว่า ความเป็นพระของเรายังสมบูรณ์ดีอยู่ไหม ทั้งความคิด คำพูด และการกระทำของเราสมบูรณ์ไหม ยังมีสิ่งที่เราจะต้องปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้เป็นพระสมบูรณ์ขึ้นอีกก็อย่าง บางทีเรามุ่งเรื่องงานมากเกินไปจนลืมเรื่องความเป็นพระของเรา พรรษานี้หลวงพ่อยากจะเน้นให้ลูกๆ ทุกรูปหวนกลับมาสู่ธรรมวินัยที่สมบูรณ์ขึ้น

<< กับมาตุคามต้องมีช่องว่าง >>

สิ่งอะไรที่เป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ ต่อการกุศล เราก็รู้อยู่ แต่บางทีเราก็ชะล่าใจ จนกระทั่งเข้าไปคลุกคลีใกล้ชิด ไม่มีระยะห่างระหว่างเรากับคฤหัสถ์ ซึ่งอันตรายมาก บางครั้งเราเพเลียงพล้ำกระทำให้อจิตเราไม่บริสุทธิ์ คำพูดและ

การกระทำไม่บริสุทธิ์ นี่ก็เมื่อไรก็ไม่สบายใจ เพราะฉะนั้นปีนี้
พรรหานี้ ต้องเน้นเรื่องนี้เป็นพิเศษ เกี่ยวกับการคลุกคลีกับ
สิ่งที่เป็นข้าศึกกับพรรหจรรย์

เราจะไปโทษมาตุคามหรือเพศตรงข้ามไม่ได้ มันต้อง
โทษที่ตัวเรา รักษาใจได้แค่ไหน วางตัวได้เหมาะสมแค่ไหน
อยู่ในฐานะพระที่อยู่บนหิ้งบูชา หรือว่าเสมอเหมือนกับ
กฤษณ์ มันต้องดูตรงนี้

โดยเฉพาะพระอาจารย์ที่ต้องออกไปทำหน้าที่ต่าง
จังหวัดไกลๆ ก็ต้องระมัดระวังให้ดี กลุ่มครองตัวเองให้ได้
เกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่ว่าจะอยู่ในขบวนการพาหนะ ในอาคาร
บ้านเรือน หรือที่ไหนก็แล้วแต่ ระมัดระวังตรงนี้ให้ดี อย่าอยู่
กันตามลำพัง เดี่ยวพญามารจะได้ช่องสอดละเอียดเข้ามา
สอนให้เราคิดอย่างนี้ พูดยังนี้ ทำอย่างนี้ แล้วจะทำให้เรา
เสียใจในภายหลัง จะไม่สบายใจในการอยู่ร่วมกับหมู่คณะที่
เขาบริสุทธิ์กัน เพราะฉะนั้นต้องมีช่องว่างนะลูกนะ

หากจำเป็นจะต้องทำงานคลุกคลีกับเพศตรงข้ามก็ดี
หรือสมัยนี้แม้กับเพศเดียวกันก็ดี ระวังความกำหนัดยินดี
ในกาม ต้องระวังกันให้ดี อย่าล้อเล่นอะไรที่มันเฉียดฉิว
ต่อธรรมวินัย ต้องระวังให้ดีนะลูกนะ

กลุ่มครองตัวเองให้ดี เพราะเราได้ลงทุนมาเป็นนักบวช
แล้ว ต้องถือว่าเป็นการลงทุนชนิดหนึ่ง ลงทุนด้วยชีวิต

ซึ่งผ่านกาลเวลาทุกวันทุกคืน เดี่ยววันเดียวคืน จะมีกำไร
เท่าทุน หรือขาดทุนก็อยู่ที่เรา

เราหวังกำไร คือ ความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ที่จะ
บังเกิดขึ้นกับตัวเรา เราจึงได้มาบวช มาเติมความบริสุทธิ์
กาย วาจา ใจ ให้เพิ่มขึ้น จะได้เป็นกำไรของชีวิต เพราะถ้า
เราอยู่เป็นคฤหัสถ์ โอกาสว่างที่จะบำเพ็ญความบริสุทธิ์ หรือ
เพิ่มเติมความบริสุทธิ์บริบูรณ์ให้บังเกิดขึ้นกับกาย วาจา ใจ
นั้นมันยาก เพราะสิ่งแวดล้อมไม่อำนวย มีแต่การแข่งขัน
ปัญหา ความขัดแย้ง แรงกดดัน ความพยายาบท ขุ่นเคือง
ความเบียดเบียน แล้วก็ความกำหนดยินดีในกาม เยอะแยะ
ไปหมด เพราะสิ่งแวดล้อมมันเป็นอย่างนั้น อยู่เป็นคฤหัสถ์

จะมาเติมความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ นั้นยากกว่า แต่ไม่ได้หมายถึงว่า ทำไม่ได้ ทำได้แต่ยากกว่า

การมาบวชถือว่า เป็นการลงทุนด้วยชีวิต ในการแสวงหาความบริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์จะเป็นเครื่องทำให้เราได้บรรลुธรรม หลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร จากกิเลสอาสวะทั้งหลาย และผลพลอยได้ก็จะไปถึงแก่หมุ่ญาติ บรรพบุรุษ บุพการี สรรพสัตว์ทั้งหลายเหล่านั้น เพราะฉะนั้นตรวจตราดูแลกันให้ดีนะลูกนะ ของใครของมัน

ดูให้ดี อย่าคลุกคลี ให้มีช่องไฟเอาไว้ ต้องเว้นวรรค ถ้าคุ้นเคยกันมากเกินไป มันก็มองข้ามการเป็นสมณะ บางทีคำถามที่ถามด้วยความอยากรู้ในเรื่องที่ไม่ควรรู้ คุยเรื่องเพศกับมาตุคามที่คุ้นเคย อย่างนี้ไม่สมควร เพราะมันจะนำมาซึ่งความวิบัติของศีล ของธรรมวินัย แค่คิดก็แย่อยู่แล้ว พอพูดไปชักถามไป เพราะอยากรู้ พอรู้แล้วก็อยากลอง พอลองแล้วก็มีปัญหาเกิดขึ้น มันจะเรียงกันมา

พรรษาที่ผ่านมา ไม่เคยพูดเรื่องนี้ แต่พรรษานี้ต้องพูด เพราะอยู่กันเยอะขึ้นแล้ว เพราะฉะนั้นระมัดระวังให้ดีนะ แม้เพศเดียวกันก็ต้องดูให้ดี รักษาเนื้อรักษาตัวให้ดี เพื่อที่เราจะได้ก้าวไปสู่เป้าหมายอันสูงสุดที่เราปรารถนาั่นคือการบรรลุธรรม

<< ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมให้เต็มที่ >>

พรรษาที่ผ่านมา เราจะรู้ตัวของเราเองว่า เราได้ประพฤติปฏิบัติธรรมจริงแค่ไหน ดูจากผลที่เกิดขึ้นมา เรายังรู้ว่า เราเอาจริงเอาจังแค่ไหน พรรษานี้จะให้เหมือนพรรษาที่ผ่านมาๆ มาไม่ได้แล้ว พรรษานี้เราต้องให้ความสำคัญกับสิ่งนี้ให้มากที่สุด เพราะตอนนี้ญาติโยมเขาตื่นตัวเรื่องการปฏิบัติธรรมกันไปทั่วประเทศ ทั่วโลก

ที่สำคัญในใจของญาติโยม ที่มองดูพระที่เขาคเณรพกราบไหว้บูชา สนับสนุนทุกด้าน ต้องเป็นผู้ที่บรรลุธรรมแล้ว เขาไม่ได้มองว่า เรากำลังศึกษา กำลังฝึกฝน กำลังทำความเพียรอยู่ เขามองว่า เราได้บรรลุแล้ว ตรงนี้แหละที่จะสร้างความลำบากใจให้เกิดขึ้นกับเรา เวลาเขากราบไหว้บูชา เขาก็กราบไหว้พระผู้บริสุทธิ์ พระผู้บรรลุธรรม แต่เรารู้ยู่ๆ เรายังไม่มีอะไรเป็นสิ่งที่ควรแก่การเคารพ กราบไหว้บูชา หรือสนับสนุนอะไรอย่างนั้นเลย

พรรษานี้ไม่ได้แล้วนะลูกนะ เพราะเดี๋ยวก็วัน เดียวก็คืน วันเวลาที่ผ่านไปมันก็กลืนกินความแข็งแรง ความสดชื่นของร่างกายเราไปด้วย ร่างกายของเรามีแต่เสื่อมไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นต้องชิงช่วงในจังหวะที่ร่างกายเรายังแข็งแรง ยังสดชื่น ยังเบิกบานอยู่ ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมให้เต็มที่

ที่จริง กิจวัตรกิจกรรมที่หลวงพ่อกับหมู่คณะได้จัดเอาไว้ให้ นั้น เหมาะสมสำหรับการเข้าถึงธรรมได้ ถ้าหากว่าเอาใจใส่ เอาจริงเอาจริงกัน มีความปรารถนาอยากเข้าถึงธรรมกันอย่างแท้จริงแล้วก็ต้องเข้าถึงได้ ตามตารางกิจวัตรกิจกรรมที่วางเอาไว้ แม้จะมีงานพิเศษที่เกิดขึ้นเป็นช่วงๆ ก็ตาม ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อการบำเพ็ญสมณธรรม

เพราะฉะนั้น พรหมานี้ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้ดี พยายามรักษาใจเอาไว้อยู่ภายใน เหมือนอย่าง หลวงพ่อได้ให้โอวาทแก่นักนิสิตทั้งหลายว่า **ให้อยู่จำพรรษาภายในกายยาววา หนาคืบ กว้างศอก ในปริมณฑลแห่งใจ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ใจอยู่ใกล้ๆ บริเวณนั้น อยู่ในขอบเขตอันนั้น ถ้าทำได้แบบนี้ สักวันหนึ่งใจก็จะรวมลงหยุดเข้าไปสู่ภายในได้ อย่างนี้ถึงจะเรียกว่า เป็นการจำพรรษาอย่างแท้จริง**

เอาใจมาหยุดอยู่ภายใน ในปริมณฑลแห่งใจ ในกายยาววา หนาคืบ กว้างศอก ให้อยู่อย่างนี้แหละ ไม่ให้ไปที่ไหน อยู่กับเนื้อกับตัวของเรตาลอดไป หวังว่าลูกทุกคนจะใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ต่อการบำเพ็ญสมณธรรมนะ

๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๘

บวชแล้วอย่าสึก

บวชแล้วอย่าสึก

สโลแกนที่ว่า “สึกแต่หนุ่ม” นั้นลบทิ้งไปเสีย

ต้องเขียนใหม่ว่า **“บวชแต่หนุ่ม”**

เพราะร่างกายยังแข็งแรง

จะได้ดูงานพระศาสนากันได้เต็มที่

บวชแล้วอย่าสึก

เดี๋ยวก็วัน เดี่ยวก็คืน

เดี๋ยวก็หมดเวลาแล้ว

ดูตัวอย่างพระเทวทัตทำชั่วขนาดนั้น ยังไม่ยอมสึก

โดนธรณีสูบไปครึ่งตัว ยังไม่ยอมสึก

ขนาดธรณีสูบถึงคอ ก็ยังไม่ยอมสึก

ไปอยู่ในอบายภูมิ อยู่ในเวจีมหานรก

แม้ปัจจุบันนี้ เขายังเรียก “พระเทวทัต” อยู่เลย

พระเทวทัตยังไม่ยอมสึก แล้วเราจะสึกทำไม?

เราเป็นพระดี เป็นพระแท้ จะสึกไปทำไม?

ต้องบวชกันต่อไป

ลุยสร้างบารมีกันไปจนกว่าทั่วโลกจะเข้าถึงธรรม

อย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชชานะลูกนะ

๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๑๕

เดินตามรอยพระพุทธองค์

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ มีเวลาอยู่ในโลกนี้จำกัด จำกัด
ในการสร้างบารมี ในการสร้างความดี

เราได้ยินได้ฟังว่า อายุเฉลี่ยของมนุษย์ในยุคนี้ ๗๕ ปี
ก็อย่าเพิ่งไปคิดว่า เราเหลือเวลาอีกตั้งนานหลายสิบปี กว่า
จะไปถึงอายุขนาดนั้น นั่นเราคิดไปเองนะว่า เราจะมีอายุยืน
ไปถึงตรงนั้นหรือยิ่งกว่านั้น แต่ความเป็นจริงเรามีวิบาก
กรรมเหมือนเป็นระเบิดเวลาที่ติดตามตัวเราเหมือนเงา
ตามตัวตลอดเวลา ซึ่งคอยจ้องหว่าโอกาสที่จะได้ช่องระเบิด
ตูมตามตลอดเวลา บางทีทำให้เราต้องเสียทรัพย์สินบ้าง
อวัยวะบ้าง หรือบางทีทำให้เสียชีวิตก่อนวัยอันควร ก่อน
ถึงอายุขัยเฉลี่ยของมนุษย์ ๗๕ ปี ก็มี

บางคนตายตั้งแต่ปฐมวัยบ้าง วัยรุ่นบ้าง วัยหนุ่ม วัยสาว
วัยกลางคน วัยชรา ตายได้ทุกวัยเลย เพราะฉะนั้นอย่าคิด
เอาเองว่า อายุของเราจะไปถึงตรงนั้น คิดอย่างนั้นเขาเรียกว่า
เรากำลังชะล่าใจ กำลังประมาทในชีวิต

เราต้องคิดแบบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ความตาย มีอยู่ทุกขณะจิต ทุกขณะลมหายใจเข้าออก ลมเข้าแล้วไม่ ออกก็ตาย ลมออกแล้วไม่เข้าก็ตาย หรือไม่เข้าไม่ออกก็ตาย อีกเหมือนกัน ตายได้ตลอดเวลา ต้องคิดอย่างนี้

เมื่อเรามีชีวิตอยู่แค่ช่วงลมหายใจเข้าออก เราควรจะใช้เวลาช่วงสั้นๆ นี้อย่างไร จึงจะมีคุณค่ามากที่สุด จะไป แสวงหาทรัพย์ ลาภ ยศ สรรเสริญ ตำแหน่ง อำนาจ วาสนา หรือว่าจะมาแสวงหาพระรัตนตรัย นี่เป็นสิ่งที่เราจะต้องมา คิดพิจารณาด้วยสติปัญญาของเรา

ความจริงก็ไม่ต้องคิดอะไรมาก เพราะพระสัมมาสัม พุทธเจ้าทรงสรุปเอาไว้ให้แล้ว จากชีวิตที่ผ่านมาในสังสารวัฏ จนกระทั่งในวันที่ได้บรรลุอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ พระพุทธองค์ทรงสรุปว่า การฝึกใจให้หยุดนิ่งเข้าถึงพระ รัตนตรัย ทำกิเลสอาสวะให้หมดสิ้น กระทั่งหลุดพ้นจาก การเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร ไปนิพพานได้นั้นแหละ ชีวิตอย่างนี้จึงจะมีคุณค่า

ชีวิตอย่างพวกเรายังไม่มีใครมีชีวิตที่สมบูรณ์เท่ากับ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า การที่เราเชื่อฟังคำสั่งสอนของ พระองค์ เท่ากับเรากำลังเดินทางลัด ไม่ต้องไปลองผิดลอง ถูกกันอีก ลงมือปฏิบัติกันเลย โดยยึดเอาบทสรุปที่พระองค์

สั่งสอนให้ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาท ให้ใช้ชีวิตด้วยการทำใจให้บริสุทธิ์ ให้หยุดนิ่ง ให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะให้ได้

อย่างน้อยก็มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ที่เรียกว่า เข้าถึงไตรสรณคมน์ ถึงพระรัตนตรัยในตัว เป็นที่พึ่งที่ระลึก อย่างน้อยต้องอย่างนี้ ชีวิตจึงจะมีคุณค่า เข้าถึงแล้วจะพบกับความสุขที่แท้จริง ที่เราแสวงหากันตลอดชีวิต เราจะพบความสุขชนิดนั้นทันทีที่เข้าถึงพระรัตนตรัย เป็นความสุขที่แตกต่างจากความสุขสนุกสนาน ที่ไม่แท้จริง มันต่างกันมาก และจะเกิดความอบอุ่นใจในชีวิตว่า ชีวิตของเราต่อจากนี้ไปจะปลอดภัย

ในอบายภูมิน่าสะพรึงกลัวมาก ไปตกมหานรกก็ยิ่งทุกข์ทรมานมาก ไม่มีช่วงเวลาวางเว้นเลย เป็นเวลายาวนานมาก ถูกฆ่า ถูกฟัน ถูกแทง ถูกทำร้ายให้ตาย ตายแล้วฟื้น ฟื้นแล้วตาย ตายเกิด ๆ วันละหลายล้านครั้ง นับกันไม่ถ้วน แม้หมดกรรมจากมหานรก ขึ้นมาในอสุสทนรกก็ทุกข์ทรมานมาก มาในยมโลกก็ดี หรือในภูมิของเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานก็ดี ล้วนแต่มีความทุกข์ทรมาน

แม้เกิดมาเป็นมนุษย์ ชีวิตก็ยังสำคัญ ไม่ว่าจะเกิดเป็นชนชั้นไหนก็ตาม ชั้นสูง ชั้นกลาง ชั้นล่าง ล้วนแต่หนีชั้นอกตรม เพราะมีทุกข์กันทั้งสิ้น เพราะทุกข์มันอยู่ในกาย

มนุษย์ แต่ละคนล้วนมีวิบากกรรมติดตามันมา มีปัญหาด้วยกันทั้งหมด แตกต่างกันไปมากหรือน้อย แต่ก็มีความทุกข์ใจเหมือนกัน ประสบในสิ่งที่ไม่เป็นที่รักบ้าง ปรารถนาสิ่งใดไม่ได้สิ่งนั้นบ้าง พลัดพรากจากของรักบ้าง จากคน จากสัตว์ จากสิ่งของบ้าง เป็นต้น ทำให้เกิดความโศกเศร้า เสียใจ กับแค้นใจ รำพึงรำพัน อะไรต่างๆ เหล่านั้น

ทันทีที่ได้เข้าถึงพระรัตนตรัย เราก็จะมีความสุขที่แท้จริงบังเกิดขึ้น กับความรู้สึกใหม่ๆ ที่ไม่พึงปรารถนาสิ่งใดๆ ในโลก อยากจะเรียนรู้วิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นความรู้ภายใน ซึ่งเกิดจากปัญญาอันบริสุทธิ์ของพระธรรมกาย ได้เรียนรู้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเราได้เข้าใจแจ่มแจ้งเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตในสังสารวัฏ และจะทำความเข้าใจให้ตรงต่อหนทางพระนิพพาน จะเปลี่ยนพฤติกรรมใหม่ ดำเนินชีวิตให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ทั้งกายวาจาใจ เพื่อมุ่งไปสู่อายตนิพพาน นี่ก็เป็นอานิสงส์อย่างหนึ่งของการเข้าถึงพระรัตนตรัย

๑๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

សណនន

๒๐

ทำไมต้องฝึกใจให้หยุดนิ่ง

เราฝึกใจให้หยุดนิ่ง

เพื่อความสุขทั้งในปัจจุบัน

และเป็นความปลอดภัยในชีวิต ในสังสารวัฏ

เมื่อใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ สติก็เกิดขึ้น เมื่อสังสมมากเข้าก็เป็นมหาสติ สติมีที่ใด ปัญญาก็เกิดขึ้น ที่ตรงนั้น เมื่อสังสมมากเข้าก็เป็นมหาปัญญา มหาปัญญาบังเกิดขึ้นก็จะทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง ไม่ผิดพลาด จะมีความสุข ปิติ และภาคภูมิใจอยู่ตลอดเวลา

บุญก็จะบังเกิดขึ้นควบคู่กับการกิจในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นครองเรือน ทำมาหากิน เรียนหนังสือ หรือจะไปทำอะไรรู้แล้วแต่

จะทำให้มนโณปนิธานของเราที่ตั้งมั่นดีแล้วมั่นคงยิ่งขึ้น

พระอริยเจ้าทั้งหลาย ท่านเป็นสุขด้วยตัวของตัวเอง ด้วยใจหยุดนิ่งอย่างนี้แหละ ท่านจะไปอยู่ที่ไหนก็ได้ เพราะ

ใจหยุดแล้ว ไปอยู่ป่า อยู่เขา ห้วย หนอง คลอง บึง ที่ไหนๆ
ก็อยู่ได้

การฝึกใจให้หยุดนี้สำคัญ ทุกคนต้องให้ความสำคัญ
กับตรงนี้ให้มากๆ เพราะยังมีสิ่งที่เราจะต้องศึกษาเรียนรู้อีก
เยอะ ที่นอกเหนือจากความรู้ปกติที่เราได้อ่าน ได้ยิน ได้ฟัง
หรือได้ตรึกนึกคิด เป็นความรู้ที่สิ่งเหล่านี้ไปไม่ถึง ความคิด
จินตนาการไปไม่ถึง ที่สำคัญเป็นเรื่องราวความเป็นจริงของ
ชีวิต เกิดประโยชน์ด้วย และถูกวัตถุประสงค์ของการเกิด
มาเป็นมนุษย์ด้วย

๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๐

๒๑

มหัศจรรย์ความรู้ภายใน

ถ้าบวชเป็นพระ ก็จะทำสมาธิได้ง่ายกว่าตอนเป็นคฤหัสถ์ เพราะชีวิตพระมีเครื่องกังวลน้อยกว่า คฤหัสถ์จะมีปัญหาและแรงกดดัน ต้องทำมาหากิน ทำมาค้าขาย ทำมาสร้างบารมี ต้องดูแลทั้งตัวเอง ครอบครัว ดูทั้งบ้าน ทั้งคนในบ้าน นอกบ้าน ในที่ทำงานอีกเยอะแยะ

ชีวิตพระมีเวลาว่างมากกว่าที่จะบำเพ็ญสมณธรรม คือ ขอบปฏิบัติสำหรับชีวิตสมณะ ที่จะทำให้กายวาจาใจ สะอาด บริสุทธิ์ สงบนิ่ง เยือกเย็น เรียนรู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตภายในที่ถูกปกปิดเป็นความลับมายาวนาน

ชีวิตของบรรพชิตเป็นชีวิตที่สูงส่ง เฉพาะผู้มีบุญมีบารมี ที่ผ่านชีวิตของคฤหัสถ์มามากเพียงพอจนถึงจุดอิ่มตัวแล้ว ถึงเวลาที่จะต้องก้าวไปสู่ชีวิตใหม่ที่ยกระดับชีวิตให้สูงขึ้น เรียนรู้ให้สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ

ชีวิตของบรรพชิตจะมีเวลาทำหยุดทำนิ่งได้มาก ยิ่งหยุดยิ่งนิ่งก็ยิ่งคิดไม่หยุด เข้าไปสู่ภายใน เดียวก็เห็นกาย มนุษย์ละเอียด เห็นกายทิพย์ เห็นกายในกายซ้อนๆ อยู่

เป็นความมหัศจรรย์ที่หลายพันล้านคนในโลกเขาไม่เห็นกัน
แต่เราเห็นชีวิตภายใน

ชาวโลกส่วนมากเขาจะเห็นกายมนุษย์ละเอียดตอน
เขาหลับฝันไป แต่ไม่รู้จักรว่า เป็นกายฝัน เหมือนตัวเราเอง
ออกไปทำหน้าที่ฝัน ตื่นขึ้นมาเราก็ยังระลึกได้บ้าง ไม่ได้บ้าง
จริงบ้าง ไม่จริงบ้าง แต่ว่ากายนั้นเวลาตื่นไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้

แต่ถ้าหากว่า เข้าถึงกายมนุษย์ละเอียดได้ จะมีความ
รู้สึกปีติสุข ภาควิมิใจว่า คนอย่างเราเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด
ได้ มีชีวิตที่สูงส่งกว่าชีวิตของคฤหัสถ์ไปอีกเท่าตัว อีก
๑๐๐ เปอร์เซนต์ เป็นกายภายในที่เราจักร เป็นชีวิตภายในที่
ทำให้เราเข้าใจชีวิตภายนอกมากเพิ่มขึ้นว่า **กายมนุษย์หยาบ
เหมือนบ้านเรือนที่อยู่อาศัยชั่วคราว เป็นการรวมประชุม
ของหมู่ธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ บรรยากาศ ให้กายละเอียดอยู่**

ความผูกพันกับกายมนุษย์หยาบ หรือสิ่งที่เนื่องด้วย
กายมนุษย์หยาบก็จะบรรเทาไป ก็จะคลายความผูกพันได้
เพิ่มขึ้นเพราะเข้าใจขึ้น เข้าใจเพราะเห็นแจ่มแจ้งว่า มีกาย
มนุษย์ละเอียด และเราเป็นกายมนุษย์ละเอียด และยังได้
ศึกษาภพภูมิของกายมนุษย์ละเอียดว่า เขามีภพภูมิกันเป็น
อย่างไร ตื่นอยู่ตรงไหน หลับไปอยู่ตรงไหน

ถ้ามันต่อไปก็จะเข้าไปถึงกายทิพย์ เป็นกายสุคติภูมิ ที่ซ้อนๆ อยู่ภายใน เป็นกายที่จะอยู่ในเทวโลก กายมนุษย์ หยากับกายมนุษย์ละเอียดไปอยู่ไม่ได้

เราจะรู้จักชีวิตของกายทิพย์อีกระดับหนึ่ง จะมีสังคมของกายทิพย์ ภพของกายทิพย์ เรื่องราวของกายทิพย์ นี่เป็นความมหัศจรรย์ของตัวเอง เพราะฉะนั้นความรู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตจะค่อยๆ ถูกเปิดเผยทยอยขึ้นตามความเพียรที่เราทำอย่างถูกต้องหลักวิชา อย่างสม่ำเสมอ

ดังนั้น หลวงปู่หลวงตาที่ท่านอยู่ลำพังตามป่าเขา ห้วยหนอง คลอง บึง ทำไมท่านไม่เหงา หรือทำไมท่านอยู่ได้ทั้งๆ ที่อดคัดขัดสนด้วยปัจจัย ๔ แต่ท่านก็ไม่มีความรู้สึกว่าท่านขัดสน ไม่มีความรู้สึกเหงา มีแต่รู้สึกเป็นสุขที่เกิดจากความวิเวก กายวิเวก จิตวิเวก อุปธิวิเวก และก็มีภาพภายในให้ดู มีเรื่องราวภายในให้ศึกษาเรียนรู้

ชีวิตของพระมีโอกาสมากกว่าในการที่จะศึกษาเรียนรู้สิ่งเหล่านี้ กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรุณพรหม กายธรรม เป็นชั้นๆ เข้าไปเรื่อยๆ จะมีปิติ มีสุข มีความเบิกบานชุ่มชื่นอยู่ในตัว มีความรอบรู้ที่กว้างขวางขึ้น มีกำลังบุญที่เพิ่มขึ้น ในทุกๆ ครั้งที่ได้บำเพ็ญสมณธรรม

เพราะฉะนั้น ท่านถึงเป็นแหล่งแห่งเนื่อนาบุญ บุญธาตุ จะมารวมประชุมอยู่กับพุทธบุตรที่บำเพ็ญสมณธรรม บุญก็จะเกิดขึ้นมากมายเป็นสายบุญ บารมีก็จะเกิดขึ้น เนกขัมม บารมี ผังแห่งการบวชก็จะถูกสั่งสม สะสมเพิ่มเติม เหมือนเรา ออมทรัพย์อย่างนั้น มากเข้าๆ หนาแน่น ตั้งแต่บวชช่วงสั้น ก็จะทำให้เราบวชได้ยาวนาน จนกระทั่งถึงตลอดชีวิตได้อย่างมีความสุข ปีติ เบิกบาน ชุ่มชื่น

ชีวิตสมณะจึงเป็นชีวิตเฉพาะผู้มีบุญ ที่จะมีโอกาสได้ ศึกษาเรียนรู้เรื่องราวเหล่านี้เยอะแยะ ความรู้ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอุปมาเหมือนใบไม้ในกำมือกับใบไม้ที่อยู่ในป่า ประคูลาย พุทธบุตรก็สามารถศึกษาเรียนรู้ได้ เพราะมีเวลาว่างจากเครื่องพันธนาการของชีวิตมากกว่าคฤหัสถ์ จะได้บำเพ็ญสมณธรรม ศึกษา ฝึกฝน เรียนรู้ แล้วก็สั่งสอนผู้อื่น ได้อย่างเต็มที่ เต็มกำลัง มีปีติสุขอยู่ข้างใน

การที่เราจะแจ่มแจ้งอะไรสักเรื่องหนึ่ง ต้องมีกำลังบุญ บารมีมาก และเมื่อถึงจุดที่แจ่มแจ้งได้ก็มีปีติสุขมาก เบิกบาน ว่า เราประสบความสำเร็จในชีวิต ที่แตกต่างจากชีวิตของ คฤหัสถ์ ของชาวโลกทั่วๆ ไป เรามีความรู้เพิ่มขึ้น เหมือน ออกสู่ทะเลลึก ทะเลแห่งความรู้อันบริสุทธิ์ ความรู้แจ้ง ในเรื่องราวของสรรพสัตว์สรรพสิ่งทั้งหลายกว้างขวางขึ้น เป็นทะเลที่ไม่มีขอบเขต ไม่มีฝั่ง ศึกษาเรียนรู้ไปเรื่อย ๆ บุญ

ก็เพิ่มขึ้นๆ ถ้ายังดับกิเลสไม่ได้ ยังไม่หลุดพ้น ทิพยสมบัติ
ที่เกิดขึ้นในเทวโลกก็จะยิ่งใหญ่โอฬารตระการตามากมาย

สิ่งที่เป็นความไฝฝืนสูงสุดของผู้รู้ คือ อยากไปเป็น
สมณเทวบุตร เป็นเทพบุตรที่เป็นสมณะ แต่มันไม่ใช่ง่าย
ส่วนมากมักจะเป็นเทพบุตรที่มีบารมีมากๆ และยังบำเพ็ญ
ธรรมแบบสมณธรรมอยู่ แต่ว่ากายยังเป็นเทพบุตรอยู่

สิ่งที่เราอยากศึกษาเรียนรู้เพิ่มขึ้นมีอีกเยอะ เดี่ยวก็วัน
เดี๋ยวก็คืน เดี่ยวก็จะหมดเวลาของชีวิตแล้ว เพราะฉะนั้น
ชีวิตของบรรพชิตกว้างขวางกว่าชีวิตของคฤหัสถ์ที่ติดขัด
กับแคบกว่าเยอะ

๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

๒๒

หัวใจนักสร้างบารมี

นักสร้างบารมีควรมีหัวใจของผู้ให้ ตั้งแต่ให้ความรัก ความปรารถนาดีต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย ให้อภัยต่อบุคคล ที่พลาดพลั้งล่วงเกินเรา ให้ทรัพย์สินเงินทอง ให้ข้าวปลา อาหาร หรือให้ออกาสแก่ผู้ด้อยโอกาส อย่างนี้ใจของเราจะ เกิดความผาสุก ความผาสุกที่บังเกิดขึ้นนี้ มีคุณค่ามากมาย มหาศาลยิ่งกว่าทรัพย์สินเงินทอง เพราะว่าเป็นต้นทุนให้เรา ไปสู่อายตณนิพพาน

ความผาสุกเท่านั้น ที่จะทำให้ใจเราหยุดนิ่งอยู่ในกลาง ตัวของเรา พอถูกส่วนเข้า เดี่ยวดวงใสของปฐมมรรคก็จะ บังเกิดขึ้นชัดใสแจ่ม แล้วจะเข้าถึงกายภายในไปตามลำดับ จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายที่ละเอียดยิ่งๆ ขึ้นไป ซึ่งทั้ง ดวงธรรม ทั้งกายภายใน และพระธรรมกาย ล้วนมีอยู่ในตัว ของพวกเราทั้งหลาย ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราปรุงแต่งขึ้น มีมาแต่ ดั้งเดิมแล้ว เป็นฝังสำเร็จมานาน เพราะฉะนั้นความผาสุก นี้จึงเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่

เมื่อใจผาสุก เราก็จะเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในได้ เข้าถึงสรณะอันเป็นที่พึ่งที่ระลึกอย่างแท้จริงของมนุษย์ทั้งหลาย

หากเกิดมาแล้วไม่เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน ชาตินี้เราเกิดมาเสียเปล่าไปหนึ่งชาติ ดังนั้นเราจะต้องเข้าถึงให้ได้ ถ้าเข้าถึงแล้วชีวิตก็จะปลอดภัย แม้จะโลกไปแล้วยังนำเราไปสู่สุคติภูมิ ปิดประตูอบายได้ ภัยในสังสารวัฏไม่อาจทำอันตรายผู้ที่เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในได้

เมื่อเข้าถึงพระธรรมกายภายในแล้ว ความสุขก็จะเกิดขึ้นทันทีที่เข้าถึง เป็นความสุขที่พูดไม่ออก บอกไม่ถูก สุขจากการมีทรัพย์ สุขจากการได้ใช้จ่ายทรัพย์ หรือสุขจากการไม่เป็นหนี้ เทียบไม่ได้เลยกับความสุขแม้เพียงนิดเดียวที่เข้าถึงพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นความสุขที่เป็นอิสระ กว้างขวาง ไม่มีขอบเขต ไม่มีประมาณ กายเบา ใจเบา มีความปีติ เบิกบานใจ เป็นความสุขที่เราไม่เคยเจอมาก่อนเลยในชีวิต เป็นความสุขที่หลุดพ้นจากการครอบงำของกิเลสอาสวะทั้งหลาย

หลวงพ่อปรารถนาให้ทุกคนในโลกได้เข้าถึงจุดนี้ จึงได้สร้างมหาธรรมกายเจดีย์ สภาธรรมกายสากล และมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี สร้างทั้ง ๓ สิ่งนี้ขึ้นมา เพื่อจะเป็นจุดเชื่อมโยงให้ทุกคนในโลกได้เข้าถึงพระธรรมกายที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน

บุคคลใดที่มีส่วนสำคัญในการสร้าง ๓ สิ่งนี้ให้สำเร็จ ไม่ว่าจะเป็นตะปูสักตัว อิฐสักก้อน ไม้สักแผ่น ถือว่าเป็นทานที่ไม่มีทานอื่นยิ่งกว่า บุญอะไรจะมาวิเศษเท่าบุญนี้ บุญที่ทำให้ทุกคนดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้อง ทำให้ทุกคนได้เข้าถึงพระธรรมกาย ได้รู้แจ้งแทงตลอดในสรรพสิ่งทั้งหลายด้วยตัวของตัวเอง เป็นบุญที่ได้ชื่อว่า ช่วยสร้างโลกให้สว่างไสวด้วยแสงธรรม เพราะฉะนั้นเมื่ออุทิศตนสร้าง ๓ สิ่งนี้ด้วยชีวิตในยามยาก มหากุศลอันยิ่งใหญ่ที่นับประมาณมิได้ จึงบังเกิดขึ้น

ให้จิตใจเอาไว้เถิด เพราะสิ่งที่ได้ทำไปนั้นเป็นสิ่งที่ประเสริฐ เป็นสิ่งที่เลิศ ที่ใครๆ ยากจะได้ทำอย่างนี้ ลองคิดดูว่าประชากรในโลกนี้มี ๖,๐๐๐ กว่าล้านคน แต่มีพวกเราเพียงส่วนน้อยนิดเท่านั้นที่มีโอกาสได้สร้างบุญใหญ่เช่นนี้ เรามีโอกาส是这样แล้วทุ่มชีวิตไปเลย อย่างกลัวความยากลำบาก ทำให้เต็มที่ เต็มกำลัง สุดชีวิตจิตใจ ให้ ๓ สิ่งนี้สำเร็จเป็นอัศจรรย์ให้ได้

เมื่อถึงวันนั้น วันที่ทั้ง ๓ สิ่งสำเร็จ เราจะมาพร้อมใจกันระลึกนึกถึงสิ่งที่เราร่วมกันทำมาด้วยความยากลำบาก ด้วยหัวใจของยอดนักสร้างบารมี เราจะเกิดความสุขความปิติภาคภูมิใจ และเป็นสุข เป็นความสุขความปิติที่เงินทองหาซื้อไม่ได้ ไม่ว่าเราจะอยู่ในสถานที่ใด แม้จะอยู่บนเตียงผู้ป่วย ใกล้ต่อ

มรณภัยก็ยังมีความสุขใจ เพราะบุญที่เราทำนั้น ทำด้วยใจ
ด้วยชีวิต และจิตวิญญูณในยามยาก และในที่สุดอานิสงส์
ของบุญนี้จะส่งผลให้เราไปถึงที่สุดแห่งธรรมได้

๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

๒๓

ใบไม้ในป่าประดู่ลาย

การศึกษาวิชาธรรมกายนั้น เป็นเรื่องที่ละเอียดลึกซึ้ง จิตต้องบริสุทธิ์และไม่มีอะไรเหนียวรั้ง ไม่เกาะเกี่ยวกับเรื่อง คน สัตว์ สิ่งของ จึงจะไปรู้เรื่องราวสิ่งเหล่านี้ได้ เพราะเรื่องราวเหล่านี้มันเหลือวิสัย และยากต่อการเข้าใจด้วยวิธีการ ให้เหตุผลแบบธรรมดา จะไปหาหลักฐานอ้างอิง หรือจะ ใช้ความนึกคิดดันเดาไม่ได้ แล้วยังเป็นสิ่งที่นอกเหนือจาก นักการศึกษาพระพุทธศาสนาหรือปราชญ์ทางพุทธศาสนา ได้ศึกษาค้นคว้ามา เหมือนใบไม้ในป่าประดู่ลาย

สมัยหนึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงกอบใบประดู่ลาย มากำมือหนึ่ง ถามพระภิกษุว่า “ใบไม้ในกำมือกับใบไม้บน ต้นประดู่ส่วนไหนมีมากกว่ากัน” ภิกษุก็ตอบว่า “ใบไม้บน ต้นประดู่มีมากกว่าใบไม้ในกำมือ” พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสว่า

“สัพพัญญุตญาณของเรานั้นรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด ในสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งปวงโดยไม่มีขอบเขตจำกัด แต่สิ่งที่เรานำมาสอนเรานั้นเพียงนิดเดียว เพื่อเป็นทางหลุด

พ้นจากกิเลสอาสวะ จากภพทั้ง ๓ จากกฎแห่งกรรม เพื่อ
ทำพระนิพพานให้แจ้งเท่านั้น”

วิชาธรรมกายเหมือนใบไม้ในป่าใหญ่ ซึ่งนักปราชญ์
และนักวิชาการในทางพุทธศาสนาในระดับโลกนั้น ไม่ได้ให้
โอกาสกับตัวเองในการศึกษาธรรมปฏิบัติให้ลึกซึ้งขึ้นไป
ก็ยากต่อการจะเข้าใจสิ่งนี้ได้ เพราะฉะนั้นคำว่า “วิชา
ธรรมกาย” จึงรู้จักอยู่ในขอบเขตจำกัด สำหรับผู้ที่ได้ศึกษา
วิชาธรรมกายในโรงงานทำวิชาเท่านั้น

นอกนั้นก็รู้แต่เพียงว่า ธรรมกาย คือ พระรัตนตรัย
ภายใน เป็นที่พึ่งที่ระลึก ไปนรกก็ได้ ไปสวรรค์ก็ได้ ในที่สุด
ไปนิพพานก็ได้ ไปนรกสวรรค์ไปจับมือถือแขนสัตว์นรกหรือ
ชาวสวรรค์ได้ พุดจาได้ตอบกันได้ ญาติ บิดามารดา ปู่ย่า
ตายายไปตถกนรก พระธรรมกายไปช่วยได้ ด้วยอานุภาพ
ของพระธรรมกายที่ไม่มีประมาณ นี่คือนี่สิ่งที่ทุกคนที่อยู่นอก
โรงงานทำวิชาเข้าใจได้เพียงแค่นี้เท่านั้น จะรู้ซึ่งไปกว่านี้ ก็รู้
กันอยู่ในขอบเขตจำกัดจริงๆ

วิชาธรรมกายเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ที่จะเอาชนะกิเลส
อาสวะได้ ที่จะทำให้สันติสุขและสันติภาพของโลกที่แท้จริง
บังเกิดขึ้นได้ นอกเหนือจากวิชาธรรมกายแล้วไม่มีวิธีการ
ใดๆ เลย ที่จะทำให้สันติสุขสันติภาพโลกเกิดขึ้นได้

๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๒๔

รู้ได้ด้วยธรรมกาย

พอถึงกายธรรมแล้ว วิชาที่จะเกิด วิชา ๓ บพเพ
นิวาสานุสตีญาณ จตุปปาตญาณ และอัสวักขญาณ เกิด
ตรงธรรมกาย เพราะเห็นได้รอบตัวด้วยธรรมจักขุ รู้ได้ด้วย
ญาณทัสสนะ ปัญญาบริสุทธิ์เกิดตรงนี้แหละ

เข้าถึงกายธรรมได้แล้วปิดประตูบายนุมิ ไม่ต้องไป
เกิดในอบายนุมิ เกิดในเทวโลก เลือกรู้เกิดได้ จะไปอยู่
ตรงไหนก็เลือกได้

เราเกิดมาเพื่อแสวงหาความรู้อันบริสุทธิ์ ที่ทำให้หลุด
พ้นจากการบังคับบัญชาของพญามาร เกิดมามีจุดหมายเพื่อ
ทำพระนิพพานให้แจ้ง จะแจ่มแจ้งได้ก็ต้องถึงธรรมกาย
ถ้าไม่ได้ธรรมกายละก็ นิพพานไม่แจ้ง เพราะนิพพาน
กับธรรมกายจะดึงดูดเข้าหากัน ตั้งแต่निพพานในกายธรรม
จนกระทั่งนิพพานที่หลุดพ้นออกจากภพสามไปแล้ว ชัด ใส
แจ่มทีเดียว

๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๕

๒๕

วิตามินพระ

เมื่อบวชแล้วต้องตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมตลอดชีวิต ต้องดูแลตัวเองให้ดี เพื่อที่จะไปดูแลผู้อื่นได้ แล้วก็ให้ศึกษา ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา และวิชาธรรมกาย ให้แตกฉาน

ถ้าบวชแล้วไม่บำเพ็ญสมณธรรม ไม่เจริญศีล สมาธิ ปัญญา หรือพูดง่ายๆ ว่า ไม่นั่งสมาธิ บวชมาก็อย่างนั้นๆ ไม่ได้อะไร เพราะบวชแล้วก็ยังไม่รู้ว่า ความสุขที่แท้จริงเป็นอย่างไร หรือวิตามินของความเป็นพระมันมีรสอร่อย รสโอชอย่างไร เราจะไม่มีความรู้จักเลย ถ้าไม่บำเพ็ญสมณธรรม ถ้าไม่ทำสมาธิ แค่อ่านจากตำรับตำรามันทราบ แต่มันไม่จริง คือทราบว่ามันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ไม่จริง เพราะอ่านไปก็ยังไม่สงสัยอยู่ เอ๊ะ! ไซ้หรือเปล่า เอ๊ะ! มีจริงไหม พอเอ๊ะ! ที่ไร มันแปล๊บเข้าไปในใจทุกครั้ง เพราะมันยังไม่ค่อยมั่นใจ

ถ้าเราไม่มั่นใจแล้ว เวลาญาติโยมถาม นรกสวรรค์มีจริงไหม บาปบุญคุณโทษมีไหม มันก็ไม่ค่อยจะมั่นใจ ตอบแบบคลุมๆ เครือๆ ตอบแบบกำกวม มันก็น่าจะมีอะไร

อย่างนี้ โยมได้ฟังแล้วก็ เอ้อ บุญก็น่าจะทำนะ แล้วก็ไม่ได้ทำ แต่ถ้านอกมีจริง อะ ทำ ถ้านอกไม่มีก็ไม่ได้ทำ ถ้านอกน่าจะมี ก็น่าจะทำ มันเป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้น บวชแล้วอยากจะรู้สัจชาติของการบวชว่า ปวัชชะ เว้นจากการกระทำแบบคฤหัสถ์ ที่สังัดจากกามและ บาปอกุศลธรรม ละวิตก วิจารณ์ เข้าถึงปีติ สุข เอกัคคตา เป็น อย่างไร การที่จะไปอ่านตำรับตำราอย่างเดียว ไม่มีวันรู้เรื่อง ต้องลงมือปฏิบัติจนกระทั่งใจหยุดนิ่ง พอใจใสแล้ว สังัดจาก กาม ใจจะกว้างขวาง เราจะซาบซึ่งว่า ทำไมพระพุทธเจ้าจึง ตรัสว่า การเป็นคฤหัสถ์ การครองเรือนนั้น มันอึดอัด มันคับแคบ การจะรู้ว่า มันอึดอัด มันคับแคบเป็นอย่างไร เราต้องรู้จักว่า ใจที่มันกว้างขวาง ที่มันขยายเป็นอย่างไร

ที่นี้ใจจะขยายได้ ใจต้องหยุดนิ่ง การทำบุญใหญ่ด้วย มหาทานบารมี ก็ได้รู้จักบ้างเล็กน้อยตอนเกิดปีติ ขนลุก ขนพอง แต่ปริมาณยังไม่เท่ากับใจหยุดนิ่ง เมื่อใจหยุดนิ่ง แล้ว ใจจะขยายออกไปเลย มันมีปีติ มีความสุข มีความ เบิกบานอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และไม่มีสิ่งใดมาเปรียบเทียบได้ เพราะฉะนั้นจะรู้จักวิตามินพระได้ต้องนั่งสมาธิ ต้องทำ ตรงนี้ ถ้ามีวแต่เม้าท์กันไม่ว่ากันก็ไม่มีวันรู้จัก

อีกประการหนึ่ง เราจะได้ขบขันด้วยความเป็นนาย ไม่ฉันด้วยความเป็นหนี้ เป็นผู้ให้ เป็นทักษิณบุญบุคคล เป็น

เนื่อนานุญ เราจะเป็นเนื่อนานุญได้ก็ต้องเข้าไปถึงนานุญซึ่ง
อยู่ภายใน ตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนั้นอุดมสมบูรณ์
ไปด้วยปุ๋ยแห่งความดี เป็นพลังงานอันบริสุทธิ์ ที่มีอานุภาพ
ไม่มีวันสิ้นสุด เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จใน
ชีวิต ญาติโยมที่เขามาทำบุญกับเรา ที่เขานำภัตตาหารมา
ถวายแล้ว ทุกคำกลืนที่เรากลืนเข้าไป เปรียบเหมือนกับกลืน
เพชรกลืนพลอย มันไฉยยิ่งกว่าอาหารทิพย์ เพราะขณะที่ฉันนั้น
ใจเราใสสว่าง ทุกคำกลืนก็เปลี่ยนเป็นบุญเกิดขึ้นกับเราก่อน
แล้วก็ไปถึงญาติโยมด้วย อย่างนี้ฉันด้วยความไม่เป็นหนี้
แต่ฉันด้วยความเป็นนาย

อีกประการหนึ่ง ที่หลวงพ่อยากจะฝากเอาไว้ ทั้งลูก
พระลูกเณรในวัด และที่ประจำอยู่ศูนย์สาขาต่างๆ ก็คิดว่า
บวชเป็นพระเป็นเณรแล้วอย่าดูหนึ่งดูละครณะลูกนะ ได้อย่าง
ที่นี้ไม่มีทีวีเอาไว้สำหรับดูหนึ่งดูละคร เพราะมีความคิด
ว่า มันไม่เกิดประโยชน์อะไร อีกอย่างโยมเขาถือศีล ๘
ถือศีลอุโบสถ โยมเขายังไม่ดูหนึ่งดูละครเลย เพราะฉะนั้น
ลูกพระลูกเณรอย่าไปดูนะลูกนะ มันไม่เกิดประโยชน์
คิดดูก็แล้วกัน เราถือศีล ๒๒๗ ข้อ โยมถือศีล ๘ ข้อ
เขายังทำได้ เราถือศีล ๒๒๗ ทำไม่ได้ มันก็พิลึก ถ้าอย่างนั้น
ก็อย่าไปฉันท้าวของโยมเลย อย่างนี้ต้องถือศีลกินลม จะได้
ไม่เป็นหนี้ หากเราดูหนึ่งดูละครมันเป็นหนี้เขาแน่ ไม่คุ้มกับ
การบวช อย่างนี้อ่าบวชเลย บวชแล้วเป็นลูกหนี้เขา เมื่อไป
เกิดใหม่ต้องไปใช้หนี้เขา ต้องไปเกิดเป็นอะไรให้เขาใช้ไปลูก
ข้าวให้เขากิน เพราะเรากินข้าวของเขา มันก็ต้องผลัดกัน
เพราะฉะนั้นอย่านะลูกนะ

บวชเป็นพระแล้วต้องบำเพ็ญสมณธรรม วิตามินของ
พระ คือ บำเพ็ญสมณธรรม อย่าลืมประโยชน์นี้ แล้วจะสนุก
กันใหญ่เลย เรามีโอกาสว่าง ชีวิตเราไม่คับแคบ ไม่มีเครื่อง
กังวล จะแสวงหาความรู้ภายในไปได้เรื่อยๆ เป็นความรู้คู่
ความสุข ความรู้จะไม่มีวันสิ้นสุดเมื่อใจหยุดนิ่งแล้ว

๒๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

๒๖

เป็นพระ ต้องเห็นพระ

หลวงพ่อยากให้ลูกทุกรูปมีใจที่เป็นนักบวชที่สมบูรณ์ มีเป้าหมาย มีปณิธาน มีอุดมการณ์ ให้อยู่ในใจของเรา อย่าสักแต่ว่าบวชๆ กันไปอย่างนั้น บวชแล้วต้องมีเป้าหมาย โดยเฉพาะในใจลึกๆ จะต้องตั้งใจที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย อย่าทิ้งสิ่งนี้ ความตั้งใจนี้ต้องให้มีนะ คิดอย่างนี้ทุก ๆ วัน แล้วก็หมั่นฝึกฝนอบรมใจของเราไป ฝึกใจให้หยุดนิ่ง ฝึกทุกวัน อย่าได้เว้นเลยแม้แต่เพียงวันเดียว

เมื่อใจของเรามีดวงเดียว สิ่งที่จะเข้ามาในใจของเราก็เข้าได้ที่ละอย่าง เราจะนำสิ่งอะไรที่มีคุณค่ามากที่สุดมาไว้ในใจเรา เราก็ต้องนึกดูว่า ควรจะเป็นสิ่งใดที่เหมาะสมที่สุด ก็คือพระรัตนตรัยนี้แหละ องค์พระ ดวงแก้ว หลวงปู่วัดปากน้ำ ๓ อย่างสลัดกันไปอย่างนี้ ให้อยู่ในใจเรา เมื่อเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว จะได้ศึกษาวิชาธรรมกายได้

เป็นพระ เป็นเณร แล้วไม่เห็นองค์พระ เข้าถึงพระธรรมกายไม่ได้ เป็นไปก็แค่นั้น หลวงปู่วัดปากน้ำท่านบอกว่า “เสียข้าวสุก” คือ ฉันทข้าวไปก็เปลืองไปเปล่าๆ

เพราะฉะนั้น เป็นพระ เป็นเณร ต้องมีพระปรากฏอยู่
ในใจ ต้องเข้าถึงให้ได้ ตอกย้ำทุกๆ วัน พยายามให้เข้าถึง
ให้ได้

จะนั่ง นอน ยืน เดิน ตรึกกันเอาไว้เรื่อยๆ ใจจะได้
ละเอียด จะได้ใสสว่าง เข้าถึงแล้วก็ต้องหวงแหนสิ่งที่ดีนี้
เอาไว้ อย่าให้หลุดจากใจของเราไป ให้รักษาเอาไว้ให้ดี แล้วก็
ตั้งใจมั่นว่า เราจะบวชอุทิศชีวิต ทั้งชีวิตไปเลย เป็นนักบวช
ตายในผ้าเหลืองอย่างนี้แหละ ไม่สึกขาลาเพศ ตั้งใจอย่างนี้
ให้ได้ตลอด บุญกุศลจะได้เกิดขึ้นทุกวันทุกคืน บุญจะได้
เกิดขึ้นกับตัวเรา กับโยมพ่อ โยมแม่ หมู่ญาติ สาธุชนทั้ง
หลายที่เขาสนับสนุนเรามา

๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

๒๗

ทบทวนตัวเอง เรามาบวชเพื่ออะไร

“เรามาบวช เรามีความปรารถนาอะไร”

ลูกทุกรูปต้องย้อนกลับไปทบทวนในวันแรกที่เราได้บรรพชาอุปสมบทเป็นพระภิกษุสามเณรในพระพุทธศาสนา วันนั้นเรามีความตั้งใจอะไร ถึงได้สละทิ้งทุกอย่าง เครื่องกังวลทั้งปวง ตั้งแต่ความสนุกสนานเพลิดเพลินทางโลก การทำมาหากิน ครอบครัวยุ และหมู่ญาติของเรา

เราสละทุกสิ่งทุกอย่างมาบวช โดยมองเห็นว่า สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่พึงที่ระลึกของเรา ไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้ชีวิตของเราสมบูรณ์ พ้นจากความทุกข์ทรมาน ไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้เรารู้แจ้งเห็นแจ้งในชีวิต เพราะฉะนั้นเราจึงได้ตัดสินใจบวช

วันนั้น ในท่ามกลางผู้มีบุญทั้งหลาย ท่ามกลางคณะสงฆ์ในพระอุโบสถ เฉพาะพระพักตร์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราตั้งใจว่า “บวชคราวนี้ เราต้องการแสวงหาหนทางพระนิพพาน หรือทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน” นั่นคือสิ่งที่เราได้

ตั้งใจในวันนั้น เพราะฉะนั้นเราก็ควรจะทำความปรารถนา
ของเราให้สมหวัง

ในที่นี้หลาย ๆ รูปบวชมาหลายพรรษาแล้ว ก็จะต้อง
มาทบทวนว่า ความปรารถนาของเราสมหวังแล้วหรือยัง
ถ้ายัง ก็จะต้องตั้งใจทำความเพียรของเราต่อไปตามพุทธรวิธี
เดินตามศีล สมาธิ ปัญญากันไปเรื่อยไป

สำหรับผู้บวชใหม่ ยังไม่มีการกิจเครื่องกังวลในการ
คณะสงฆ์ ไม่มีเครื่องกังวลเรื่องการบริหารหมู่คณะ หรือ
ภารกิจที่หมู่คณะมอบหมายให้ เป็นผู้ที่เหมาะสมอย่างยิ่ง
ในการแสวงหาหนทางพระนิพพาน

สำหรับผู้ที่มีภารกิจมาก ก็ต้องบริหารเวลาให้เป็น
จัดสรรเวลาให้ลงตัว ให้มีเวลาว่างสำหรับแสวงหาหนทาง
พระนิพพานของตนเองให้ได้ อย่างน้อยวันละ ๒ ชั่วโมง
ก็ยังดี

ส่วนเวลาอื่นที่เรามีภารกิจประจำวัน ก็พยายามฝึกฝน
ทำควบคู่กับภารกิจนั้นไป เพราะภารกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน
ใครทำ ๒ อย่างนี้ไปพร้อม ๆ กันได้ ถึงจะเรียกว่า บริหาร
เวลาเป็น มีความรักพระนิพพาน รักเพศนักบวชอย่างแท้จริง
มีความตั้งใจที่จะทำความปรารถนาของเราให้สมหวัง ได้ชื่อว่า
เป็นผู้สืบทอดอายุพระพุทธศาสนา อีกทั้งจะเป็นเพื่อนานุญ
แก่นุญญ์และเทวดาด้วย

เพราะฉะนั้น การกิจกับจิตใจควรไปด้วยกัน ไม่ควร
เป็นสิ่งที่แย้งกัน หรือเป็นข้ออ้างว่า เราติดภารกิจจะต้อง
บริหารกิจการงานสงฆ์ จะต้องเรียนหนังสือ หรือจะต้องทำ
ภารกิจที่หมู่คณะมอบหมายให้ จึงทำให้ไม่มีเวลา

บางคนก็อ้างว่า สุขภาพไม่แข็งแรง ยังป่วยไข้อยู่ คอย
ให้หายป่วยก่อนแล้วค่อยแสวงหาหนทางพระนิพพาน คิด
อย่างนี้ไม่ถูกนะลูกนะ เพราะเรามีเวลาของชีวิตที่จำกัด

ถ้าคิดให้ละเอียด เวลาเรามีแค่ลมหายใจเข้าออก
เท่านั้น เวลาในชีวิตเรามีแค่นี้ หายใจเข้าแล้วไม่ออก เราก็ตาย
หายใจออกแล้วไม่เข้าก็ตายอีก หรือหายใจทั้งไม่ออกไม่เข้า
ก็ตาย ความตายรอคอยเราอยู่ทุกอนุวินาที เวลาที่เหลืออยู่
จำกัดจริงๆ เป็นสิ่งที่ลูกทุกรูปควรจะนึกคิดอย่างนี้บ่อยๆ

๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

๒๘

ต้องบวชอย่างมีเป้าหมาย

บวชมาแล้วต้องมีวัตถุประสงค์เดียวเป็นหลัก

คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง

นอกนั้นเป็นเรื่องปลีกย่อยลงมา

นี่เป็นของเก่าดั้งเดิม

บวชมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง การบวชต้องมี
วัตถุประสงค์อย่างนี้เท่านั้น ถ้าไม่มีเป้าหมายอย่างนี้
บวชเป็นพระยากนะลูกนะ

๓๒ พรรษาที่ผ่านไปของหลวงพ่อ รู้สึกประเดี๋ยวเดียว
ยังมีความรู้สึก ว่า งานที่แท้จริงยังไม่ได้เริ่มต้นเลย ทั้งๆ ที่ทำ
มาเรื่อยๆ ไม่ขาดเลย แม้แต่วันเดียว มากบ้าง น้อยบ้าง นั่งบ้าง
นอนบ้าง ยืนบ้าง เดินบ้าง ก็ทำมาตลอด

บวชแล้วต้องมีเป้าหมาย เมื่อมีเป้าหมายแล้ว ข้อวัตร
ปฏิบัติจะเป็นไปเองโดยอัตโนมัติ เพราะรักที่จะไปถึงตรงนั้น
อยากจะเข้าถึงพระรัตนตรัย เข้าถึงพระธรรมกาย อยากไป
ศึกษาวิชาธรรมกาย

ความกระตือรือร้นจะเกิดขึ้นเอง และสอนตัวเองได้
เมื่อเรามีเป้าหมาย จะรักการปฏิบัติธรรม พอปฏิบัติธรรม
มันมีความสุข ถ้าไม่มีความสุขมันนั่งนานๆ ไม่ได้หรอก

แต่ความสุขที่เกิดจากกรรมปฏิบัติ ไม่ใช่จู่ๆ เกิดขึ้น
ก็ต้องเริ่มต้นจากความไม่สุขไม่ทุกข์เสียก่อน ต้องฝึกฝน
ต้องพากเพียร ต้องอดทน ต้องทำสม่ำเสมอ และหมั่นสังเกต
ดูว่า เราทำอะไรถึงจะวางใจได้ถูกต้อง ถูกวิธีการ แล้ว
ความสุขจากการปฏิบัติถึงจะเกิดขึ้น เป็นกำลังใจสำหรับ
วันต่อวัน

มาอยู่วัดพระธรรมกายแล้ว อย่าให้มีแต่ชื่อวัดพระ
ธรรมกายเท่านั้น แต่พระในวัดพระธรรมกายต้องเข้าถึง
ธรรมกาย นี่คือวัตถุประสงค์ของการสร้างวัดมาตั้งแต่ต้น
ที่ว่าสร้างวัดให้เป็นวัด สร้างพระให้เป็นพระ สร้างคนดี
ที่โลกต้องการ

หลวงพ่อว่า ลูกทุกคนมีบารมีไม่ใช่อ่อนๆ บารมีแก่ๆ
กันทั้งนั้น ถ้าบารมีอ่อนๆ มาไม่ถึง มาอยู่รวมกันไม่ได้หรอก
มันต้องมีบารมีไล่ๆ กัน เหมือนฝูงนกเข้าฝูงนก ฝูงเนื้อเข้า
ฝูงเนื้อ ฝูงปลาก็อยู่ในหมู่ปลา ธรรมกายก็ต้องอยู่ในหมู่
ธรรมกาย อยู่บ้านไม่ได้ มันมีความรู้สึกว่า ไม่ใช่ที่อยู่ของเรา
อยู่วัดอื่นก็รู้สึกไม่ค่อยได้ เพราะว่าไม่มีธรรมกาย นอกจาก
วัดสาขาที่ขยายงานออกไปเท่านั้น

บารมีของลูกทุกรูป หลวงพ่อกล้ายืนยันได้ว่า เรื่องบารมีเรามีมากพอที่จะเข้าถึงวิชาธรรมกาย ถ้าให้โอกาสดกับตัวเองปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ให้ถูกวิธี นั่งไปเรื่อยๆ จะต้องเข้าถึงอย่างแน่นอนสักวันหนึ่ง ขอให้นั่งเถิด

ใหม่ ๆ มันก็ฟัง ๆ ก่อน มีภาพโน่น ภาพนี้ เสียงโน่น เสียงนี้ เกิดขึ้นในใจ บางทีมาทางเสียง ไม่เห็นภาพ เราก็ใช้การภาวนา สัมมาอะระหัง สู้ไป บางทีมันมาทางภาพ ไม่มีเสียง เราก็นึกองค์พระไป นึกดวงแก้วไป นึกถึงหลวงปู่วัดปากน้ำไป ถ้ามันมาทั้งภาพ ทั้งเสียง เราก็นึกภาพไปด้วย ภาวนา สัมมาอะระหัง ไปด้วย ก็ฝึกฝนกันไปอย่างนี้

ทำไปทุก ๆ วัน ทำให้สม่ำเสมอ ไม่ว่าเราจะมีภารกิจ
อื่นใดที่หมุ่คณะมอบหมายให้ จะเป็นพระนักศึกษา เป็นพระ
ดูแลงานโยธา เป็นพระอาจารย์ เป็นพระนักเรียนบาลี หรือ
จะอยู่ตำแหน่งไหนก็ตาม ภารกิจเหล่านี้เป็นบุญทั้งนั้น เป็น
เครื่องเสริม เป็นบารมีที่เสริมในการนั่งด้วยซ้ำ แทนที่จะเป็น
อุปสรรคตามที่เข้าใจผิด

สมมติว่า ทำงานหนัก เพลียบ้าง ให้นั่งไปเถิด เดี่ยว
มันก็หายเพลีย ถ้าหลับก็ปล่อยมัน ง่วงก็หลับ เมื่อยก็ขยับ
ฟุ้งก็ลืมตา แล้วก็ว่ากันใหม่ ฝึกฝนอบรมกันไปอย่างนี้
ทุก ๆ วัน สักวันหนึ่งเราจะได้รางวัลของชีวิต คือการเข้าถึง
พระธรรมกาย การบวชของเราในคราวนี้ก็จะสมปรารถนา
เป็นการบวชที่ได้บุญ ได้กุศล ได้ธรรมะ ได้ที่พึ่งภายใน

โยมพ่อ โยมแม่ พี่น้อง หมุ่ญาติ มีชีวิตอยู่หรือละโลก
ไปแล้วก็มีส่วนแห่งบุญ แดมเป็นที่รักของเทวดาด้วย เทวดา
ชอบพระแท้ พระที่เข้าถึงพระในตัว จะคอยตามอนุรักษ์ดูแล
แล้วจะมีสิ่งที่เป็นอจินไตยเหนือธรรมชาติเกิดขึ้นให้เราได้
เห็นอยู่ตลอดเวลาด้วยเทวานุภาพ เพราะเทวดารักเรา รักพระ
ที่เข้าถึงพระ และที่สำคัญคือเข้าถึงแล้วมีความสุข และเป็น
ที่พึ่งแก่เราได้

๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

๒๕

ค้นหาตัวเองให้เจอ

หลวงพ่อยากให้มีบรรยากาศ

เหมือนสมัยพุทธกาล

ที่ทุกรูปตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่

คิดแบบพระ พูดยแบบพระ และทำแบบพระ

เป็นพระแท้...อย่างแท้จริง

แล้วก็มีพระภายในเป็นเพื่อนในทุกอิริยาบถ ทุกกิจกรรม นั่ง นอน ยืน เดิน เหยียดแขน กู้แขน กลับหน้า กลับหลัง ขบขัน หรือไม่ว่าจะทำอะไรก็แล้วแต่ นี่คือการตั้งใจของหลวงพ่อ อยากให้การบวชในครั้งนี้ เป็นการบวชเพื่อให้เข้าถึงความสมปรารถนา อย่างน้อยที่สุดอยากให้รู้ว่า การเข้าถึงไตรสรณคมน์เป็นอย่างไร

เราได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่านในพระไตรปิฎก หรือครูบาอาจารย์สั่งสอนว่า เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมโปรดพระเจ้าพิมพิสารและพสกนิกร ๑๑ ส่วน บรรลุอมรรคผลนิพพาน เป็นพระอริยบุคคลตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป อีก ๑ ส่วน บรรลุธรรมมาภิสมัยเข้าถึงไตรสรณคมน์ เราได้ยิน

ได้ฟังกันแล้วก็เข้าใจว่า หมายถึง พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ แล้วก็หมายถึงพระธรรมกาย โดยย่อเป็นอย่างนั้น แต่จริงๆ แล้ว เรายังเข้าไปไม่ถึงจุดนั้น

หลวงพ่อบอกว่า อย่างน้อยที่สุดให้เรารู้จักตรงนี้อะไรเป็น ที่พึ่ง อยากให้รู้จักว่า คำว่า ที่พึ่งที่ระลึก หรือคำว่า ธรรมะ ที่พึ่งได้จริง หรือลักษณะที่พึ่งที่แท้จริงควรจะเป็นอย่างไร มี ลักษณะอย่างไร ที่เรายอมรับว่า **“นี่คือที่พึ่งที่แท้จริง”** หลวงพ่ออยากให้เข้าถึงอย่างน้อยที่สุดก็จุดตรงนี้

และปรารถนามากที่สุดคือ ได้ไปรู้เห็นวิชชาธรรมกาย นั่นคือความปรารถนาอย่างลึกๆ ของหลวงพ่ที่มีอยู่กับลูกทุกคน อยากให้เข้าถึง เพราะพูดกันมายาวนานหลายสิบปีแล้ว เรื่องวิชชาธรรมกาย อยากให้เข้าถึงกันจริงๆ เลย จะได้ว่า เป็นอย่างไร

คนเราถ้าเกิดมาไม่รู้เรื่องของตัวเองเลย เป็นสิ่งที่เสี่ยง และแปลกประหลาดมาก และเป็นเรื่องที่บัณฑิตนักปราชญ์ทั้งหลายไม่ควรจะให้สิ่งเหล่านี้มาเป็นเครื่องมือที่ทำให้เรา ประหลาดใจอยู่เรื่อย ๆ

เราควรจะนึกว่า ตัวของเราเองควรจะรู้เรื่องของตัวของเรา ถ้าเรายังไม่รู้จักตัวของเรา เรื่องราวของเรา มันเกิดมาฟรีนะ และถ้าไม่รู้ มันก็ไม่ปลอดภัยต่อการดำเนินชีวิต ต่อการวางแผนหมายเข็มทิศของชีวิต แล้วก็ประหลาดด้วยที่ไม่รู้เรื่องราว

ของตัวเราและหลาย ๆ อย่างที่อยู่ในตัวเองอย่างนี้ หลวงพ่อ
อยากให้อุทธทุกกรูปรู้จักตัวของเรานะ

เหมือนเจ้าชายน้อย ๓๐ พระองค์ พามเหสีแท้ไป ๒๕
พระองค์ อีกหนึ่งคนเป็นมเหสีกำมะลอ คือไปจ้างโสเภณี
มาเป็นภรรยาชั่วคราว แล้วไปเล่นชอนหากัน กำลึงสนุก
เพลิดเพลิน มเหสีกำมะลอก็หอบสมบัติหนีไป

เจ้าชายและมเหสีทั้งหมดก็เที่ยวตามหาโสเภณีนั้น
เพื่อจะเอาสมบัติคืน ไปเจอพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่
ก็เข้าไปถามท่านว่า เห็นผู้หญิงผ่านมาทางนี้ไหม พระองค์
ก็ไม่ได้บอกว่าเห็นหรือไม่เห็น แต่ทรงถามกลับว่า

“จะไปหาหญิงคนนั้นดี หรือว่าจะหาตัวของเราดี”

บัณฑิตนักปราชญ์ผู้มีบารมีอย่างเจ้าชายทั้ง ๓๐ องค์
พอได้ฟังก็ตอบว่า

“หาตัวเราเองดีกว่า” พระองค์ตรัสว่า “ถ้าจะหาตัว
ของเราละก็ ให้นั่งอยู่ตรงนี้ เดี่ยวจะสอนวิธีหาตัวเองให้”

ต้องรู้จักตัวจริงตัวแท้ของเราอยู่ที่ไหน ตัวที่เรานั่งอยู่
นี้เป็นตัวอาศัยชั่วคราว ตัวจริงๆ ที่เป็นนิจจัง เป็นสุขัง เป็น
อตตะ มันอยู่ที่ตรงไหน ให้ไปหาตัวนั้น

ตัวเราที่นั่งอยู่นี้เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวตน ให้ไปหา
อตตะ อตตะซ่อนอยู่ในอนัตตา ก็ทำตามพระองค์ไปเรื่อย ๆ
จนกระทั่งในที่สุดก็เข้าไปถึงตัวจริง พอเข้าไปถึงตัวจริง ก็
รู้ว่า อันไหนตัวปลอม หรือของชั่วคราว

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อยากให้อย่างน้อยลูกทุกรูป
ต้องเข้าไปถึงจุดตรงนี้ได้

๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

๓๐

การศึกษาของพระเณร

นักบวชต้องเรียนเรื่องศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ
วิมุตติญาณทัสสนะ นักบวชต้องเรียนอย่างนี้ จะไปเรียน
อย่างอื่นไม่ค่อยเข้าท่าเท่าไร

ที่ญาติโยมเขาเลี้ยงพระ เขาให้กำลังมาเพื่อเรียนศีล
สมาธิ ปัญญา เรียนทำพระนิพพานให้แจ้ง ไม่ใช่ให้ไปเรียน
ทางโลก

ถ้าเรียนทางโลกอย่างนั้น การขบฉันภัตตาหาร จะฉัน
ด้วยความเป็นหนีญาติโยม เดียวก็ต้องไปเป็นวัวเป็นควาย
ให้เขาใช้อีก แต่ถ้าเรียนศีล สมาธิ ปัญญา เขาเรียกว่า ฉัน
ด้วยความไม่เป็นหนี้

แต่ถ้าปฏิบัติธรรมเข้าถึงพระธรรมกาย อย่างนี้ฉันด้วย
ความเป็นนาย คือ เป็นผู้ให้ เป็นเนื่อนาบุญอย่างแท้จริง

๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๖

๓๑

แสวงหาธรรมกายดีกว่า

วิชาธรรมกายสำคัญมาก ๆ จำเป็นมาก ๆ สำหรับ
ชีวิตมนุษย์ จำเป็นยิ่งกว่าปริญญาในทางโลกเสียอีก

หลวงพ่อดีคุยกับดอกเตอร์หลายๆ ท่าน มักจะตอบ
เป็นเสียงเดียวกันว่า ตอนที่ยังไม่ได้ดอกเตอร์ ก็อยากได้
พอได้ดอกเตอร์แล้ว ก็ไม่เห็นมีอะไร และยังบอกอีกว่า
ถ้าหากให้ท่านเลือกระหว่างการได้เข้าถึงธรรมกายหรือ
ถึงวิชาธรรมกาย แล้วแลกกับดอกเตอร์ ท่านยอมแลก
ดอกเตอร์ขอให้ได้ธรรมกาย เพราะว่าเข้าถึงธรรมกายแล้ว
เป็นที่พึ่งแก่เราได้

ได้ข่าวว่า ลูกๆ หลวงพ่อหลายๆ ท่าน ทั้งพระภิกษุ
สามเณร กำลังกระหายปริญญากัน จะขอเรียนต่อทางโลก
เพื่อให้มีปริญญา เนื่องจากมีความรู้สึกขาดแคลนปริญญา
มีความรู้สึกเล็กๆ คิดไปเองว่า เป็นพลเมืองชั้นสอง รู้สึกมี
ปมด้อย มีความรู้สึกเหล่านี้นิดๆ อยู่ในใจ

หลวงพ่อบอกว่า เรากำลังจะออกนอกทางกันนะ เพราะ
วัตถุประสงค์ของหลวงพ่อ อยากให้ลูกทุกรูป อุบาสก

อุบาสิกาทุกคน ได้ศึกษาความรู้ที่ยิ่งใหญ่ ที่ไม่มีอะไรเหมือน เป็นความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วอยากให้รู้ซึ่งถึง คุณค่าของวิชานี้ แล้วภาควิชาใจในการที่ได้เข้ามาอยู่ร่วม สำนัก อยู่ร่วมอุดมการณ์เดียวกัน นี่เป็นสิ่งที่หลวงพ่อยาก ให้เกิดขึ้น จึงอยากจะย้ำให้ลูกๆ ทุกคนได้ทราบไว้ว่า ไม่มี อะไรจะยิ่งใหญ่หรือเท่าเทียมวิชาธรรมกายได้เลยแม้แต่ นิดเดียว หลวงพ่อขอยืนยัน

เพราะฉะนั้น แทนที่เราจะทุ่มตัวไปศึกษาความรู้ใน ทางโลก เพื่อให้ได้ปริญญาตรีแบบทางโลก หลวงพ่อคิดว่า เราควรจะมีมุ่งเข้าไปศึกษาวิชาธรรมกาย ซึ่งอยู่ใน ซึ่ง เราจะใช้เวลาในชีวิตของเราที่เหลืออย่างจำกัดไม่กี่สิบปีนี้ ศึกษาเท่าไรมันก็ไม่หมด อายุยืนสักพันปีก็ไม่หมด อย่างนี้ น่าจะดีกว่า

ดังนั้น ใครที่มีความคิด รู้สึกว่าเป็นปมด้อย เลิกคิด แล้วตั้งใจเอา ๓ ป. ให้ได้ นั่นแหละเป็นหลัก และเรียนเสริม อีก ๑ ภาษา ภาษาอะไรก็ได้ หรืออย่างน้อยภาษาอังกฤษ เพื่อที่เราจะได้นำความรู้วิชาธรรมกายไปถ่ายทอดให้กับ ชาวโลกเขาได้รับทราบ

แล้วจำไว้ละ ความรู้ที่ชาวโลกขาดแคลนจริง ๆ คือ **“วิชาธรรมกาย”** เวลาที่สาธุชนมาหาหลวงพ่อก็ ไม่มีใคร เคยถามเลยว่า จบอะไรมา แต่เขาจะถามว่า

ทำอะไร ใจถึงจะหยุดนิ่ง

ทำอะไร ถึงจะเข้าถึงความสุขที่แท้จริง

ทำอะไร ถึงจะเข้าถึงพระธรรมกาย

ทำอะไร จะเข้าถึงอภิญา

ทำอะไร จึงจะระลึกชาติได้

นี่คือคำถามที่หลวงพ่อดำได้รับจากคนทุกระดับ ตลอด
ระยะเวลาที่บวชมา ไม่มีใครถามเลยว่า จบอะไรมา มันเสีย
เวลาเปล่า ถ้าหากเราคิดมุ่งจะไปเอาปริญญามา คิดไปเองว่า
เราขาดแคลนปริญญา เป็นปมด้อย เลิกคิดได้แล้ว

ลูกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีคุณค่ามหาศาล แล้ว
ความรู้ที่มีอยู่นี้ ไม่มีใครๆ ในโลกมี มีแต่เราที่จะมี เพราะ
ฉะนั้นท่มตัวศึกษาเถิด เข้าถึงธรรมกายเมื่อไร ได้ศึกษา
วิชาธรรมกายเมื่อไร จะซาบซึ้งในสิ่งที่หลวงพ่อบอกยิ่งกว่านี้
หลายๆ ล้านเท่า ซึ่งผู้ที่เขาเข้าถึงก็มีอยู่ เพราะฉะนั้นปรับจิต
ปรับใจคิดกันเสียใหม่ เราไม่มีปมด้อย เราไม่มีปมเด่น แต่
เรามีปมดี ปมที่เข้าถึงพระธรรมกาย เป็นปมดีที่ชาวโลก
เขาขาดแคลน

ดูหลายๆ ท่านจบปริญญา มา ยังมีความรู้สึก ว่า ชีวิต
ยังไม่สมบูรณ์เลย ยังไม่เต็มเปี่ยม แสดงว่า ถึกๆ จริ่งๆ แล้ว
เรากำลังแสวงหาสิ่งสิ่งหนึ่งที่จะทำให้ชีวิตเต็มเปี่ยมสมบูรณ์

มีคุณค่า เพราะฉะนั้นทุกคนกำลังมีฐานะเท่าเทียมกัน
ทั้งหมดเลย ทั้งลูกสามเณรก็ดี พระก็ดี คือการแสวงหา
ธรรมกาย สิ่งที่มีคุณค่ามากที่สุด ตอนนี้เรามีฐานะเท่าเทียม
กันแล้ว ไม่ได้วัดด้วยปริญญาเลย

ใครทำใจหยุดนิ่งได้เร็ว คนนั้นก็เข้าถึงได้เร็ว

ใครหยุดนิ่งได้ช้า ก็เข้าถึงช้า

เราไม่มีปมด้อยในใจเลย

เรามีปมดีของเรา

เรากำลังจะทำความดีนะลูกนะ

๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

๓๒

เธอคือลมหายใจของพระศาสนา

หลวงพ่อบ้างก็มีภารกิจมาก

แต่ก็เจียดเวลาในการปฏิบัติธรรม

ไม่ขาดเลยแม้แต่เพียงวันเดียว

และทำเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้

ก็มาพิจารณาดูว่า ทำไมเราทำได้ ที่ทำได้ก็เพราะอยาก
จะพ้นทุกข์ อยากจะเข้าถึงความสุขที่แท้จริง อยากรู้แจ้งเห็น
จริงในธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงไปรู้ไปเห็นอย่างไร
เราก็อยากจะไปรู้ไปเห็นอย่างนั้นบ้าง

อยากรู้เรื่องราวความเป็นมาของตัวเองว่า ก่อนหน้านี
นี้มีความเป็นมาอย่างไร ปัจจุบันและอนาคตจะเป็นอย่างไร
อีก มีความกระหายอยากรู้อยากเห็นอย่างนี้ เพราะสอน
ตัวเองอย่างนี้จึงทำให้เกิดความขวนขวาย กระตือรือร้น
กระหายที่จะปฏิบัติธรรม ศึกษาวิชาธรรมกาย โดยไม่มี
ข้ออ้าง ข้อแม้ เงื่อนไข

หลวงพ่อก็มีภารกิจเช่นเดียวกับลูกทุกรูป แต่อาจจะมองไม่เห็นเป็นรูปธรรมว่า หลวงพ่อทำอะไรบ้าง เพราะเป็นนามธรรม สิ่งที่ถูกมองไม่เห็น ในฐานะตำแหน่งพระสมภารนั้น ต้องรับภาระตลอด ๒๔ ชั่วโมง ภาระหนักไปในทางความคิด ซึ่งไม่เป็นรูปธรรม เพราะฉะนั้นบางทีเห็นนั่งอยู่เฉยๆ เดินไปเดินมา อาจจะคิดว่า หลวงพ่อไม่ได้ทำอะไร จริงๆ ทำงานตลอดเวลา แม้ขณะนั้นก็ดี เข้าห้องน้ำห้องท่า ทำงานตลอด

มีความคิดแต่เพียงว่า “จะเอาอย่างไร” มีประโยชน์นี้คิดอยู่ทุกวัน

“จะอย่างไรให้งานพระศาสนาเดินได้” เพราะขณะนี้พระศาสนาถูกขยำยีมากมาย

“อย่างไรเราถึงจะปกป้องพระพุทธศาสนาเอาไว้ได้”

“จะอย่างไรพระพุทธศาสนาจะขยายไปสู่ชาวโลก”

ให้ชาวโลกทุกคนมีโอกาสศึกษาเรียนรู้เรื่องราวของชีวิตของตัวเองว่า เราเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต คำตอบทั้งหมดมีอยู่ในพระพุทธศาสนา ในคำสอนที่มีมรรคมีองค์ ๘ เท่านั้น จึงจะตอบข้อสงสัยนี้ให้หมดไปได้ คิดขยายพระพุทธศาสนาไปทั่วโลก ไม่อยากให้มนุษย์ทุกคนเกิดมาตายฟรี เป็นโมฆะบุรุษ ที่ไม่มีแก่นสารในชีวิต รู้สึกเสียดายแทนเขา

นี่คือความคิดที่มีตลอด ทั้งคิดปกป้อง ทั้งคิดจะขยาย
ไปด้วย แล้วก็มองต่อไปว่า ใครจะเป็นปรากฏการณ์ที่สำคัญของ
พระศาสนา ที่จะขยายธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออก
ไปให้ได้ทั่วโลก ก็มองเห็นแต่พระภิกษุ สามเณร อุบาสก
อุบาสิกา มีทั้งข้างทำหน้าที่ ทั้งข้างทำหลัง สนับสนุนกันไป
พระเณรเป็นข้างทำหน้าที่ อุบาสกอุบาสิกาเป็นข้างทำหลัง
ต่างเกื้อกูลสนับสนุนซึ่งกันและกันให้ภารกิจนี้ประสบความสำเร็จ
สำเร็จไปได้

นั่นก็หมายความว่า หลวงพ่อก็ต้องคิดว่า ทำอย่างไร
ให้พระ เณร อุบาสก อุบาสิกา เป็นพระแท้ เณรแท้ อุบาสกแท้
อุบาสิกาแท้ เป็นพุทธบริษัท ๔ ที่โลกต้องการ เพราะโลก
ขาดแคลน อยากได้ที่พัก อยากได้คำแนะนำที่ดี อยากได้
ตัวอย่างดีๆ ให้ดู เขาจะทำได้ทำได้ถูกต้อง

วันหนึ่งคืนหนึ่งก็คิดวนเวียนอยู่อย่างนี้ ใฝ่ฝันอยากจะ
เห็นพระภิกษุสามเณรเป็นพระภิกษุสามเณร ๓ ป. อุบาสก
อุบาสิกา ๓ ป.

<< ๓ ป. คือ ปรียัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ >>

ปรียัติ คือ การศึกษาทฤษฎีในพระคัมภีร์ ในพระ
ไตรปิฎก พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสั่งสอนอะไรไว้บ้าง อยาก
ให้ศึกษากันให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ให้หายสงสัย จนกระทั่ง

นำมาสู่การปฏิบัติ ปฏิบัติแล้วก็ให้มีประสบการณ์ภายใน
จนเกิดปฏิเวธ มีความแจ่มแจ้งในประสบการณ์นั้น

หาก ๓ ป. นี้ มีอยู่ในตัวของพระภิกษุ สามเณร อุบาสก
อุบาสิกาเมื่อไร โลกก็จะสมหวัง ปราการของพระพุทธ
ศาสนาดั้งขึ้นแล้ว หนทางที่พระพุทธศาสนาจะขยายไปสู่
ชาวโลกเปิดแล้ว ความสมหวังอยู่ในกำมือของชาวโลกแล้ว
วันหนึ่งคืนหนึ่งหลวงพ่อก็คิดวนเวียนอยู่อย่างนี้

แม้จะมีภารกิจขนาดนี้ก็ตาม ก็ยังเจียดเวลาสำหรับ
การปฏิบัติธรรม ทำสมาธิเสมอเรื่อยมา ภาวะขณะนี้
หลวงพ่อกับว่าถูกทุกรูปควรจะทำให้ความเอาใจใส่กับ ๓ ป. ให้มาก
ไม่ควรประมาท ควรจะชวนชวนทำสิ่งนี้ให้มีอยู่ในตัวของ
เราให้ได้

๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

๓๓

ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา

ครั้งหนึ่ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนเรื่องปฏิจ-
สมุปบาทซึ่งเป็นธรรมขั้นสูง พระอานนทได้ฟัง แล้วบอกว่า
ไม่เห็นยากนี่ อวิชชาทำให้เกิดสังขาร สังขารเกิดวิญญาณ
วิญญาณทำให้เกิดนามรูป ไหลเรื่อยไปเลย พระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าก็ตรัสบอกพระอานนทว่า

“อานนท มันไม่่ง่ายอย่างนั้นหรอก มันเป็นวิสัยของ
การเข้าถึงจริง ๆ ต้องไปเห็นด้วยธรรมจักขุ และรู้ได้ด้วย
ญาณทัสสนะเท่านั้น”

เพราะฉะนั้น เมื่อได้ศึกษาปริยัติอย่างคล่องแคล่ว
เชี่ยวชาญแล้ว ก็ต้องปฏิบัติด้วย ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ
เทศนาจะต้องไปด้วยกันทั้งหมด

เรียนปริยัติเพื่อศึกษาแนวทางในการที่จะปฏิบัติไป
นิพพาน เมื่อเข้าใจแล้วก็ลงมือปฏิบัติ ไปฝึกทำหยุดทำนี่

ปริยัติก็จะสอนเพื่อให้รู้เรื่องเกี่ยวกับโลก เรื่องราว
ความจริงของชีวิตว่าเป็นอย่างไร การเวียนว่ายตายเกิด

จนกระทั่งเพื่อหนายในการเวียนว่ายตายเกิด หรือวัฏฏะมี
ภัยมาก อันตราย ล้วนแต่มีทุกข์ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นจะต้อง
ไปทำกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นให้ได้ ก็จะน้อมไปสู่การปฏิบัติ
ทำกรรมฐาน ทำใจหยุดใจนิ่ง พอใจหยุดนิ่งได้ก็จะเห็นไป
ตามขั้นตอนตามที่ได้ศึกษามา มีเครื่องยืนยัน เมื่อเข้าถึง
แล้วเป็นปฏิเวธ มีประสบการณ์ภายใน

เมื่อโปรดตัวเองได้พ้นแล้ว จึงนำมาถ่ายทอด มา
แนะนำสั่งสอนกันต่อไป ที่จริงก็มีหลักสูตรในสมัย
พุทธกาลอยู่แล้วนะ ปรีชาดี ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา นี่เป็น
อาชีพพระภิกษุในพระพุทธศาสนาเลย ไม่ใช่เอาอย่างใด
อย่างหนึ่ง

๑๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๗

๓๔

เป็นพระต้องนั่งสมาธิ

สมาธิกับพระเป็นของคู่กัน

เหมือนลมหายใจคู่กับจมูก

เหมือนเสียงคู่กับหู

สมาธิกับพระก็คู่กัน

ขาดจากกันไม่ได้เลย

จะทำให้เราเห็นคุณค่าความเป็นพระ

การเห็นคุณค่าความเป็นพระ สำคัญมาก

มันทำให้อยากอยู่ต่อ อยากบำเพ็ญสมณธรรม

อยากเดินตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนตลอดชีวิต

ความรู้สึกเช่นนี้จะเกิดจากการบำเพ็ญสมณธรรมของเรา

ถ้าบวชแล้วไม่ได้นั่งสมาธิ

ครูไม่ใหญ่เสียตายแทน...เสียตายมาก

๒๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

๓๕

นั่งสมาธิแล้วกลัวเป็นบ้า?

ปัจจุบันนี้ที่ละเลยเรื่องการปฏิบัติกัน เพราะกลัวว่านั่งแล้วเป็นบ้าบ้าง ที่นั่งแล้วเป็นบ้าไม่ใช่อะไร เพราะคนบ้ามานั่งหรือประเพณีเชื่อมาอยู่ก่อนแล้ว ตอนที่เชื่อยังไม่กำเริบยังไม่สำแดงออกก็ดูปกติ ที่นี้คนไปเห็นตอนที่เขาดี ๆ อยู่แต่พอนั่งสมาธิออกอาการ ก็เลยเหมาว่านั่งสมาธิแล้วเป็นบ้าที่จริงมีเชื่อก่อน เพราะฉะนั้นจึงทำให้หลายคนกลัวการปฏิบัติธรรม

หรือบางคนนั่งแล้วใจยังไม่บริสุทธิ์ ยังหยุดไม่สนิท เกิดนิมิตหลอน เห็นภาพโน่นภาพนี่ที่น่ากลัว เป็นภาพที่เก็บสังขมาไว้ในจิตมาฉายให้เห็น จึงเกิดความกลัว แล้วก็ไปเล่าต่อ ๆ กันว่า ระวังนะ นั่งแล้วจะเห็นนั่นเห็นนี่ น่ากลัว คนที่ไม่ได้นั่งได้ยินได้ฟังเขาก็กลัวตามไปด้วย ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้นั่งเลย เกิดกลัวไปเสียแล้ว กลัวจะไปเห็นผีตาง เห็นโน่นเห็นนี่

ถ้าจิตบริสุทธิ์จริง ๆ เห็นพวกนี้ก็จะรู้สึกเฉย ๆ นะ เพราะเห็นเหมือนเห็นมนุษย์อย่างนี้แหละ แต่ว่ารูปร่างมันพิกลพิการกว่าเล็กน้อยบางประการอย่างมากมาย แต่อารมณ์ที่

จะไปเห็นอย่างนี้ มันต้องใสแล้วนี่ ไม่มีความกลัวอยู่ แต่
อารมณ์ที่ยังมีความกลัวแล้วเห็น แสดงว่าจิตยังไม่บริสุทธิ์
ยังเป็นนิมิตเลื่อนลอย

นิมิตเลื่อนลอยยังไม่ใช่ของจริง บางแห่งก็ไปเหมา
เอาว่า นิมิตทั้งหมดเลื่อนลอย ไม่ควรยึดติด อย่าไปติดนิมิต
อันที่จริง นิมิตจริงก็มี เลื่อนลอยก็มี ก็เหมือนเราลืมตาเห็น
กงเคยเห็นของลวงๆ เป็นของจริง มันเหมือนกันอย่างนั้นนะ
แต่แทนที่จะเป็นตามนุษย์ ก็เป็นอีกตาหนึ่ง แต่ถ้ามีธรรม
จักจุแล้วละก็ จะเห็นอะไรไปตามความเป็นจริง

หรือบางทีเขานั่งสมาธิแล้ว พอดีหมดอายุขัยตาย
นั่งตาย ก็เหมาว่า ระวางนะนั่งสมาธิเดียวตาย แล้วกันสิ
ไม่นั่งก็ตาย ไม่เชื่อก็ไปลองดู นอนก็ตาย ยืนก็ตาย เดิน
หรือวิ่งหกกะเมนตีลังกาก็ตายหมด เห็นเขานั่งสมาธิหน่อย
ระวางนะ นั่งแล้วไปไม่กลับ กลับไม่ตื่น ฟันไม่มีเลย กลัว
อะไรกันอย่างนี้ ก็จะหาเรื่องไม่นอนอยู่แล้ว มันก็ให้มีเหตุ
แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่

๑๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๗

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

๓๖

หยุดเป็นตัวสำเร็จ

ถ้าจะช่วยหลวงพ่อก็ให้มีปีติเบิกบาน

จงช่วยกันทำให้เข้าถึงสภาวะภายในให้ได้

ไม่ถึง..เป็นไม่ยอมกัน

ให้รู้จัก “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” เป็นอย่างไร ได้ยินได้ฟัง มาตั้งนานแล้ว ไปรู้จักกันเสีย จะได้มีรสนิยมเดียวกัน เข้าถึง จุดที่คุยกันได้ ไม่ใช่คุยอยู่รูปเดียว จะได้คุยกันได้ว่า หยุด แล้วดีอย่างไร ยิ่งหยุดยิ่งเร็วเป็นอย่างไร ไปพิสูจน์ให้ได้ เขามีแต่หยุดอยู่กับที่ แต่ยิ่งหยุดยิ่งเร็วมันเป็นอย่างไร

หลวงปู่วัดปากน้ำกล่าวว่ “เอาอะไรมาปรียาย” ท่านใช้ภาษาท่าน คือ มันมีความรู้ที่กว้างขวางใหญ่โตขึ้นไปเรื่อย ๆ ไล่ไปเรื่อย ๆ ท่านถามของท่านไปเรื่อย ๆ เราก็หายสงสัยไปที่ละเรื่อง เรื่องนี้หายสงสัย ท่านพูดใหม่ สงสัยอีกแล้ว เพราะเรายังเข้าไม่ถึง พอถึงก็หายสงสัยไปตามลำดับ จนกระทั่งเรียนเรื่องจักรวาลวิทยา เรื่องภพภูมิต่างๆ เรียนไปถึงเรื่องนิพพาน ภพสาม โลกกันตร์ แล้วก็มาเข้าใจคำว่า “นิพพาน” ตอนที่ละเอียดหยุดได้สนิทสมบูรณ์

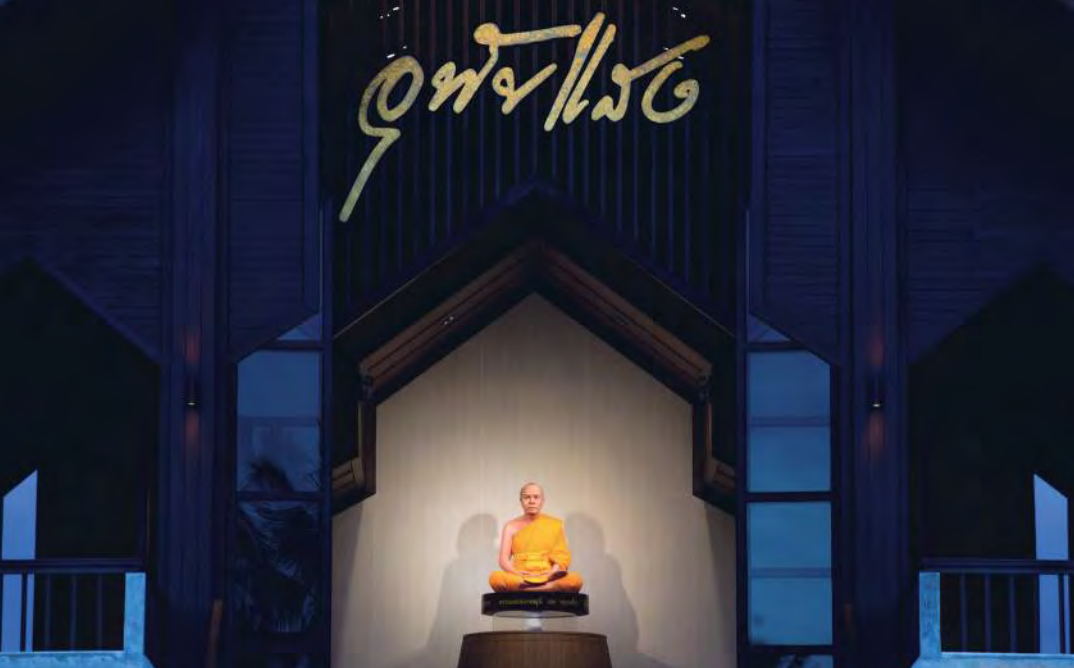
หลวงปู่วัดปากน้ำท่านเคยเทศน์เอาไว้ ยังมีอยู่ในเทปอยู่เลย “ไปนิพพานจะไปยากอะไร ตดปึงเดียวก็ถึงแล้ว” ท่านว่าอย่างนั้น แล้วท่านก็หัวเราะ เพราะความละเอียดของท่านถึงจุดตรงนั้น

ท่านไปเอาความรู้เหล่านี้มาจากไหน นี่เป็นสิ่งที่น่าคิด แต่เดิมท่านก็ไม่มีอะไร จะรู้ได้อย่างไร ไปเอามาจากไหน นี่เป็นสิ่งที่น่าศึกษา แต่แล้วท่านก็เปิดเผย ก็หยุดนั่นเอง **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”** พอหยุดเข้าไปเรื่อย ๆ เดียวก็เห็นไปตามลำดับ เห็นไปเรื่อย ๆ ท่านหยุดอย่างเดียว แล้วก็ดูไปเรื่อย ๆ

เป็นวิธีเรียนที่ง่ายที่สุดในโลกเลย ไม่ต้องไปท่อง ไม่ต้องไปค้นคว้าในห้องสมุด ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้นเลย จะต้องออกเรี่ยวออกแรงก็เปล่า มือไม้ก็ไม่ต้องขยับ ไม่ต้องใช้มันสมอง ไม่ต้องใช้หัวใจ ไม่ใช่มือ ไม่ใช่เท้า ไม่ใช่ลูกนัยน์ตาอ่าน ไม่ต้องใช้อะไรเลย เป็นวิธีการเรียนที่ดีที่สุด

เราเรียนในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ต้องใช้ทุกอย่าง สุ จิ ปุ ลิ ตา ดู หู ฟัง มือ เขียน ปาก ชักถาม กลับไปค้นคว้า ถึงเวลาสอบยังตก คูณ ยากขนาดไหน ขนาดท่องตำรา กันกะโหลกบาน สติเฟื่อง ติวแล้วติวอีก ติวอ่อนจนกระทั่ง ติวเข้มแล้วยังตกเลย

แต่ **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”** ไม่ต้องใช้อะไรเลย สมุด ดินสอ ปากกา ไม่ต้องใช้ อุปกรณ์การเรียนก็ไม่มี มีแต่กาย

ขาวว หนาคีบ กว้างศอก มีใจ มีศูนย์กลางกาย วิธีการก็มี
หยุดนิ่งแค่นี้เอง เดี่ยวก็ไปรู้ไปเห็นได้ แถมไม่ต้องใช้สมอง
ด้วย ทำตัวให้เหมือนหุ่นยนต์ ยิ่งให้เหมือนหุ่นยนต์มาก
เท่าไร ลืมความรู้สึกว่า เราเป็นมนุษย์มากเท่าไร ยิ่งเรียนได้
ดีเท่านั้น แปลก ถ้าความรู้สึกว่า เราเป็นมนุษย์ยังอยู่ ยังต้อง
คิด ต้องอย่างนั้น ต้องอย่างนี้ ถ้าหากยังเรื่องมากอย่างนี้
ยากนาน

ทำตัวให้เหมือนหุ่นยนต์ที่ไม่มีมันสมอง หยุดกับนิ่ง
เฉยๆ เดี่ยวความอัศจรรย์จะเกิดขึ้นเอง เพราะสิ่งเหล่านั้น
มีอยู่แล้ว ไม่ใช่เราไปทำให้มี แต่จะเข้าถึงได้ด้วยวิธีการหยุด
กับนิ่ง ใจถึงจะละเอียด มันก็แค่นี้เอง ไม่ได้ยากอะไรมากมาย

๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๕

๓๗

พระผู้ปราบมาร

ทำใจให้ใส ๆ นึกน้อมภาพพระเดชพระคุณหลวงปู่ที่เราจำได้ นึกน้อมท่านไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่างเบา ๆ สบาย ๆ นึกถึงท่านทุกวันตลอดเวลา ให้ใจของเราผูกพันอยู่กับท่านทุกวัน ทุกคืน ก็จะเป็นทางมาแห่งบุญของเรา

ไม่ใช่เฉพาะเพียงชาตินี้ แต่เราผูกพันกับท่านมาข้ามชาติ หลายชาติมากมายทีเดียว ในระหว่างที่เราเวียนว่ายตายเกิดมานี้ แต่บางช่วงของชีวิตก็ยาว บางช่วงก็สั้น บางช่วงก็พลัดจากท่านไปบ้างในยามที่เราประมาทในการดำเนินชีวิต แต่ว่าเราก็ได้อยู่ร่วมสร้างบารมีกับท่านในหลายๆ ลักษณะกันมาอย่างนี้

แม้กระทั่งปัจจุบันในชาตินี้ บางคนก็มาถึงท่านเร็ว บางคนก็ช้า คำว่า ถึงท่านนี้ แม้ท่านจะละสังขารไปแล้วก็ตาม การได้ถึงวิชาของท่าน ก็ถือว่าได้เจอตัวองค์ท่าน บางชาติเราก็เจอกายเนื้อของท่าน ก็สลับกันไปอย่างนี้เป็นช่วง ๆ

แปลว่า เราเป็นสายธาตุสายธรรมของท่านมาตลอด
ชาตินี้จึงได้มาสร้างบารมีกับท่านอีก แม้ว่าเราจะเข้าใจใน
ระดับหนึ่ง หรือบางทีเราก็ไม่เข้าใจลึกซึ้ง แต่เราก็ไม่ทราบ
เหมือนกันว่า ทำไมเราต้องผูกพันกับท่าน ต้องมาสร้างบารมี
ร่วมกับท่าน ก็เพราะว่าเราได้เคยสร้างกันมา อีกทั้งท่านก็
ทຸ່ມบุญทຸ່ມบารมีตามเรามา ด้วยเหตุนี้เราก็จะต้องตรึกระลึก
นึกถึงท่านให้ได้ตลอดเวลา

การระลึกนึกถึงท่านเป็นทางมาแห่งบุญและการเข้า
ถึงวิชาธรรมกายของเรา บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุข
และความสำเร็จในชีวิตของเรา สุขทั้งในมนุษย์โลก และใน
เทวโลก การที่เราประสบความสำเร็จในชีวิต ในการ
สร้างบารมี ในธุรกิจการงานต่างๆ ก็เพราะบุญนี้แหละ
บุญที่เนื่องกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านไม่ธรรมดา

วันใดที่เราเข้าถึงวิชาธรรมกาย เราจะเห็นบุญได้ด้วย
ตัวของเราเอง และเราจะซาบซึ้งถึงคำที่หลวงปู่ได้กล่าว
ไปนี้

ให้ลูกนึกถึงท่าน เอาใจผูกพันกับท่านเอาไว้ แม้ยังไม่
เข้าใจอย่างสมบูรณ์ก็ตามเถิด แต่สักวันหนึ่ง เมื่อใจเราหยุด
นิ่งได้สมบูรณ์ ความบริสุทธิ์ของใจเราจะละเอียดเพิ่มขึ้นด้วย
ความนิ่งแน่น ความรู้ที่สมบูรณ์ก็จะบังเกิดขึ้นแก่เรา ที่ทำให้
เราหายสงสัย นำมาซึ่งความปีติปราโมทย์ใจ สุขใจ ปลื้มใจ

ดีใจว่า เรามีเชื้อสายของท่าน ซึ่งเป็นผู้นำที่จะไปสู่ที่สุดแห่ง
ธรรม “ตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพาน
ตลอดกาย ไม่มีใครรู้เรื่องนี้เลย”

นี่เป็นคำกล่าวของท่านเอง ที่ท่านได้กล่าวเอาไว้สั้น ๆ
เพื่อว่า สักวันหนึ่งผู้มีบุญอย่างพวกเราจะได้ยินได้ฟังเรื่องนี้เป็น
ข้อคิดสะกิดใจ ให้เราต้องหันมาสร้างบารมีร่วมกับท่าน
และก็มาทำความเข้าใจในประโยคที่ท่านกล่าวนั้น ด้วยการให้
โอกาสตัวเองหยุดนิ่งอยู่ภายใน และเห็นธรรมไปตามลำดับ
ที่มีอยู่ในตัวของตนเองนั่นแหละ

การที่ท่านกล่าวว่า “ตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันต
จักรวาล นิพพานตลอดกาย ไม่มีใครรู้เรื่องการปราบมารนี้”

เพราะว่า มารเป็นเรื่องลึกซึ้ง ละเอียด กลุ่มลึกมาก ต้องเฉพาะผู้มีบารมีแก่ๆ มีธาตุธรรมพิเศษในการกิจของนักบรกรรมที่พระพรหมประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษในต้นเหตุแห่งมารทั้ง ๕ ผูก ความทุกข์ทรมานของชีวิต นั้นแหละจึงจะรู้ได้

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่บรรลุลหกรรมใหม่ๆ ท่านได้กล่าวไว้ในบทเทศน์ของท่านว่า “ผู้เทศน์ไปมาแล้ว ๗ วัน” นิพพานทั้งหลายนั้นแหละ คือ นั่งอยู่ในอิริยาบถเดียวไม่ถอนถอยเลย ๗ วัน ๗ คืน ไม่ลุกจากที่ เพื่อที่จะสืบเรื่องราวว่า มีผู้รู้เรื่องการปรามมารนี้บ้างไหม ท่านก็ไปสืบๆ ต่อๆ กันไปอย่างนั้นในนิพพานตลอดกาย เพราะฝั่งเดิมนั้นต้องมาปรามมารประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ จึงทะลุเลยไปกว่านั้น แล้วก็ไปรู้เห็นเรื่องราวของมารตัวจริงที่เป็นจากหลัง เบื้องหลังของทุกสิ่งนั้นแหละ

ทำให้เข้าใจว่า มนุษย์เหมือนหุ่นกระบอกที่เขาเชิดให้แสดงบทบาทอะไรก็ได้ และท่านก็มุ่งไปอย่างนั้น ไปสู่ที่สุดแห่งต้นเหตุของพญามาร ทำอย่างนี้ตลอดชีวิตของท่านตลอดเวลา แม้เวลาท่านจำวัดก็ยังให้ทีมงานทำตลอด ๒๔ ชั่วโมง จนหมดอายุขัยของท่าน

๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

๓๘

“จริง” ต้องได้

ออกพรรษาแล้ว มีเวลาถึง ๘ เดือน มากกว่าอยู่ในพรรษาเสียอีก เราก็จะต้องทำความเพียรกันต่อไป อย่าทำความเพียรเฉพาะภายในพรรษาเท่านั้น

ภายในพรรษาก็ถือว่าเรามาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน มีความอบอุ่นใจ ได้ประพฤติกุศลธรรมร่วมกัน ออกพรรษาแล้ว บางท่านอาจจะแยกย้ายกันไปตามที่ต่าง ๆ ก็ให้ใช้เวลานอกพรรษานั้นบำเพ็ญสมณธรรมเช่นเดียวกัน ให้ภารกิจกับจิตใจไปด้วยกัน ทำควบคู่กันไปอย่างนี้ บารมีก็เกิดขึ้นกับเราทุกวันทุกคืน

หลวงพ่อหวังว่า ลูกทุกรูปจะได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย มีความปรารถนามาก ไม่เคยหลุดจากใจเลย ตั้งแต่บวชมาจนถึงวันนี้ ความตั้งใจเดิมไม่เคยเปลี่ยนแปลง ที่อยากจะให้ลูกทุกรูปทุกคน ทั้งพระ ทั้งเณร รวมถึงอุบาสก อุบาสิกาได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย

ความปรารถนาของหลวงพ่อก็สมหวังนั้น ลูกทุกรูป
ทุกคนต้องร่วมมือกัน ต้องปฏิบัติธรรม เจริญสมาธิภาวนา
กันไปทุกวันทุกคืน ทำกันไปเรื่อยให้สม่ำเสมอ สักวันหนึ่ง
เมื่อบารมีของเราเต็มเปี่ยม จิตใจเราสะอาด บริสุทธิ์ ปล่อยใส
เราต้องเข้าถึงอย่างแน่นอน

หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านพูดคำที่เป็นหนึ่ง
ไม่มีสอง ญาณทัศนะของท่านแม่นยำ ท่านยืนยันเสมอว่า

ทุกคนมีดวงธรรมอยู่ภายในตัว ดวงธรรมที่ทำให้เป็น
กายมนุษย์ ไส บริสุทธิ์ โดดเดี่ยวกับฟองใจแดงของไก่ ถ้าไม่มี
ดวงธรรมดวงนี้ มาเกิดเป็นมนุษย์ไม่ได้ และดวงธรรมดวง
นี้ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ ถ้าทำถูกหลักวิชา มีความเพียร
และใจต้องใสเยือกเย็น ถ้าทำได้อย่างนี้แล้วเข้าถึงทุกคน

หลวงพ่อก็ตีใจโดยไม่มีกลางแคลงเลยว่า สิ่งที่ท่านพูด
สั่งสอนเอาไว้แบบนี้เป็นจริง เพราะฉะนั้นลูกทุกรูป พระภิกษุ
สามเณร ถ้าหากมีความเพียร ทำอย่างสม่ำเสมอ ให้ถูกหลัก
วิชา ใจใสเยือกเย็น จะต้องเข้าถึงอย่างแน่นอน

กำลังบุญของทุกรูปมีเหลือเพื่อที่จะเข้าถึงอยู่แล้ว
จะขาดก็ขาดสิ่งที่ว่าคือ เอาจริง และถูกหลักวิชาใหม่
สม่ำเสมอใหม่ ใจเยือกเย็นใหม่เท่านั้น

ถ้ามีบุญน้อย เราจะมาบวชอยู่ร่วมอารามกันยาก แต่
นี่กระแสนบุญเขาตั้งดูดเอามารวมเป็นหมื่นกัน เหมือนฝูงนก
เข้าฝูงนก ฝูงเนื้อเข้าฝูงเนื้อ ฝูงปลาอยู่ในฝูงปลา ธรรมกาย
ก็ต้องอยู่ในหมู่ของธรรมกาย บุญเก่าของเรามีเหลือเพื่อ
เหลือคำว่า “จริง” แค่นี้ ถ้าจริง ถูกหลักวิชา สม่ำเสมอ
ใจใสเยือกเย็นอย่างนี้ ก็จะต้องเข้าถึงของจริงอย่างแน่นอน

๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

๓๕

คิดถึงตลอดเวลา

ตอนนี้เรากำลังฝึกหยุดนิ่ง อย่าท้อ ถ้ารักวิชา
ธรรมกาย ต้องไม่ท้อ ไม่กลัวอุปสรรค ต้องหมั่นสังเกต
ว่า ทำอย่างไรถึงจะถูกต้อง ต้องมีความเพียร ถ้าเรามี
ฉันทะ รักวิชาธรรมกายเหมือนชายหนุ่มรักหญิงสาว
เรารักพระ รักท่าน เดี่ยวท่านก็รักเรา

คนรักกันมันก็มีขึ้นมีตอน ค่อยเป็นค่อยไป ตาต่อตา
ตาสบตา ติดต่อกันพูดคุยทีละเล็กทีละน้อย กว่าจะร่วมหอ
ลงโรงได้ พระภายในก็เช่นเดียวกัน ถ้าเราผูกสมักรักใคร่
หมั่นไปเยี่ยมไปเยือน ไปดู สร้างความคุ้นเคยบ่อยๆ ใหม่ๆ
ท่านก็ดูเราว่า เราแน่จริงหรือเปล่า มาผลุบๆ โผล่ๆ เดี่ยวเห็น
เดี๋ยวหาย เดี่ยวมา เดี่ยวไป เอาจริงหรือเปล่า

ถ้ารักท่านจริง เราก็จะคิดถึงท่านตลอด คนรักกัน
กินข้าวยังคิดถึงกันเลย ไปไหนก็คิดถึงตลอด คิดถึงพระ
ก็เหมือนกัน ถ้าเรารักท่าน เราก็คิดไปเรื่อย ๆ เดี่ยวก็เห็น

ท่านตลอด เดี่ยวก็จะชัดขึ้น ถ้ารักมากขึ้น เดี่ยวก็ชัดขึ้นๆ
จนกระทั่งชัดแจ๋ว เรากับท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เป็น
บุคคลคนเดียวกัน เหมือนสามีภรรยาอย่างนั้น

๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๕

๕๐

จงสนุกกับมัน

ทุกครั้งที่เราเริ่มหลับตา จงสนุกกับมัน ต้องเบิกบาน
ไม่ว่าจะมีปรากฏการณ์อะไรเกิดขึ้นภายใน ตักดวงความ
สุขที่ได้จากประสบการณ์ภายในทุกขั้นตอนของการนั่ง
ปฏิบัติธรรม

ตักดวงความสุขนะ อย่าไปตักดวงความทุกข์ กลุ่ม
แล้วกลุ่มอีก กลุ่มเข้ากลุ่มสายบ้ายเย็น อย่างนั้นไม่เอานะ
ตักดวงให้ดี

ทุกประสบการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์
ชนิดไหน ดีทั้งนั้น แล้วจะเป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคต

ในอนาคตเราจะต้องไปทำหน้าที่กัลยาณมิตร เรา
จำเป็นจะต้องเจอประสบการณ์ทุกแบบ เพราะฉะนั้น
ทุกประสบการณ์คือเครื่องหล่อหลอมชีวิตจิตใจของ
กัลยาณมิตร เมื่อเราเจอประสบการณ์ทุกแบบ ต่อไปเรา
จะไปแนะนำใครก็ตามในโลก เขาจะต้องเจอประสบการณ์
คล้ายๆ กับเรา เหมือนกับเราไม่มีอะไรผิดเพี้ยนเลย เราเจอ

ประสบการณ์อย่างไร เขาเจออย่างนั้น เราสอนตัวเราอย่างไร
เราก็ไปสอนเขาอย่างนั้น เราสมหวังอย่างไร เขาก็สมหวัง
อย่างนั้น ไม่ยากเลยนะ

เพราะฉะนั้น อย่ากลัวใจนะ อย่าคิดว่า ฆราวาสเราไม่
สมหวัง ผิดหวัง ทุกประสบการณ์มีประโยชน์ทั้งนั้น เหมือน
เราได้เคยเคี้ยวพริกป่น พริกไทย พริกขี้หนู หรือพริกชี้ฟ้า
หรือพริกอะไรก็แล้วแต่ มันก็เป็นประสบการณ์ทั้งนั้น

ธ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

๔๑

แค่เฉย ๆ

จับหลักให้ได้ คือ เฉย ๆ หยุดกับนิ่งอย่างเดียว

เฉย ๆ แบบที่เราไม่ไปตั้งใจว่า เราจะเฉย ๆ นึกเหมือนไม่ได้นึก สบาย ๆ เฉย ๆ นะ แล้วมันเกิดขึ้นมาเอง ใจหยุดเกิดขึ้นเอง แสงสว่างเกิดขึ้นเอง ดวงเกิดขึ้นเอง กายเกิดขึ้นเอง ธรรมกายเกิดขึ้นเอง ตลอดเส้นทาง นิ่งอย่างเดียว สบาย ๆ

ที่จริงไม่เห็นต้องไปรำคาญอะไร หลวงพ่อยังแปลกใจ พอเราหลับตา มีเรื่องอะไรที่ผ่านมาในใจ เราก็อเฉย ๆ กับมัน เหมือนเราเดินไปซื้อส้มในตลาด ระหว่างทางในตลาดจะ สับสนวุ่นวาย เดี่ยวคนเข้า เดี่ยวคนออก ในตลาดไม่ได้ขายส้ม อย่างเดียว ขายสารพัด ขายปลาทุ ขายเนื้อหมู เนื้อไก่ เนื้อเป็ด เสียงตะโกนคุยกันโหวกเหวก คนเดินไปเดินมา คนชนของก็มี เราเดินไปบางคนก็เดินชนเรา บางคนก็ชวนเราให้ซื้อของ แต่เราก็อเฉย ๆ ไม่สนใจ ใครเดินชนก็ชนไป เราก็อเดินของเราไป ใครเชิญชวนให้เราซื้ออะไร เราก็อเฉย ๆ ใจเรามุ่งไปซื้อส้มอย่างเดียว สุดท้ายเราก็อไปซื้อส้มได้

การนั่งสมาธิก็เช่นเดียวกัน ความสับสนวุ่นวายมีอยู่ในใจตลอดเวลาที่เราเริ่มต้นใหม่ เมื่อใจยังไม่หยุด มันไม่ใช่เป็นของอัศจรรย์ หรือเกิดกับเราคนเดียว แล้วมันก็ไม่ได้เป็นสัญลักษณ์ของความผิหว้าง หรือไม่สมหวังในการเข้าถึงธรรมกาย เราไม่เห็นจะต้องไปกังวล ไปกลุ้มใจ มันมาก็มา เราแค่เพียงทำเฉย ๆ ของเราไป

ความคิดชนิดไหนมา เราก็เฉย ๆ พอเราไม่สนใจ เดี่ยวมันก็ค่อย ๆ หดหายไปเรื่อย ๆ ในที่สุดใจก็จะหยุดนิ่ง ใส เบา สบาย ถ้าทำได้อย่างนี้ หลวงพ่อว่า เราจะไม่กลุ้ม ไม่เครียดกับมัน แล้วจะหยุดได้ง่าย นี่ในกรณีที่ยังไม่ยอมหยุด

เพราะความกังวลเป็นเหมือนภูเขานิมาลัยใหญ่ขวางทางเข้าถึงศูนย์กลางกาย เราแก้ด้วยวิธีการอย่างนี้ แล้วเดี๋ยวเราก็ได้ผล สบาย ไม่ยาก เรื่องนี้มันยากอยู่ที่เราไปกังวลไปวิตกมากไป

๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

๔๒

ยิ่งอยาก ยิ่งยาก

ไม่อยากจะไรทั้งหมดเลย

ต้องเลิกอยาก ลาหย่อนนะ

การติดใจในอารมณ์ที่สมหวัง อารมณ์ที่นั่งแล้วได้ผลดี เป็นกันทุกคน เพราะว่าเรารอคอยอารมณ์ที่ดีๆ อย่างนี้มาหลายปี แล้วพอได้สักครั้งมันติดใจ ติดใจก็อยากได้อีก พออยากได้อีกก็แสวงหา ใจมันก็ดิ้นทุรนทุราย

จำไว้ให้ตึ้นะ ตลอดเส้นทางสายกลางต้องสบายตลอดเส้นทาง ตั้งแต่เบื้องต้นจนกระทั่งถึงประโยชน์ (เบื้องต้นปลายในที่สุด) ต้องเริ่มต้นอย่างง่ายๆ ไม่มีกด ไม่มีบังคับ ไม่มีมีเครียด ไม่มีอีต้อด มีแต่อีต้อออก สบาย เบิกบาน สดชื่น แจ่มใส

อย่าลืมนะ ให้เอาตัวเราเป็นครู

ถ้ารู้สึกไม่สบาย ให้รู้เลยว่า ไปบังคับใจแล้ว

ตั้งใจมาก ไม่สบาย ต้องปรับนะ

ฟุ้งก็ไม่สบายนะ แต่มันเพลิน บางทีก็ไม่เพลิน แต่

ไม่รู้จะอย่างไร จะไม่สบายตอนที่บังคับไม่ให้ฟัง รำคาญ
มันเหลือเกิน ไม่น่าฟัง แต่ถ้าไม่สบาย นี่เครียด ตั้งใจมาก
อยากมาก

ความอยาก แม้แต่พระอรหันต์ก็ยังเจอเลย สมัยเป็น
พระอนาคามี ติดอยู่ขั้นนั้นตั้งนาน เข้าไปกราบพระสารีบุตร
เรียนถามท่านว่า กระผมมีความชำนาญเรื่องทิพยจักขุ
สอดส่องดูสัตว์โลกตลอดเวลาด้วยทิพยจักขุ ยกเว้น
เวลานั้นเท่านั้น ทำความเพียรตลอด แต่ทำไมยังไม่บรรลุ
พระอรหันต์สักที

พระสารีบุตรบอกว่า ก็มันติดตรงนี้ ตรงความอยาก
คล้ายๆ มันจะคว้า จะคว้า แล้วมันคว้าไม่ได้ มีความอยากได้
แม้พระอรหันต์ก็ยังติดอยู่ตรงนี้ ความอยากนี้สำคัญนะ
ถ้า “หยุด” ถึงจะดี

เอาตัวเราเป็นครู หมั่นสังเกต ถ้าไม่สบาย ต้องปรับ

ถ้าเริ่มรู้สึกท้อใจ หหมดกำลังใจจะทำความดี หหมด
กำลังใจจะนั่ง แล้วรู้สึกน้อยใจตัวเองว่า คนอื่นเขานั่งมี
ประสบการณ์ภายใน ทำไมเราไม่มี ให้รู้เลยนะ ความอยาก
เข้าไปครอบงำแล้ว ยิ่งอยาก ยิ่งยาก ไม่สมหวัง

พอนั่งไม่ค่อยได้ผล มันเบื่อ ท้อใจ หหมดกำลังใจ หหมดหวัง
แล้วก็มานั่งคิดวนๆ ว่า ชาตินี้จะได้หรือเปล่า

เหมือนรุ่นที่แล้วเขียนมาในประสบการณ์ “หลงพอ
รับ ผมจะมีหวังได้ธรรมกายกับเขาไหม” โอ นาสงสารจัง

บอกท่านทำไมจะไม่ได้ ธรรมกายอยู่ในตัวท่าน มีอยู่
แล้ว ศูนย์กลางกายท่านก็มีอยู่ ใจท่านก็มี วิธีการหลงพอ
ก็บอกแล้ว ให้เอาใจหยุดตรงศูนย์กลางกาย ท่านทำแค่นี้ไม่
ได้หรือ ถ้าท่านทำแค่นี้ มันก็ได้ ไม่ใช่ว่าเราไปหาสิ่งที่ไม่มี
อยู่ในโลก ไม่มีอยู่ในกายเรา ถ้าอย่างนั้นละก็หมดปัญญา
ทำอะไรก็ไม่ไหว แต่นี่ของมันมีอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงยัง
ไม่ถูกวิธี

นี่คือข้อสังเกต ท้อเมื่อไร เริ่มมีคำถามขึ้นมาในใจ
เมื่อไรเราจะมีหวังได้กับเขาบ้าง หรือเริ่มเปรียบเทียบกับ
เพื่อนฝูงรุ่นเดียวกัน มาด้วยกันแท้ๆ ทำไมเขาถึงก่อน ทำไม
เขาเห็นก่อน ทำไมเราไม่ได้ นี่แสดงว่าปฏิบัติยังไม่ถูกวิธี มัน
เลยไม่มีรางวัลตอบแทนการปฏิบัติ

ถ้าเราปฏิบัติถูกวิธี ให้ใจหยุด ใจนิ่ง ใจใส ใจสบาย พอ
อารมณ์ปลอดโปร่งขึ้น รู้สึกมีกำลังใจ นั่นละเป็นรางวัลที่
ผู้รู้ภายในจะตอบแทนเรา เรามีความรู้สึกปลอดโปร่ง รู้สึก
สบาย พอใจกับอารมณ์นี้ ไม่อึดไม่เบื่อหน่ายในการนั่ง รู้สึก
ปรารถนาจะนั่งโดยไม่ฝืนนั่งอย่างนี้ถูกวิธี จะได้รางวัลอย่างนี้
มีมากเข้าๆ ปิติก็เกิด อึดอกอึดใจ เบิกบาน กายก็สงบระงับ
สงบนิ่ง ไม่ปวด ไม่เมื่อย

ถ้าปวดเมื่อยถามหา ให้รู้เลยว่า วางใจยังไม่เป็น ยังไม่สงบ ถ้ากายสงบระงับ สบาย นิ่งนานเท่าไรก็ได้ รู้สึกเวลาหมดไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน แล้วก็ไม่มีความรู้สึกกับดิน อากาศฟ้า บรรยากาศจะร้อน จะหนาว จะอบอ้าว รู้สึกไม่ค่อยสนใจ ใจจะสนอยู่ตรงกลาง ตรงหยุด ตรงนิ่ง สังเกตนะ แล้วเราก็ปรับ

ถ้านั่งดีๆ แล้ว จะรู้สึกสบาย เบิกบาน ต้นไม้ก็ยิ้มกับเรา ตึกรามบ้านช่อง ก้อนอิฐ ก้อนหิน ยิ้มกับเรา เพราะเรายิ้มกับมัน ยิ้มเล็กๆ ยิ้มจากหัวใจ ยิ้มมาจากภายใน แล้วส่งกันต่อๆ มาถึงยิ้มภายนอก ขยายออกมานอย่างนั้น นี่คือการปฏิบัติอย่างถูกต้อง คือหยุดกับนิ่งสบายๆ วางอารมณ์สบายๆ มันก็มีอันสงส์อย่างนี้ สังเกตนะ

๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

๔๓

นอกรอบให้หมั่นประคองใจ

วัตถุประสงค์ของหลวงพ่อบอก ต้องการให้ทุกรูปเข้าถึงพระธรรมกาย ดังนั้นให้ร่วมมือกับหลวงพ่อ โดยพยายามหมั่นตรีนึกคิดที่ศูนย์กลางกายอย่างสบายๆ ตลอดเวลาอย่าทำเฉพาะในห้องนี้ ออกไปแล้วก็ให้พยายามชวนชวนให้ใจมันละเอียดย

ถ้าสมมติว่า นอกรอบเราประคองใจของเราไปเรื่อยๆ ให้ใจคลอเคลียนิ้วเนียบอยู่ที่ศูนย์กลางกาย จนกระทั่งมันคุ้นมันติดอยู่ตรงนั้น เวลากลับเข้ามาปฏิบัติในรอบ ใจจะรวมได้เร็ว ไม่ต้องเสียเวลาปรับใจ เพราะเราปรับอยู่ตลอดเวลา

คำว่า “ประคอง” ไม่ใช่บังคับนะ ประคองจะทำให้ใจเราอยู่อย่างสบาย ๆ ไม่ต้องเครียด แต่ถ้าบังคับ มันจะทำให้เครียด ไม่มีผลดีต่อการปฏิบัติเลย ต้องสบายๆ อารมณ์สบายๆ จึงจะเข้าถึงจุดตรงนี้ได้ เพราะฉะนั้นให้ร่วมมือกับหลวงพ่อ พยายามประคองไปตลอดเวลา ให้สังเกตดู วันไหนช่วงไหนที่เราประคองใจตลอดเวลา เวลาเรามา นั่งรวมกันในห้อง เราจะนั่งได้ดี ใจจะรวมได้เร็ว

การประคองใจได้ตลอดเวลาเป็นเครื่องวัดว่า เรารัก
ธรรมะจริงแค่ไหน อยากจะเข้าถึงธรรมจริงแค่ไหน ถ้าหากว่า
นอกรอบ เราปล่อยใจให้คิดฟุ้งซ่านไปในเรื่องอื่นๆ ที่ไม่มี
ประโยชน์ ก็แสดงว่า เรายังรักไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้น
ผลที่เกิดก็ไม่เต็มร้อยเหมือนกัน นี่คือเครื่องวัดว่า เรารัก
ธรรมะจริงแค่ไหน

๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

๔๔

ภารกิจกับจิตใจไปด้วยกัน

ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ลูกทุกรูป ทุกคน รู้ดีอยู่แล้วว่าเป็นทางไปสู่อายตณนิพพานของตัวเอง เช่นเดียวกับเป็นทางเสด็จไปสู่อายตณนิพพานของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของพระอรหันต์ทั้งหลาย เพราะฉะนั้นศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนี้เป็นภารกิจที่สำคัญที่ลูกทั้งหมดจะต้องหวงแหนเอาใจใส่เป็นอย่างดี นี่เป็นภารกิจ เป็นหน้าที่ เป็นอาชีพของเรา

โดยเฉพาะเราได้ตั้งใจมาบวช เพื่อจะได้มีโอกาสว่างไม่ต้องทำมาหากินแบบชาวโลก ปลอดภัยแล้วจะได้เอาเวลาวางนั้น มาทำใจหยุดใจนิ่ง ๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม นี่เป็นหน้าที่ของลูกทุกรูปที่สมควรใจมา

เพราะฉะนั้น ต้องให้ความสำคัญกับศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้มาก ต้องหวงแหนเอาไว้ให้ดี ไม่ว่าลูกทุกรูปทุกคนจะอยู่ในกิจวัตรหรือกิจกรรมอันใดก็ตาม ในทุกอิริยาบถจะนั่ง นอน ยืน เดิน เหยียดแขน ขู่แขน กิน ดื่ม ทำ พูด คิด หยุดนิ่ง ล้มรส ต้องให้สอดคล้องหรือไปด้วยกัน หรือ

กลมกลืนกันไปกับการกิจที่สำคัญ ที่เราจะต้องนำใจของเรา
กลับมาหยุดอยู่ตรงฐานที่ ๓ ไม่ให้สิ่งเหล่านั้นเป็นอุปสรรค
แต่ควรให้สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เกื้อหนุนกัน

เรามาบวชแล้ว เราจะหนีกิจวัตรกิจกรรมไม่ได้ เป็นพระ
ต้องมีกิจวัตรกิจกรรม เมื่อเราหนีไม่ได้ มันก็ต้องไปด้วยกัน
คือการกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน วันเวลาที่ผ่านไปจะได้มี
คุณค่า เราก็ได้ประโยชน์ทั้งบุญหยาบและบุญละเอียด เป็น
สิ่งที่เกื้อหนุนกันอยู่

ถ้าเราเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งแล้ว เราจะไม่มีความรู้สึก
เบื่อหน่ายหรือเหน็ดเหนื่อยต่อการปฏิบัติกิจวัตรหรือ

กิจกรรมใดๆ เลย เพราะเราทำภารกิจกับจิตใจควบคู่กันไป เป็นชีวิตพระที่สมบูรณ์

เหมือนพระโมคคัลลานะ ท่านรับภารกิจเรื่องการก่อสร้าง แต่ในเวลาเดียวกัน ใจของท่านก็หยุดนิ่งอยู่ภายในไปด้วยกัน และยังมีพระอีกหลายรูปที่รับหน้าที่ที่คณะสงฆ์มอบหมายให้ทำภารกิจ แจกจ่ายอาหารบ้าง เป็นกัณฑ์เทศก์ บ้าง ท่านก็ไม่ได้คิดว่า สิ่งเหล่านั้นเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติทางใจ ภารกิจกับจิตใจก็ต้องไปด้วยกัน

หลวงพ่อบอกว่า ลูกทุกรูปได้ศึกษามาพอสมควรที่จะเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ ดังนั้นจงหวงแหนศูนย์กลางกายเอาไว้ให้ดี ซึ่งเป็นทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสุดท้ายของภารกิจ เราต้องเริ่มต้นที่ฐานที่ ๗ และการไปถึงจุดสุดท้ายก็อยู่ตรงนั้น แต่หยาบละเอียดต่างกัน จากหยาบที่สุดไปสู่จุดละเอียดที่สุด ณ ตำแหน่งเดียวกัน นี่คือน้ำที่อัศจรรย์ เป็นความรู้อันยิ่งใหญ่ ซึ่งถ้าใครๆ รู้ และทำความเข้าใจ จะเอาตัวรอดได้

หลวงพ่อบอกว่า ลูกทุกรูปมีบารมีเก่ามามากพอ จึงไม่อาลัยอาวรณ์ในทุกอย่างที่ชาวโลกเขามีเหยื่อโยกัน ตัดขาดออกจากใจ และสมัครใจมาบวช มาสร้างบารมีร่วมกัน เรามาเพื่อสิ่งนี้ ก็จงทำสิ่งนี้ให้ดีที่สุด

๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓

๔๕

เทคนิคเข้าถึงธรรม

ถ้าเรามีภาระน้อย เครื่องกัณฑ์น้อย ใจก็จะหยุดนิ่งได้ง่าย

ถ้าทั้งวันทั้งคืนมีอารมณ์ดีอารมณ์สบายตลอดเวลา ก็จะทำให้ง่ายต่อการฝึกใจให้หยุดนิ่งได้ อารมณ์ดี อารมณ์สบายเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับผู้ที่มีมรรคผลนิพพานเป็นแก่นสาร หวังจะทำพระนิพพานให้แจ้ง

ต้องหมั่นสอนตัวเองให้ได้ทุกวัน ให้ได้ทั้งวัน สิ่งใดที่เป็นบาปอกุศล เราก็เพียรละ ลด เลิก สิ่งใดที่เป็นกุศลก็เพียรทำให้มันเจริญ

นึกถึงบุญ นึกถึงความดี ความบริสุทธิ์ของเรา แล้วก็ทำใจให้ใสๆ ให้ละเอียด นึกบ่อยๆ ความใสจะมาเอง แล้วก็จะเพิ่มพูนความใสทวีขึ้นไปเรื่อยๆ ใจก็จะมีปิติ มีความสุข จะมามีอารมณ์เป็นหนึ่ง เป็นเอกัคคตา เป็นกลาง บริสุทธิ์ แล้วก็มีสุขเกิดขึ้น ถ้ารักจะไปนิพพาน จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม จะต้องทำอย่างทีกล่าวนมาแล้วนี้แหละ

๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๔๖

นั่งธรรมะกันเถิด...

ให้ทำธรรมะควบคู่กับงานหยาบไปด้วย

เพราะ...ถ้ารอให้งานหยาบเสร็จ

แล้วค่อยมาปฏิบัติธรรม

เราอาจจะ “ชี่*” ก่อน

เหมือนเวลาเรากินก๋วยเตี๋ยวก็ต้องหายใจไปด้วย ไม่ใช่กินก๋วยเตี๋ยวเสร็จ แล้วค่อยมาหายใจ ถ้าเรารองานหยาบเสร็จ เติ๋ยวเราจะชี่ก่อนที่จะได้ปฏิบัติธรรมกัน เพราะที่เราเข้ามาสู่องค์กร เพื่อจะมาปฏิบัติธรรม หาพระรัตนตรัยภายในตัว เพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย เราจึงมาอยู่ตรงนี้

ปีนี้หลวงพ่อ ๗๒ แล้ว เราทุกคนต้องชวนไปทบทวนมโนปณิธานดั้งเดิม ก่อนเข้ามาสู่องค์กรว่า ไม่ใช่เราไม่มีทางไป เราจะไปใช้ชีวิตทางโลกก็สามารถทำได้ แต่เราเลือกมาทางนี้

* ภาษาจีน แปลว่า ตาย

ซึ่งตอนนี้ถึงเวลาแล้ว ถ้าอายุมากขึ้นความแข็งแรงจะลดลง จะมารอให้งานหายาบเสร็จ แล้วค่อยทำงานละเอียดมันไม่ได้ เราต้องทำควบคู่กันไปในจังหวะที่ยังแข็งแรงอยู่

เป็นบุญลากอันประเสริฐ ที่จะได้ช่วยกันประทับประคองให้ไปสู่เป้าหมายที่เราเข้ามาสู่องค์กร

ถ้าหากองค์กรเราใจหยุดได้ ใจสบายได้ มีความสุขจากการปฏิบัติธรรม การกระทบกระทั่งสูญพันธุ์เลย จะทำภารกิจกันอย่างมีความสุข สนุกสนาน บุญบังเกิด “ข้างนอกเคลื่อนไหว แต่ข้างในหยุดนิ่ง” ได้อย่างสมบูรณ์ จึงต้องมีโครงการดิวิชั่นที่ กำลังจะเกิดขึ้น เพราะจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี ที่จะทำให้เราทุกคนเข้าถึงธรรมได้อย่างง่ายๆ หลวงพ่อจะได้สมหวังเสียที

พอทุกคนในองค์กรมีความสุขจากผลของการปฏิบัติธรรม ก็จะมีคามยิ้มแย้มเบิกบาน ถ้าใครเห็นหมู่คณะเราก็จะเกิดคำถามว่า ทำไมสมาชิกในองค์กรถึงดูเบิกบานเหมือนชาวสวรรค์ เขาก็อยากจะมาอยู่ด้วย อยากทำบุญด้วย ซึ่งจะเป็นองค์กรต้นแบบเลย เมื่อทุกคนมีความสุข คำว่า “สวรรค์บนดิน” ไม่ใช่คำขวัญหรูๆ แต่มีให้ดูจริงๆ แล้วจะเป็นแรงบันดาลใจที่จะขยายไปสู่องค์กรอื่น การ Change The World ก็จะเกิดขึ้น

๔๗

อย่าเสียเวลากับสิ่งไร้สาระ

พวกที่ปฏิบัติธรรมไม่ได้ผลมีเพียงประการเดียว คือ ไม่ได้ทำ หรือทำย่อหย่อน ไม่จริงจังกัน มันก็ไม่ค่อยเห็นผล อย่างว่าแต่เป็นฆราวาสเลย แม้แต่เป็นพระก็เหมือนกัน เฉพาะพระเถรวัตรพระธรรมกายนะจ๊ะ เฉพาะวัดนี้

รักจะเข้าถึง ชอบ รู้อันสงสั่ว เข้าถึงธรรมแล้วดี มีประโยชน์ แต่ว่าถ้าปฏิบัติย่อหย่อน ไม่เอาจริงเอาจัง เอาเวลาไปทำอย่างอื่น ไปเล่นเกมคอมพิวเตอร์บ้าง หรือว่าไปทำอะไรที่มันนอกเหนือจากนี้

ถ้าให้เวลาไปกับอย่างนี้ นั่งร้อยปีก็ไม่ได้ผล เพราะว่าเสียเวลากันไปเปล่าๆ กับสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์ เสียทั้งเวลา การปฏิบัติ เสียทั้งค่าใช้จ่ายในการเล่นอินเทอร์เน็ต หรืออะไรต่ออะไรต่างๆ เหล่านั้น

ซึ่งกว่าจะได้คอมพิวเตอร์มาสักเครื่องหนึ่ง ญาติโยมก็ต้องทำมาหากินด้วยความยากลำบาก กว่าที่จะเกิดกุศล ศรัทธามาถวาย แล้วเอาปัจจัยมาซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อ

ทำงานพระศาสนา แต่ถ้าเอาไปทำอะไรที่มันไม่เกี่ยวกับงาน
พระศาสนา สิ่งนี้ไม่เกิดประโยชน์ แถมเกิดโทษกับบุคคลที่
ใช้เครื่องมืออย่างผิดวัตถุประสงค์ บาปก็เกิดขึ้นกับตัว บุญ
ก็ห่างไกล ธรรมะไม่ต้องพูดถึง จะส่งผลในภพชาติต่อไป
ต้องทุกข์ยากลำบาก ต้องเป็นหนี้ ต้องมาใช้หนี้กัน ไปเกิด
เป็นวัว เป็นควาย เป็นต้น

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติธรรม ไม่ว่าจะเป็นคฤหัสถ์
หรือบรรพชิตวัดพระธรรมกาย ก็ต้องเอาใจใส่ ใช้เวลาที่มี

จำกัดในโลกนี้ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะตอนที่กำลังแข็งแรง ยังสดชื่นอยู่ สังขารยังพอประทับประคองกันไหว โรคยังน้อย ความปวดเมื่อยยังน้อย เครื่องกังวลยังน้อย ควรจะรีบฉกฉวยโอกาสที่ดีนี้ มาทำความเพียร มาปฏิบัติธรรม เตียวเราก็ก็นินในนินกันเป็น เตียวก็เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว อย่าปล่อยให้โอกาสนี้เป็นวิกฤติ คือผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะความไม่เอาจริง จึงไม่ค่อยได้ผลแห่งการปฏิบัติทั้งกุศลและบรรพชิต

ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยใหม่ เอาสิ่งที่ไม่ดีเหล่านี้ ซึ่งมันเป็นเล่ห์เหลี่ยมคูกของพญามารเขา มาบังคับให้เราคิด เราพูด เราทำอย่างนี้ ต้องเอาสิ่งนี้ออกจากใจ ให้ในใจมีแต่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ท่านสอนให้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาท แล้วก็หมั่นศึกษาฝึกฝนปฏิบัติตนของเรา สักวันหนึ่งเราจะต้องสมหวังกันอย่างแน่นอน ที่ไม่สมหวังไม่มี เพราะพระรัตนตรัยท่านก็อยู่ในตัวของเรา ในกายยาววา หนาคืบ กว้างศอก ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ก็อยู่ในตัวของเรา ใจนี้ก็ของเรา แต่เราปล่อยให้ฟุ้งไปคิดเรื่องอื่น ถ้าเราเอาใจกลับมาสู่ที่ตั้งดั้งเดิม มาหยุดมานิ่ง หยุดนิ่งกันอย่างนี้ได้ ก็ต้องเข้าถึงกันทุกคน

๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๔๘

บุญพิเศษ..

ช่วยกันสร้างบรรยากาศที่ดี

ช่วยกันรับบุญพิเศษ คือ สร้างสิ่งแวดล้อมให้เป็น
สัปปายะ เหมาะสำหรับการปฏิบัติธรรม ต้องเกื้อกูลกัน
ต้องรู้จักสามัคคีกัน ประคับประคองกันไป ให้กำลังใจซึ่ง
กันและกัน

เมื่อสิ่งแวดล้อมเป็นสัปปายะ การเข้าถึงธรรมก็จะ
ง่าย ๆ เพราะหลักวิชชา นั้นต้อง **“สบาย”**

คำว่า **“สบาย”** นั้นลึกซึ้งกว่าที่เราเคยเข้าใจ เพราะ
ถ้าสร้างสิ่งแวดล้อมทำให้รู้สึกสบาย ๆ จะได้อยู่ ได้เห็น ได้ยิน
ได้ฟังอะไรตรงไหนก็แล้วแต่ ทำให้ใจสบาย เบิกบาน ใจที่
สบายเบิกบานอย่างนี้ ความบริสุทธิ์จะได้ช่อง ใจก็จะหยุดนิ่ง
ได้ง่าย นี่ก็จะเป็นอานิสงส์พิเศษ บารมีพิเศษ สำหรับผู้ที่ช่วย
กันสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นสัปปายะให้เกิดขึ้น จะช่วย
ทำให้เราเข้าถึงธรรมได้อย่างง่าย ๆ

๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

๔๕

อย่าประมาท

สร้างบารมีให้สุดชีวิต

หลวงพ่อบอกว่า ลูกทุกรูป

ต่างมีความตั้งใจที่จะแสวงหาหนทางพระนิพพาน

ตั้งใจจะทำพระนิพพานให้แจ้งกันทุกรูป

ต่างกันแค่ทำมากหรือน้อยเท่านั้น

เพราะบางรูปก็มีกิจวัตรกิจกรรม มีภารกิจที่หมั่นคณะ
ได้มอบหมายไว้ให้ แต่ก็ทำภารกิจควบคู่ไปกับจิตใจ ที่จะ
ไม่ทำเลย หลวงพ่อบอกว่า ในวัดของเราไม่มี

ก็ให้สังเกตดูผลที่ออกมาว่า ประกอบเหตุกันมา
อย่างไร ถ้าประกอบเหตุดี ผลก็ดีตามไปด้วย ซึ่งเราจะสังเกต
ได้จากประสบการณ์ภายในที่เกิดขึ้นเป็นรางวัล สำหรับการ
ทำความเพียรของเรา

บางคนก็หยุดใจเป็น บางคนก็หยุดมาก บางคนก็
หยุดได้น้อย ใจโล่งก็มี โปรงเบาสบาย ใจขยาย เห็นแสง

สว่างภายใน เห็นดวงธรรม เข้าถึงกายภายในก็มี เข้าถึง
พระธรรมกายก็มี แต่เรียกว่า ไม่ตามลำดับ ลดลงไปเรื่อย
โล่งโปร่งเบาสบายนี้มีเยอะ แสงสว่างก็น้อยลงไป จนกระทั่ง
ถึงพระธรรมกาย

แต่ก็ได้ชื่อว่า ลูกทุกรูปได้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์
ในการสร้างบารมี เอาบุญทุกอย่างทั้งทาน ศีล ภาวนา ทั้ง
ช่วยเหลือกิจการงานส่วนรวม บางรูปก็เรียนปริยัติ บาง
ท่านก็ปฏิบัติ บางท่านก็ทั้งเรียนด้วย ทั้งสอนด้วย บางท่าน

ก็ไปเป็นพระอาจารย์ให้กับญาติโยมทั้งหลาย หรือชักชวน ญาติโยมให้มาสร้างคุณงามความดี บำเพ็ญบุญกิริยาวัตถุ ๓ ประการ ๑๐ ประการ เป็นต้น ก็เป็นความดีงาม เป็น บารมีของลูกทุกๆ รูป เราจะขึ้นอกขึ้นใจกันแค่ไหน ก็ขึ้นอยู่กับเราประกอบเหตุมากน้อยเพียงใด แต่อย่างน้อยก็เป็น บารมีของทุกรูปที่ตั้งใจทำกันมา

ปัญหามีเราก็กักกันไป งานเราก็กทำ บุญก็สร้าง ภาวนา ก็เจริญกันไป ยากที่ใครๆ จะทำได้อย่างเรา แต่อย่างไรเราก็ไม่ควรประมาท จะต้องใช้ชีวิตของเราให้เป็นประโยชน์ต่อการสร้างบารมีให้ยิ่งไปกว่านี้ เพราะเรายังเป็นบ่าวเป็นทาส ของพญามารเขาอยู่ ยังเป็นเชลยเขา เขายังเอาความโลภ ความโกรธ ความหลง กิเลสอาสวะต่างๆ มาบังคับบัญชา เราอยู่ ซึ่งเรารู้ตัวของเราเอง และเป้าของเราต้องการจะ หลุดพ้นจากเขาไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

บารมีที่เราทำผ่านมา อย่าเพิ่งชะล่าใจว่า เรามีบุญ บารมีเยอะแล้ว จะนอนทอดหุ่ย หรือขยักในการสร้างความดี เอาไว้ก่อนว่า แค่นี้ก็ทำมามากเพียงพอแล้ว จะหยุดบ้าง ห่อนบ้าง อย่างคิดอย่างนั้น เพราะความตายไม่มีนิमितหมาย เป้าหมายชีวิตยังไม่ปรากฏ นั่นเป็นเครื่องยืนยันว่า บารมี เรายังอ่อนอยู่ ยังจะต้องสร้างบารมีให้แก้กล้าขึ้นไปเรื่อย ๆ

๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

๕๐

เราเกิดมาเพื่อหาพระในตัว

อย่าเพิ่งรีบตายนะ

ให้หาพระธรรมกายภายใน

คือ พระรัตนตรัยภายในให้ได้ก่อน

อย่าให้วันคืนล่วงไป ผ่านไป โดยที่ใจไม่มาหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงนี้ เราสูญเสียเวลาไปกับสิ่งที่ไม่เป็นแก่นสารของชีวิตมาเยอะแยะแล้ว วันเวลาที่เหลืออยู่มีจำกัด เราจะหมดเวลาของชีวิตวันไหนก็ไม่ทราบ ไม่มีนิมิตหมาย เพราะฉะนั้นวันเวลาที่เหลืออยู่นี้ ก็ควรให้ความสำคัญกับการฝึกใจให้หยุดนิ่ง โดยไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง หรือเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น เพื่อตัวของเราเองเป็นลำดับแรก แล้วก็เพื่อผู้อื่นเป็นลำดับถัดไป

นี่คือสิ่งที่เราต้องหมั่นมาพิจารณาไตร่ตรองอยู่เรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นทุกข์หรือสุขหรือว่าบรรพชิตก็ตาม

๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ธรรมทายาท

๕๑

หน้าที่พระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง

หน้าที่พระอาจารย์และพระพี่เลี้ยงเป็นหน้าที่ที่สำคัญมาก เพราะมีหน้าที่ป้อนเพาะเมล็ดพันธุ์ให้พร้อมที่จะงอกงามเจริญเติบโต

พระอาจารย์และพระพี่เลี้ยงที่ทำหน้าที่คอยประคับประคองธรรมทายาท เรียกได้ว่า ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของหลวงพ่อบอก ที่จะให้คำแนะนำดีๆ แก่ธรรมทายาท ให้กำลังใจ ชื่นชม คอยประคับประคองเขาให้ดี ดูแลเอาใจใส่ให้ดี

พยายามทำความเข้าใจกับทุกคน หากเราเข้าใจธรรมชาติของเขาแล้ว เราไม่ต้องอดทนเลย เราจะไม่ถือสา เพราะเราเข้าใจ พอเราใกล้ชิดเขา เดียวเราจะเห็นสิ่งที่เราควรจะแนะนำเพิ่มเติมให้เขา

พระอาจารย์และพระพี่เลี้ยงต้องมีกิริยามารยาทที่ดีแล้ว สุขุม สงบเสถียร สง่างาม นุ่มนวล และวิธีการที่แนะนำ เต็มเปี่ยมไปด้วยความปรารถนาดี มีรอยยิ้มบนใบหน้า มีคำพูดที่ไพเราะ และมีเหตุผลอยู่ในตัว

ธรรมทายาทจะดูพวกเรายู่ตลอดเวลา ตั้งแต่ถ้อยคำ
การพูดคุย การนั่งห่มจีวร การปิดกวาดเสนาสนะ การขบฉัน
ภัตตาหาร การบิณฑบาต การนั่งสมาธิ จะอยู่ในสายตาของ
เขาตลอดเวลา

ธรรมทายาทเหล่านี้จะต้องมีบุญมากจึงเข้ามาอบรมต่อไปจะเป็นกำลังสำคัญต่อพระพุทธศาสนาและต่อชาวโลก ดังนั้นพระอาจารย์และพระพี่เลี้ยงจะต้องฝึกตัวเราให้ดี มีจิตสำนึกอยู่ตลอดเวลาว่า เราเป็นพระอาจารย์ เราเป็นพี่เลี้ยง มีหน้าที่คอยประคับประคองให้เขาเข้าถึงเส้นทางสายกลาง นี่ถือเป็นบุญอันยิ่งใหญ่ สำคัญมาก ให้พวกเราทำหน้าที่นี้ให้สมบูรณ์ที่สุด

หากธรรมทายาทที่เข้ามาอบรม “มีประสบการณ์ภายใน” อย่างน้อยหากเขารู้วิธีวางใจเป็นในเบื้องต้น หรือเข้าถึงดวงธรรมภายใน หลวงพ่อถือว่า การมาอบรมคราวนี้สมปรารถนา จากจุดนี้หากเขาไม่ประมาท รักการปฏิบัติธรรมตามที่พระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง ได้พยายามปลูกฝัง เขาก็จะเดินทางต่อไปจนกระทั่งเข้าถึงธรรมกายได้ เราก็จะได้านิสงส์ใหญ่ เป็นสุดยอดของมหากุศลในการให้ คือ ให้ผลทานที่เข้าถึงธรรมได้ เป็นบุญใหญ่ที่พระอาจารย์และพระพี่เลี้ยงจะได้รับทันที คือ ทำให้ผู้อื่นเข้าถึงความสุขที่แท้จริง

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อจึงอยากให้พระอาจารย์และพระพี่เลี้ยงทุกรูปตั้งใจฝึกฝนอบรมตัวเองและทุ่มตัวทำหน้าที่ให้เต็มที่เลยนะลูกนะ

๕๒

พี่เลี้ยงที่โลกต้องการ

ธรรมทายาท หรือชาวโลก ต้องการพระพี่เลี้ยง

พระพี่เลี้ยงมีหน้าที่ทำตัวอย่างดี ๆ ให้ดู คอยแนะนำ คอยเชียร์ คอยให้กำลังใจ คอยประทับประครองจนกระทั่งเขาเกิดความสุข ความสนุกกับการปฏิบัติธรรมได้ก็จะดีมาก ๆ เลย นี่คือสิ่งที่หลวงพ่อยากให้พระพี่เลี้ยงเป็นอย่างนี้

แล้วถ้ายังได้พระพี่เลี้ยงที่ไม่ติดลาภสักการะ ไม่ติดการพะเน้าพะนอจากญาติโยม ไม่ติดความสบาย ไม่ติดคนสัตว์ สิ่งของ หรือไม่ตื่นเต้นกับสถานที่สิ่งแวดล้อมที่เราเปลี่ยนบรรยากาศ ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกายได้อย่างเดียวอย่างนี้จะดีมากเลย ยิ่งถ้ามีความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่ม นี่คือสิ่งที่หลวงพ่อฟั่น อยากได้จังเลย โลกกำลังต้องการ

ต่อไปโลกจะร้อนขึ้น จะเกิดการแข่งขันกันมาก คนจะเครียดมากขึ้น โลกขาดแคลนความเย็นกายเย็นใจ สุขกาย สุขใจ เพราะฉะนั้นใครมีความรู้ มีวิธีแนะนำให้เขาเข้าถึงความสงบภายใน คลายความเครียดได้ ใครมีความรู้อย่างนี้

นั่นคือสิ่งที่เขาต้องการ ตลาดในอนาคตต้องการรู้เรื่องความรู้
ภายใน อีกหน่อยหลวงพ่อก็จะผลิตไม่ทันเลย

โลกกำลังคอยพวกเราอยู่นะ พยายามฝึกฝนอบรมตน
ให้ได้แบบนี้ เหมือนภาษิตจีนที่ว่า ต้องหมั่นซ้อมยิง
เกาทัณฑ์เอาไว้ให้แม่นยำ เวลาห่านป่าบินมา จะได้ห่านพะโล้
หมายความว่า เราต้องเตรียมตัวให้พร้อม เมื่อโอกาสนั้นเปิดขึ้น
คือ โอกาสที่ชาวโลกกำลังต้องการธรรมะชโลมใจให้เย็นลง
ถ้าหากเราไม่เตรียมตัวให้พร้อม ถึงตอนนั้นมันก็ทำอะไร
ไม่ได้ ถ้าหากเราเตรียมตัวของเราให้พร้อมได้ พอโอกาสนั้น
มาถึงแล้ว ต่างก็จะได้ประโยชน์ซึ่งกันและกัน

เราได้ขยายความรู้ ได้ความสุขใจ

ได้บุญกุศลเป็นเครื่องตอบแทน

ชาวโลกก็จะได้วิธีการที่ดี ที่จะทำให้เขา

เข้าถึงความสุขที่แท้จริงภายใน

โลกก็จะเกิดสันติสุขที่แท้จริงขึ้น

เพราะฉะนั้น ตอนนี้ต้องหมั่นฝึกซ้อมให้ดีนะ หมั่น
ฝึกฝนตัวของเราให้ดี ขอให้ลูกทุกรูปเข้าถึงพระธรรมกาย
ในกัณนี้เลยนะ

๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

๕๓

พระพีเลียง

หน้าที่ของพระพีเลียง คือ เป็นพีเลียงน้องใหม่ ที่จะเข้ามาสู่ร่มเงาของพระพุทธศาสนา

น้องใหม่เมื่อเข้ามาบวชใหม่ๆ ก็ยังทำอะไรไม่เป็น ทั้งกิจวัตรกิจกรรมก็ดี เรื่องพระธรรมวินัยต่างๆ ก็ดี ยังเป็นผู้ใหม่อยู่ เพราะฉะนั้นหน้าที่ของพระพีเลียงจะต้องไปทำหน้าที่ของพี่ คอยประคับประคอง ให้คำแนะนำที่ดีแก่รุ่นน้อง

“แนะ” คือ ให้คำแนะนำสั่งสอน อบรมข้อวัตรปฏิบัติต่างๆ ที่เราได้ฝึกตัวมาตลอดระยะเวลาว่า วิธีที่จะให้เป็นพระที่สมบูรณ์เขาทำกันอย่างไร โดยเฉพาะน้องใหม่มีเวลาช่วงสั้นในการอบรม ควรจะได้เรียนรู้อะไรบ้าง ที่ลัดสั้นที่สุดที่ทำให้เป็นพระได้สมบูรณ์ราวกับบวชมาแล้วร้อยพรรษาอย่างนั้น

“นำ” คือ ทำให้ดู เป็นแบบอย่างที่ดี ข้อวัตรปฏิบัติต่างๆ เราก็ทำให้เขาดู อะไรที่เขาเลียนแบบยังไม่สมบูรณ์ เราก็แนะเขา ประคับประคองกันไปอย่างนี้

รวมทั้งคอยเป็นพี่เลี้ยงเรื่องการปฏิบัติธรรมนอกรอบให้ด้วย ในรอบก็มีพระอาจารย์ท่านให้คำอบรมสั่งสอนอยู่แล้ว นอกรอบก็จะเป็นหน้าที่ของพระพี่เลี้ยงคอยชี้แนะแก้ไขในสิ่งที่น้องใหม่ยังไม่ค่อยเข้าใจ และคอยแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น คอยให้กำลังใจ เพราะบางทีน้องใหม่ไม่เคยเจอระบบระเบียบต่างๆ หรือความเป็นอยู่แบบพระ ก็อาจจะอึดอัด ก็คอยให้กำลังใจ ประคับประคองกันไป ให้ใช้วิธีแบบพี่กับน้อง อย่าไปใช้วิธีอื่น

สมัยก่อนโน้น เคยมีบางรุ่นเหมือนกัน แต่ว่าหลังๆ นี้ไม่ค่อยเจอ เพราะหลวงพ่อปรับวิธีการใหม่ คือ ดูแลกันจนกระทั่งเคร่งเครียด ไม่มีความสุข ซึ่งมันผิดวัตถุประสงค์ แต่รุ่นนี้ต้องการให้ประคับประคองกัน ให้ทุกคนได้รับความสุขทุกขั้นตอน ตั้งแต่เป็นธรรมทายาท กระทั่งมาเป็นพระธรรมทายาท จนกระทั่งสิ้นสุดฤดูกาลอบรมธรรมทายาท ให้มีความสุขตลอดการอบรมเลย

เพราะฉะนั้น ในช่วงเวลาที่เหลืออยู่อีกเดือนเศษๆ ก่อนการอบรม ถ้าหากว่ายังไม่คล่องความรู้ด้านทฤษฎี ก็คงต้องได้รับการอบรมจากหลวงพ่อตตชิโวเพิ่มเติม ส่วนเรื่องการปฏิบัติธรรมก็ต้องพยายามชวนชวนให้เข้าไปถึงจุดแห่งการเข้าถึงประสบการณ์ภายในให้ได้

๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

๕๔

พระแท้

ลูกพระธรรมทายาททุกรูป ทุกศูนย์อบรม ให้ตั้งใจใช้
ทุกอนุวินาทีให้เป็นไปเพื่อการฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ
เป็นพระแท้

ตอนนี้เรามีความเสมอภาคกันแล้ว เพราะว่าเรามา
เป็นสายโลหิตแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว มีความเสมอ
ภาค ที่เราจะเจริญศีล สมาธิ ปัญญาให้ยิ่งๆ ขึ้นไป จนกระทั่ง
กลายเป็นอริศีล อริจิต อริปัญญา คือ จากศีลที่เราปฏิบัติ
รักษาพระธรรมวินัยอย่างดี ก็จะไปเข้าถึงดวงศีลภายใน ศีล
ที่เห็นได้

ศีลที่จำได้อย่างหนึ่ง ศีลที่เห็นแจ้งได้อีกอย่างหนึ่ง นี่
แหละเขาเรียกว่า **“อริศีล”** ศีลยิ่งกว่าปกติ ในระดับเห็นได้
เป็นตัวเป็นตนได้ เมื่อเห็นได้ ก็รักษาได้ ไม่อย่างนั้นคำว่า
รักษาศีลจะเกิดขึ้นได้อย่างไร ถ้าไม่เห็น จะไปรักษาตรงไหน
และศีลจริง ๆ ที่เป็นอริศีลเกิดขึ้นตรงไหน จะรักษาได้อย่างไร
จะเป็นศีลที่ยิ่งๆ ขึ้นไปที่พระอริยเจ้าท่านสรรเสริญได้อย่างไร

จักร ๔ คือ นั่ง นอน ยืน เดิน ทวารทั้ง ๘ คือ ปาก ๑
จมูก ๒ ตา ๒ หู ๒ ทวารหนัก ทวารเบา ยังใช้การได้ดีอยู่ใหม่
เอามาใช้ในการฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้
ให้ได้ทุกอนุวินาที เพราะเรามีเวลาจำกัด

วันคืนล่วงไปๆ ลูกพระธรรมทายาททุกรูปทำอะไร
กันอยู่ ต้องบวชให้ได้ ๒ ชั้นนะลูกนะ แล้วก็ต้องยกชั้นเข้า
ถึงธรรมให้หมดเลย มาบวชที่รูป ก็ต้องยกชั้นให้ได้ทุกรูป

ให้เป็นรุ่นประวัติศาสตร์ รุ่นยกชั้น ลูกพระธรรม
ทายาทรุ่นมหัศจรรย์ที่จะฟื้นฟูประเพณีการบวชเข้าพรรษา
ที่อยู่ตลอดทั้งพรรษาด้วยความสุขใจ ปีติใจ มีความสุข
หล่อเลี้ยงใจ และก็อยู่รับกฐิน ออกเดินธุดงค์ เราจะเป็นรุ่น
ประวัติศาสตร์

ลูกพระธรรมทายาททุก ๆ รูป ต้องบวชให้ได้อย่างน้อย
ต้อง ๒ ชั้นนะ นึกเมื่อไรเราก็จะได้ปลื้มปีติสุข สุขใจทุกครั้ง
แล้วก็ต้องปลื้มทุกอนุวินาทีเลย ทำทุกอย่างให้ดีกว่าดีที่สุด
สำคัญนะ ทั้งข้อวัตรปฏิบัติกิจวัตรกิจกรรมเราทำด้วยความ
ปีติสุข ทำให้ดีที่สุด เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำนั้นล้วน
เป็นทางมาแห่งบุญของตัวเรา แล้วก็ถึงแก่โยมพ่อโยมแม่
ผู้นำบุญ หม่ญาติ สรรพสัตว์ทั้งหลาย

๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔

๕๕

รักแม่ต้องเป็นพระแท้

รักแม่ต้องเป็นพระแท้

ยิ่งเป็นพระแท้ได้มากเท่าไร

โยมพ่อโยมแม่ยิ่งได้บุญมากเพิ่มขึ้นเป็นทวี

ตอนนี้โยมพ่อโยมแม่ ท่านกำลังรอคอยอยากจะได้บุญจากพระลูกชายมาก ๆ ขึ้นอยู่กับว่า เรารักท่านมากแค่ไหน ถ้าอัสภรย์ชายก็ต้องรักยิ่งกว่าหมดหัวใจ เพราะตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาจนถึงวันที่ท่านรอคอย ความลำบากตลอดชีวิตของท่านทั้งสองรอคอยเพียงวันนี้วันเดียว คือ วันบวชของพระลูกชาย เพราะฉะนั้น...ถ้ารักโยมพ่อโยมแม่ ก็ต้องเป็นพระแท้ให้เกิน ๑๐๐ เปอร์เซนต์

การที่ช่วยปิดอบายแล้วเปิดประตูสวรรค์ให้ท่าน หรือที่เราได้ยินว่า ให้ท่านเกาะชายผ้าเหลืองไปสู่สวรรค์นั้น ไม่ใช่เรื่องพูดกันเล่น ๆ หรือเป็นเรื่องเล็ก ๆ เพราะชีวิตในอบายนั้น ทุกข์ทรมานและยาวนานมาก สวรรค์ก็สุขยาวนานเช่นกัน นี่เป็นเรื่องสำคัญที่เรามองข้ามไปไม่ได้

“บุญ” เกิดขึ้นตั้งแต่ตอนที่เรตัดสินใจบวชแล้ว แม้ยังไม่ได้บวชก็ตาม แต่บุญนั้นเกิดขึ้นที่เราแล้วไปถึงท่านมันเป็นจุดเริ่มต้นที่เป็นทางมาแห่งบุญ และเมื่อเรตัดสินใจทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่งจริงๆ แล้วก็เข้ามาวัด บุญเกิดขึ้นอีกวาระ

เมื่อเรตัดสินใจบวช เราเข้าข่ายที่จะเข้าใกล้การเป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ ความบริสุทธิ์ต้องเริ่มตั้งแต่เรตัดสินใจแล้ว ต้องทั้งทุกอย่างจริงๆ น้ำเมา บุหรี่ ยาเสพติด สิ่งไม่ดีต่างๆ ต้องเอาออกไปให้เกลี้ยงจากตัวเรา แต่ถ้ายังแอบนำมาวัด อย่างนี้บุญหย่อนลงมา เพราะความไม่บริสุทธิ์มลทินของใจเกิดขึ้นแล้ว ไม่อยู่ในร่องรอยแห่งความเป็นพระแท้

การได้มาบวชเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตของเราที่ได้เกิดมาในชาตินี้ เพราะเป็นเส้นทางของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเรก็รอกอยวันนี้มายาวนาน ไม่ใช่แค่อย่างน้อย ๒๐ ปี ของอายุเรา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์รอกอยมากกว่า ๒๐ อสงไขยแสนมหากัป แล้วก็ถ่ายทอดคำสอนตกทอดมาถึงเรา เพราะฉะนั้นต้องทำความบริสุทธิ์ให้สมกับที่เรารอกอย ไม่ใช่เฉพาะบิดามารดารอกอยอย่างเดียว เรก็รอกอยด้วย แต่เราไม่รู้ตัวเองว่า เรากำลังรอกอยอะไรอยู่ แต่มีสำนึกเล็กๆ

ในใจว่า เรากำลังแสวงหาอะไรบางอย่าง ซึ่งเราก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นวันนี้คือวันแห่งความสมปรารถนาของเราแล้ว

ดังนั้น เมื่อเรามีบุญได้เกิดเป็นชาวพุทธ มีบุญในการตัดสินใจมาบวช เราต้องมีวาสนาในการฝึกตน ทนหิวบำเพ็ญตบะให้เป็นพระแท้ให้ได้ ให้นึกแล้วปลื้มทุกวัน วันต่อคืน นึกถึงเมื่อไรก็ปลื้ม นึกย้อนหลังก็ปลื้ม อยู่ตามลำพังก็ปลื้ม เวลาเล่าให้ลูกหลานฟังหรือญาติสนิทมิตรสหายฟังเขาก็ปลื้ม และเกิดแรงบันดาลใจจะทำอย่างเราบ้าง หมายความว่า เราก็เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของเพื่อนมนุษย์ เป็นประจักษ์ดวงตะวันที่มีแสงสว่างในตัว แล้วก็ยังให้แสงสว่างต่อสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลายด้วย

ไม่ใช่เรื่องธรรมดาเลย ในการเข้ามาสู่โครงการบวชพระ ๑๐๐,๐๐๐ रुप ในคราวนี้ ครูไม่ใหญ่ว่า ไม่ใช่เรื่องยุ่งยากลำบากอะไร สำหรับบางคนที่ยังหวังไขว่คว้าทางอากาศว่า มันจะมีระบบระเบียบได้อย่างไร บวชตั้ง ๑๐๐,๐๐๐ रुप หลวงพ่อว่า มันเรื่องเล็กสำหรับอัครรรักษ์ชาย

เมื่อเราเป็นอัครรรักษ์ชาย เราจะต้องฝึกตนให้หนัก จนเทวดาทนไม่ไหว แม้ในเทวโลกจะมีความสุขสำราญเพียงใดก็ตาม ก็ต้องมาร่วมอนุโมทนากับอัครรรักษ์ชายที่มาบวชกับโครงการบวชพระ ๑๐๐,๐๐๐ रुप

เราจะริบสายตาของชาวสวรรค์ให้ไม่สนใจดูอย่างอื่นที่น่าเพลิดเพลินในเทวโลก ให้มาดูแลเราอย่างเดียว ดูทั้งวันทั้งคืน เพราะดูอย่างอื่นยังมีอิม แต่ดูเราแล้วไม่อิม ไม่เบื่อ เราต้องฝึกตนของเราให้ได้แบบนี้

ตอนนี้เราอยู่ในสายตาของชาวสวรรค์นะลูกนะ ชาวสวรรค์เวลาเขาดู เขาดูได้ไกลและลึกซึ้ง เพราะฉะนั้นเราต้องฝึกตนทนหิวบำเพ็ญตบะกันให้ดี ให้มือที่สวयงามของชาวสวรรค์ยกประกอบอัญชลีอนุโมทนาสาธุการด้วยความปลื้ม

มือของชาวสวรรค์ไม่ใช่ว่าจะประกอบอัญชลีให้กับใครได้ง่ายๆ ไม่ใช่มีมนุษยนะ การที่มือเทวดาเขาประกอบอัญชลีขึ้นมา แปลว่า บุคคลนั้นมีความดี มีความบริสุทธิ์เหลือเพื่อที่เขาจะต้องมาประกอบอัญชลี อนุโมทนาสาธุการ

เพราะฉะนั้น ให้แต่ละวัน แต่ละคืน ทุกอนุวินาที เข้าสู่กระบวนการฝึกตนเป็นพระแท้ ในโครงการบวชพระ ๑๐๐,๐๐๐ รูป ต้องบริสุทธิ์บริบูรณ์ แม้ไม่ถึงขั้นพระอรหันต์ แต่อยู่ในระดับบวช ๒ ชั้น คือ ภายในให้เราหาพระในตัวให้เจอ เราจะเป็นพระก่อนบวชพระ อย่างนี้อัศจรรย์ชา

เราบวชกันทั้งที่ไม่ใช่เกิดขึ้นได้ง่ายๆ ดังนั้นต้องทำให้ในระดับที่โลกธาตุหวนไหวให้ได้ ด้วยความบริสุทธิ์กาย วาจาใจ จากการฝึกฝนอบรมตนเองของเรา

ความบริสุทธิ์ไม่ใช่ได้มาเพราะใครบันดาลให้ แต่ได้มาเพราะเราฝึกตน การที่เราจะภาวนามีอะไรก็ต้องเกิดจากเราสามารถทำสิ่งที่ใครๆ ว่า ทำได้ยาก จนกระทั่งถึงยากที่สุด แต่เราทำได้ นี่เป็นเรื่องที่จะทำให้เกิดความปิติและภาวนามีใจ

เพราะฉะนั้น การฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะให้เป็นพระแท้ ต้องเริ่มเล่นนะลูกนะ อะไรที่เป็นอุปสรรคต่อการฝึกเราเอาไปขว้างทิ้งเลย เอาออกจากใจ เอาออกจากกระเป๋

ฝูงนกก็ต้องเข้าฝูงนก ฝูงปลาก็ต้องอยู่ในหมู่ปลา บัณฑิตก็อยู่ในหมู่บัณฑิต เราจะไปหาปลาก็ต้องไปหาในฝูงปลา หาเงินก็ต้องไปหาที่แหล่งเงิน หาผู้มีบุญก็ต้องมาหาที่พระแท้ และถ้าอยากจะหาบุญก็ต้องไปหาแหล่งแห่งเนื่อนาบุญ

๒๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๓

๕๖

ทุกคนอยากเจอพระแท้

ตัวเราเองยังต้องการทำบุญกับผู้บริสุทธิ์ เพราะมีความรู้สึกว่าจะได้บุญมาก เพราะเราเชื่อว่า บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จของชีวิต ตั้งแต่ปู่คุณจนกระทั่งเป็นพระอริยเจ้า

ขอให้เราได้รู้เถิดว่า ผู้บริสุทธิ์ ผู้บรรลุนิพพานอยู่ที่ไหนก็ตาม จะเป็นในป่าในเขาในห้วยหนอง คลอง บึง ในทะเล ตามเกาะแก่งต่างๆ เราจะเพียรพยายามไปหา เพื่อหวังที่จะได้บุญได้กุศลเต็มที่

ผู้ที่เขาเดินทางมาวัดเราก็เช่นเดียวกัน จะภายในประเทศหรือต่างประเทศก็ดี ที่เขาเข้าใจเรื่องราวความจริงของชีวิต เขาก็ต้องการบุญ อยากจะดักดวงบุญกุศลอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะที่เกิดวิกฤตศรัทธาในพระพุทธศาสนาในยามนี้

ถ้าหากเขาเดินทางไกลมาด้วยความเหนื่อยยาก แล้วมาเจอเนื่อานบุญ เจออายุพระพุทธศาสนาที่แท้จริง นั่นคือ

ความรู้สึกปีติ มหาปีติ เป็นสิ่งที่จะทดแทนความยากลำบาก
ที่เขาได้เดินทางไกลมา และได้ทดแทนความยากลำบาก
ในการแสวงหาทรัพย์ของเขาที่ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันมา
เพื่อแสวงบุญ แต่เขาจะรู้ได้อย่างไร ในเมื่อเขาไม่มีดวงตา
เอกซเรย์ ที่จะมองดูลึกเข้าไปในใจของเราว่า เรามีความ
บริสุทธิ์บริบูรณ์แค่ไหน

สิ่งที่เขาจะมองเห็นได้นั้นมีหลายชั้น เช่นเดียวกับเรา
มองดูต้นไม้ ก็เห็นตั้งแต่เปลือก กระพี้ แก่น เข้าไปเรื่อยๆ
เรียงไปตามลำดับ เขาก็จะมองเห็นตั้งแต่ภายนอกของ
เรา ตั้งแต่การนุ่งห่ม การครองจีวร การนั่ง นอน ยืน เดิน

อากัปกริยา บุคลิกต่าง ๆ ถ้อยคำพูดที่เป็นไปตามธรรมชาติ
ของเรา มันกลั่นออกมาจากใจที่บริสุทธิ์สะอาดแค่ไหน

ถ้าหากเรามีพระอยู่ในใจ คิดแบบพระ พูดแบบพระ
ทำแบบพระ และเห็นพระอย่างแท้จริงภายในด้วย สิ่งนั้นจะ
ปรุงแต่งอากัปกริยา บุคลิกภาพ กระแสแห่งความบริสุทธิ์
ให้เกิดขึ้นกับตัวของเราเอง โดยที่เราไม่ต้องไปทำอะไรเลย
แค่ทำใจให้หยุดให้นิ่งเข้าถึงพระ พอถึงตรงนั้น ท่านก็จะ
ถ่ายทอดมาเป็นอากัปกริยา บุคลิกภาพ และกระแสคลื่นที่
แผ่ชานออกมาจากตัวของเรากออกไปในบรรยากาศ เป็นสิ่ง
ที่เรามองไม่เห็นด้วยตา แต่เขาสามารถสัมผัสได้ด้วยใจว่า
องค์นี้เป็นเนื้อนาบุญ

หลวงพ่อยังไม่หวังถึงขั้นว่า เราเป็นพระอรหันต์ เอาแค่
ว่า เข้าถึงไตรสรณคมน์ มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง เข้าถึงพุทธ
รัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ มีพระธรรมกายปรากฏอยู่ชัด
ใสแจ่มอยู่ภายใน ถึงขนาดนี้ก็ได้อีกว่า เป็นทักษิณบุญคุณ
เบื้องต้น นั่นคือ เนื้อนาบุญอันประเสริฐ สำหรับผู้ที่แสวงบุญ
เป็นสิ่งที่จะทดแทนความยากลำบากและความปรารถนา
ของเขา เพราะฉะนั้นให้ตั้งใจมั่นว่า เราจะต้องเป็นเนื้อนา
บุญที่ดี คิดพูดทำแบบพระ หมั่นฝึกฝนอบรมตนเอง และ
ฝึกใจให้หยุดนิ่งให้ได้

๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๕

๕๓

ทำไมต้องสถาปนา

เส้นทางมหาปูชนียาจารย์

เราจะไปเดินธรรมาตราในเส้นทางมหาปูชนียาจารย์กันนะ เส้นทางนี้เป็นเส้นทางที่สำคัญมาก ๆ เพราะว่า เป็นเส้นทางที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร ได้เดินทางตรงนี้มาก่อน เราเป็นลูกเป็นหลานท่านในรุ่นหลัง ๆ ต้องเดินตามรอยนี้

ถ้าเราไม่สถาปนาเส้นทางมหาปูชนียาจารย์นี้ขึ้นมา เดี่ยวเรื่องราวที่สำคัญสำหรับทุกๆ คนในโลกจะเลือนหายไป เพราะกว่าท่านจะบังเกิดขึ้นได้ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย พญามารกัณห์กัณหาทีเดียว กว่าจะได้มาบังเกิดขึ้น เมื่อท่านมาบังเกิดขึ้นแล้ว ทำให้การค้นคว้าคำสอนดั้งเดิมของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เลือนหายไปกว่า ๒,๐๐๐ ปี หวนกลับคืนมาใหม่ ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง

ถ้าไม่ได้ท่านรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ มนุษย์ก็จะไม่แตกต่างจากก่อนสมัยพุทธกาล คือ เกิดมาก็จะไม่รู้เรื่องราวเกี่ยว

กับตัวของตัวเองว่าเกิดมามีทุกข์ ก็จะทำให้สิ่งที่ระลึกที่แท้จริงไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่สิ่งที่ระลึกที่แท้จริงมีอยู่ในตัวของทุกคนในโลก

พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านถึงเป็นบุคคลที่สำคัญของโลกและจักรวาล ที่ฟื้นฟูสิ่งนี้กลับคืนมาใหม่ ทำให้ทุกคนซึ่งเป็นลูกเป็นหลานท่านรู้เรื่องราวว่า ที่สิ่งที่ระลึกที่แท้จริงนั้นอยู่ภายในตัวของทุกๆ คนในโลก คือ พระธรรมกายนั่นเอง แล้วก็เข้าถึงได้ด้วยวิธีการหยุดใจนิ่งๆ อยู่ที่ฐานที่ ๗ นี่จึงเป็นเรื่องที่สำคัญ

คำสอนนี้หรือสิ่งที่ท่านค้นพบนี้ เป็นพยานยืนยันแห่งการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งไม่ควรจะสูญหายไปจากโลกใบนี้

ที่นี้การจะไม่สูญหาย จะต้องมีการสืบทอดต่อในทุกๆ ด้าน ทั้งด้านการปฏิบัติตามคำสอนของท่าน กับอีกประการหนึ่ง คือ เส้นทางมหาปฐกนิยาจารย์ เพราะกว่าที่ท่านจะมาค้นพบธรรมกาย และค้นพบวิชชาธรรมกาย เกี่ยวกับเรื่องราวการปราบมารของท่าน ท่านก็ต้องผ่านเส้นทางเหล่านี้มาก่อน ถ้าเราไม่สถาปนา ก็จะค่อยๆ เลือนหายไป

แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราพระองค์นี้ ทั้งแดนประสูติ ตรัสรู้ ปฐมเทศนา ปรีณิพพาน สถานที่ต่างๆ เหล่านี้ หากไม่มีพระเจ้าอโศกมหาราชท่านไปฟื้นฟูขึ้นมา แล้วก็

มีเสาคินปักเป็นพยานทางวัตถุ ที่จะบอกให้ชาวโลกในรุ่น
หลังๆ ได้รู้ว่า บริเวณตรงที่ปักเสาคินนี้ คือที่บังเกิดขึ้น
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่การประสูติ ตรัสรู้ แสดง
ปฐมเทศนา กระทั่งดับขันธปรินิพพาน

แต่แม้มีการปักเสาคินอย่างนี้ ในประเทศเนปาลแดน
ประสูติของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครั้งหนึ่งพุทธศาสนายัง
เลือนหายไปจากตรงนั้นถึง ๕๕๐ ปี ทั้งๆ ที่พระเจ้าอโศก
มหาราชได้ปักเสาคิน เพื่อจะบอกให้ชาวโลกรู้ว่า ตรงนี้คือ
ที่ประสูติ ยังเลือนหายไปเลย ถ้าพระเจ้าอโศกมหาราชไม่ได้
ปักเสาคิน เราก็คงไม่ทราบเลยว่า ตรงไหนคือสังเวชนีย
สถาน ๔ แห่ง

เพราะฉะนั้น ลูกทุกรูปอาจจะยังไม่ทราบว่า เราเป็น
บุคคลสำคัญอย่างยิ่งไม่แตกต่างจากพระเจ้าอโศกมหาราช
ในยุคโน้น เป็นอีกภารกิจหนึ่งของชีวิตในสังสารวัฏ ของ
พระเจ้าอโศกนั้นเกี่ยวกับเรื่องของภาคโปรด ส่วนของเรา
เกี่ยวกับเรื่องของภาคปราบ ปราบ คือ ปราบพญามาร ซึ่ง
เป็นต้นเหตุแห่งปัญหาทั้งปวงของสรรพสัตว์และสรรพสิ่ง
ทั้งหลาย

วันใดที่ลูกทั้งหมดนี้ได้เข้าถึงพระธรรมกาย ได้พิสูจน์
แล้วว่า มีจริง ดิจริง ถึงตรงนั้นเรามีอุปกรณ์ศึกษาเรียนรู้
ในสิ่งที่หลวงพ่อบุญได้พูดในวันนี้ นี่เป็นเรื่องที่สำคัญ ตรงนี้

ประโยชน์นี้ ลูกต้องจำเอาไว้ให้ดีๆ เราจะต้องไปศึกษาเรียนรู้
ค้นคว้าเรื่องนี้ให้ได้ แล้วเราจะยิ่งซาบซึ้งว่า ทำไมหลวงพ่
ถึงต้องสถาปนาเส้นทางมหาปูชนียาจารย์นี้ นี่เป็นเรื่องที่
สำคัญ

ความปลื้มปีติจะมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ว่า การมาบวชของเรา
ในคราวนี้ เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่อย่างที่เราคาดไม่ถึงเลย ซึ่งเรา
ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย เราก็นึกว่า เรามาเพราะมีผู้นำบุญไปบอกบ้าง
หรือมาด้วยเหตุอันใดก็ตาม แต่ความจริงแล้วเป็นเรื่องของ
บุญเก่า และเป็นภารกิจสำคัญที่ติดตัวลูกทุกๆ รูปมา โดยที่ยัง
ไม่ทราบตัวเองเลย เพราะว่ายังไม่ได้เข้าถึงพระธรรมกาย
ในตัวที่สมบูรณ์

ถ้าลูกได้เข้าถึงพระธรรมกายในตัวอย่างสมบูรณ์ เป็น
อันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกายในตัว ตอนนั้น วันนั้น เรา
จะได้ศึกษาเรียนรู้บทวนตามคำสอน หรือคำที่หลวงพ่ได้
กล่าวในวันนี้ก็จะแจ่มแจ้งขึ้น และมหาปีติจะเกิดขึ้นกับลูก
ทุกๆ รูปว่า การมาบวชในคราวนี้ แม้จะมาด้วยเหตุต่างๆ
ก็ตาม แต่ความจริงแล้วเป็นภารกิจอันยิ่งใหญ่ของลูกทุกรูป
ที่ติดตัวมาข้ามชาติ

ประโยชน์นี้ก็ให้จำเอาไว้ แม้เราจะยังไม่เข้าใจ เพราะ
ยังใหม่สำหรับเราซึ่งมาบวชใหม่ เพิ่งมารู้จักกับหลวงพ่ใน

โครงการนี้เท่านั้น แต่ให้จำประโยคที่กล่าวทั้งหมดในวันนี้
จำไว้ให้ดี วันที่เข้าถึงพระธรรมกาย วันนั้นเราจะได้ศึกษา
เรียนรู้ร่วมกัน ในตำแหน่งเดียวกัน คือ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
ด้วยใจดวงเดียวกัน นี่เป็นเรื่องที่สำคัญนะ

ภารกิจตรงนี้ติดตัวมาให้เราได้มาบวชคราวนี้ ได้มา
เดินธรรมาตราในการกิจกอบกู้พระพุทธศาสนาให้กลับมา
เฟื่องฟูเหมือนย้อนยุคพุทธกาล หรืออย่างน้อยเหมือนยุค
โบราณกาลที่ผ่านมา

๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔

๕๘

กองพันธรรมยาตรา

เพื่อการฟื้นฟูพระพุทธศาสนา

การเดินทางธรรมยาตราในคราวนี้ มีความสำคัญต่อพระพุทธศาสนาในยามนี้มาก ลูกจะอยู่ในสายตาของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ในยามที่พระพุทธศาสนากำลังถูกผู้ที่ไม่ประสงค์ดีคิดทำลายในทุกรูปแบบ ศรัทธาของชาวพุทธถูกเขย่าให้คลอนแคลน เราจะต้องไปกู้สิ่งนี้ให้กลับคืนมาให้ได้จากการออกเดินทางธรรมยาตราในเส้นทางพระผู้ปราบมาร ด้วยอากัปภิกิริยาที่สงบเสงี่ยม สง่างาม มีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจ สัมกับเป็นเนื้อนาบุญ เป็นบุตรแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ผู้ที่พบเห็นแล้ว เขาเกิดกุศลศรัทธาเลื่อมใสในพระรัตนตรัยจากการเห็นข้อวัตรปฏิบัติของพวกเราทุกคน

“การเห็น” เป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญ ที่จะยังพระศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองหรือสืบทอดต่อไปเรื่อย ๆ เหมือนสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช หลังพุทธกาลประมาณ ๒๐๐-๓๐๐ ปี พระศาสนาก็เสื่อมลงมากล้ายๆ กับยุคนี้ แต่มีสามเณรรูป

หนึ่ง ชื่อ **“สามเณรนิโครธ”** ท่านเดินอยู่ด้วยอาภักปิริยา ที่สงบเสงี่ยม สง่างาม สมเป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ

พอดีมาในจังหวะที่พระเจ้าอโศกทอดพระเนตรเห็น จากช่องทางต่าง แต่ท่านนึกว่า เป็นนักบวชประเภทหนึ่ง เพราะยุคนั้นมีนักบวชหลายประเภท อีกทั้งใจของพระเจ้าอโศกก็หมกมุ่นกับการขยายพระราชอาณาจักร ทำศึกสงครามมาตลอด ไม่ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้

อาภักปิริยาของสามเณรนิโครธเพียงรูปเดียวที่เดินอย่างสงบเสงี่ยม สง่างาม ทำให้พระองค์เกิดพระราชศรัทธา ขึ้นในระดับหนึ่ง คือ อยากรู้จัก อยากพูด อยากคุย อยากซักถามว่า เป็นนักบวชประเภทไหน ทำไมถึงต้องบวช มีวัตถุประสงค์อะไร แล้วใครเป็นผู้อบรมสั่งสอน สอนว่าอย่างไร เป็นต้น จึงได้ให้มหาดเล็กไปอาราธนาสามเณรนิโครธเข้ามาในพระราชวัง แล้วการสนทนาธรรมจึงเกิดขึ้น ซึ่งนำไปสู่พระราชศรัทธาของพระเจ้าอโศกมหาราช

เมื่อพระองค์ทรงแจ่มแจ้งหายสงสัยในเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต จากการได้พูดคุยซักถามกับสามเณรนิโครธ สามเณรก็แสดงธรรมไปตามที่ได้ศึกษาเรียนรู้มา จากที่ได้ปฏิบัติมา เมื่อพระราชศรัทธาเกิดขึ้นในพระทัยของพระเจ้าอโศกมหาราช การฟื้นฟูพระพุทธศาสนาจึงเกิดขึ้นไปทั่วราชอาณาจักร มหาเจดีย์ ๘๔,๐๐๐ องค์ ก็ถูกสร้าง

ขึ้นในหลายแห่งทั่วพระราชอาณาจักร และพระศาสนาก็
ตั้งมั่นเรื่อยมา จนกระทั่งเกิดพระราชศรัทธาส่งตัวแทน
ของพระองค์ออกบวช แล้วขยายพระพุทธศาสนาไปทั่วโลก
นั่นแค่การเห็นสามเณรนิโครธเพียงรูปเดียว พระศาสนาใน
ยุคนั้นยังขยายไปได้ทั่วโลก แล้วสืบทอดมากระทั่งถึงยุคเรา
ในปัจจุบันนี้

ในภาวะนี้พระพุทธศาสนาในผืนแผ่นดินไทยก็กำลัง
ถูกทำให้สั่นคลอนให้ตกต่ำคล้ายๆ อย่างนั้น กองพันเนื่อนา
บุญนี้แหละ จะต้องไปขอยกพระพุทธศาสนาให้สูงขึ้น จาก
การเดินธรรมยาตรา กตัญญูบูชามหาปฐมนิยาจารย์ พระผู้
ปราบมาร ในอนุสรณ์สถาน ๗ แห่งนี้ ให้ยุคของเราเป็นยุค
ที่พระพุทธศาสนาวิชาธรรมกายเจริญรุ่งเรืองสูงที่สุด และ
ขยายไปได้ทั่วโลก ต้องให้เป็นอย่างนี้ให้ได้ นี่เป็นเรื่องสำคัญ
นะลูกนะ จะได้เป็นบารมีพิเศษของลูกทุกๆ รูป ที่ได้ปฏิบัติ
ภารกิจตรงนี้

สิ่งที่จะทำให้เกิดขึ้นดังกล่าวนี้นั้น ขึ้นอยู่กับการบำเพ็ญ
สมณธรรมของลูก ข้อวัตรปฏิบัติ กิจวัตรกิจกรรม ที่ลูกๆ
กองพันเนื่อนาบุญทุกรูปได้ร่วมแรงร่วมใจกันเป็นหนึ่งเดียว
ทำให้เกิดขึ้น ด้วยปีติสุขหล่อเลี้ยงใจ คือ มีความสุขในทุก
อิริยาบถ ในทุกข้อวัตรกิจกรรม ในทุกหนทุกแห่ง ทั้งภายใน
วัดและนอกวัด

การเดินธรรมยาตรานี้ มองกลางมองทางอย่างมีปิติ
สุขหล่อเลี้ยงใจ อย่างสงบเสียม สง่างาม อย่างองอาจด้วย
ความปิติและภาคภูมิใจ มีปิตีสุขหล่อเลี้ยงใจอยู่ตลอดเวลา
และถ้าเราสามารถเข้าถึงพระภายในได้ ได้ชื่อว่าบวช ๒ ชั้น
ทั้งภายนอกภายในอย่างน้อยอย่างนี้ ก็จะเป็นที่ตั้งแห่ง

ศรัทธาของผู้ที่ได้พบเห็นทั้งมนุษย์และเทวดาทั้งหลายได้
ถูกจะมีปีติสุข ผู้ที่จะมาร่วมโปรยดอกดาวรวย (ดาวเรือง)
เขาก็มีปีติสุขตามไปด้วย ผู้ที่ไม่มีศรัทธาก็จะมีศรัทธา
ที่มีศรัทธาอยู่แล้ว ศรัทธาก็จะยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้น พระ
ศาสนาก็จะถูกยกย่องให้สูงขึ้น แล้วขยายไปทุกภูมิภาคทั่ว
โลก อาณิสสใหญ่ก็ย้อนกลับคืนมาสู่ลูกทุกคน ถึงโยมพ่อ
โยมแม่ บรรพบุรุษ หมัญญาติ สรรพสัตว์ทั้งหลาย นี่เป็นสิ่งที่
จะบังเกิดขึ้น

เพราะฉะนั้น วันเวลาที่เหลืออยู่ให้ตั้งใจฝึกตน ทนทวิ
บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้ให้ได้ ด้วยความรัก ด้วยความ
ปรารถนาดีซึ่งกันและกัน ด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส ปีติ
เบิกบาน รู้รักสามัคคีกัน ให้อภัยกัน เป็นหนึ่งเดียวกัน เป็น
กองพันเนื่อนาบุญที่แท้จริง ลูกต้องฝึกให้ไปถึงจุดนี้ให้ได้

หากลูกฝึกใจให้ใจหยุดนิ่งอยู่ภายใน มีความสุขภายใน
นั้นแหละ จะทำให้สิ่งที่หลวงพ่อบุฒมาทั้งหมดนั้นบังเกิด
ขึ้นได้อย่างง่าย ๆ ถ้าใจของลูกกองพันเนื่อนาบุญหยุดนิ่งได้
สนิทติดอยู่ในกลางกายได้ทั้งหมดทุกรูป สิ่งนี้ก็จะเกิดขึ้น
ได้อย่างง่าย ๆ เพราะ “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” ทั้งทางโลกและ
ทางธรรม ทั้งภายนอกและภายใน ให้ลูกตั้งใจฝึกกันนะ

๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

๕๕

ดวงประทีป

แห่งพระพุทธศาสนา

การที่ลูกทูกฎปได้มาบวชในคราวนี้ มาด้วยบุญเก่าที่สั่งสมมาดีแล้วในอดีตชาติได้จังหวะส่งผล ให้ทั้งทุกอย่างวางทุกสิ่ง แล้วก็มาบวช

บวชแล้วก็ได้มาฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้ กระทั่งอยู่รับกฐิน เติบรุรงค์ ไปพัฒนาวัดร้างเป็นวัดรุ่ง แล้วก็มาสู่ภารกิจที่สำคัญ คือ การเดินธรรมาศตรา กตัญญูบูชาแด่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร ในเส้นทางที่ท่านเคยเดินมาก่อน สมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ลูกได้มาสู่โครงการนี้ทั้งหมด มาด้วยบุญบารมีเก่าที่สั่งสมไว้ แล้วก็มาเพิ่มเติมใหม่

ณ ช่วงเวลานี้เป็นช่วงรอยต่อที่สำคัญ เมื่อชาวพุทธถูกกระแสโลก กระแสสื่อ กระแสสารพัดทั้งหมดมาจากทุกทิศทุกทาง ทำให้ห่างเหินจากพระพุทธศาสนา ศรัทธาเริ่มคลอนแคลน ไม่นั่นคง ไม่เหนียวแน่นเหมือนสมัยปู่ย่า

ตายาย จังหวะนี้จึงเป็นจังหวะที่ลูกจะต้องไปทำหน้าที่เป็นผู้ให้แสงสว่าง จุดให้ทุกคนออกจากความมืด มาสู่ความสว่าง มาสู่ความถูกต้องและดีงาม ให้กลับมาเคารพรักในพระรัตนตรัย ในพระพุทธศาสนา อย่างน้อยก็ให้เหมือนกับปู่ย่าตายายบรรพบุรุษที่ผ่านมา หรือยิ่งกว่านั้น

<< ทุกอย่างก้าว คือ อย่างแก้ว >>

การเดินธรรมยาตราตัญญูบูชาในคราวนี้ มีความสำคัญอย่างยิ่ง ลูกจะต้องไปเดินในฐานะที่เป็นเนื่อนานุญที่แท้จริง แม้ยังไม่ได้เป็นพระอริยเจ้า ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ก็ตาม แต่ข้อวัตรปฏิบัติ ทุกกิจวัตรกิจกรรมจะต้องเป็นสมณะแท้ พุทธบุตรแท้ จะต้องฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้ตลอด จนมีความรู้สึกล้มปีติใจ สุขใจ ภาควุมิใจในตัวของเราว่า เราทำได้ เราเป็นพระแท้ได้ เป็นเนื่อนานุญได้

เวลาออกเดินธรรมยาตรา ทุกอย่างก้าวก็เป็นการบำเพ็ญสมณธรรม อย่างก้าวก็จะเป็นย่างแก้ว เราก็ดำเนินตามปกติของเรา แค่อเปลี่ยนอิริยาบถจากนั่งสมาธิมาเป็นเดินทำสมาธิ คือ ข้างนอกเคลื่อนไหว ข้างในหยุดนิ่ง ทุกอย่างก้าวก็เป็นอย่างแก้ว ใจเรานิ่งอยู่ตรงกลางกายของเราที่เราฝึกกันมาอย่างดีแล้ว

ถ้าเราเดินอย่างมีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจ ความรู้สึกว่า เราเป็นนื่อนานบุญที่แท้จริง มันจะองอาจ สง่างาม ซึ่งเป็นไปเอง เราจะเป็นแหล่งแห่งนื่อนานบุญที่จะโปรดมนุษย์เทวดาทั้งหลายให้พ้นจากความทุกข์ทรมานของชีวิต ปิดประตูอบาย เปิดประตูสวรรค์ แล้วก็มีสุขในปัจจุบัน ดับทุกข์ได้ มีใจรักพระพุทธศาสนา บุญเกิดขึ้นจากตัวเราถึงตัวเขา ถึงหมู่ญาติที่เขาละโลกไปแล้ว ถึงชาวสวรรค์ ถึงทุกผู้ทุกคนทุกคน ที่ดูแลเราอยู่ นี่จึงเป็นเรื่องที่สำคัญ

ลูกจะมีปีติสุขทุกอย่างก้าวเลย เดินเหินไปเหมือนจะเลื่อนลอยไปในนภาอากาศ เพราะฉะนั้นการฝึกตนในตอนนี้ ก่อนเดินธรรมาตราจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง หากเราฝึกจนมีประสบการณ์ภายในที่ดี ตั้งแต่ตัวโล่ง โปร่ง เบา สบาย ตัวยืด ขยาย ตัวย่อ มีแรงดูด มีความสุข เห็นแสงสว่าง หรือเห็นภาพภายในได้แล้ว เดินธรรมาตราจะมีความปลื้มปีติสุขระยะทางที่ไกลเหมือนใกล้จนเราไม่คำนึงถึงเลย จะเดินไปไกลจนกระทั่งสุดขอบโลกนี้ก็ยิ่งได้ เพราะเราไม่ได้คำนึงถึงเรื่องนั้น

“พลังอยู่ที่ใจหยุด ถ้าปล่อยหลุด มันก็หลุดหมดแรง”

ถ้ามีประสบการณ์ภายในดังกล่าวอย่างนี้ได้ การเดินก็จะองอาจ สง่างาม เป็นนื่อนานบุญ เป็นที่ตั้งแห่งศรัทธาเหมือนกระถางรูปที่เขาไว้ปักธูปจุดบูชา ตัวเราเป็นประจักษ์

กระถางรูป เป็นที่ตั้งแห่งศรัทธา โยมเขาเห็น เขาก็มีศรัทธา เขาเอาศรัทธามาตั้งไว้ที่เรา เหมือนเอาธูปมาปักไว้ในกระถาง บุญก็เกิดขึ้นกับทั้งเราและทุกๆ คน นี่จึงเป็นเรื่องที่สำคัญ

โดยเฉพาะการเดินทางในเส้นทางพระผู้ปราบมาร เหมือนเราเดินตามรอยเท้าของท่าน ที่ท่านเดินทางมาก่อนในสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ บารมีจะเกิดขึ้นกับเราอย่างมากมาย เรา จะอยู่ในสายตาของท่าน ที่ดูเราอยู่ตรงกลางกายของท่าน กลางกายของท่านจะมืองค์พระที่มีอานุภาพมากซ้อนมา นับไม่ถ้วน ท่านก็จะเอาเราทั้งหมดไปไว้ในกลางท่าน ถ้าใจเราไม่หลุดจากท่าน เราก็จะได้บุญเต็มๆ ที่เห็นท่านตลอด อย่างนี้ หรือเห็นประสบการณ์ภายในดังกล่าวตลอด บารมี พิเศษก็จะเกิดขึ้น

๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

๖๐

รักษาจิตดวงเดียว

ลูกมาจากที่ต่าง ๆ กัน มาอยู่รวมกันเยอะ ๆ อย่างนี้เพิ่งได้ไม่กี่วัน ก็อาจจะต้องปรับตัวกันนิดหน่อย สักเปอร์เซ็นต์ สองเปอร์เซ็นต์ ที่จะทำให้เป็นหนึ่งเดียวกัน

ลูกต้องอย่าถือสา กัน ให้อภัยกัน ถ้าในกรณีที่อีกฝ่ายยังไม่เข้าใจ ต้องให้อภัยกัน แล้วก็ต้องรีบกลมเกลียวเป็นหนึ่งเดียวกันให้ได้เร็วที่สุด ว่าอย่างไร ต้องว่าตามกัน เพราะเรามีเวลาจำกัด

ลูกต้องเป็นต้นบุญต้นแบบของพุทธบุตรรุ่นน้อง ๆ ที่จะมาในภายหลัง แล้วให้กตัตติศัพทอันดีงามที่เราฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้ แล้วรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ได้นี้ ให้เลื่องลือไปจนกระทั่งเกิดกระแสตื่นตัวที่จะช่วยกัน กอบกู้พระพุทธศาสนากันไปทั่วสังฆมณฑล จากเราถึงสังฆมณฑลทั่วประเทศ แม้เราจะเป็นพระบวชใหม่ก็ตาม สิ่งนี้ก็จะเป็นการมีย้อนกลับมาที่ตัวลูกทุก ๆ รูป ถ้าทำอย่างนี้ได้เร็ว ก็ได้บุญเร็ว ได้บารมีเร็ว และสิ่งดี ๆ ก็จะเกิดขึ้นกับพระศาสนาได้เร็ว ถ้าช้ามันก็เกิดช้า

เพราะฉะนั้น ธิเบตเป็นหนึ่งในเดียวกันให้ด่วนจี๋เลย เพราะตอนนี้พระศาสนาอยู่ในภาวะวิกฤตคล้ายๆ น้ำท่วมอย่างนี้แหละ ต่างก็ได้แต่รำพึงว่า ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ ไม่รู้จะอย่างไร ก็บ่นกันไป บ่นกันมา ซึ่งหลวงพ่อบอกว่ามันเสียเวลา เรามาคุยแก้ใจกันเลยดีกว่า เพราะเราจะอยู่ในโลกนี้ไม่นานเท่าไร แต่การที่จะแก้ใจตรงนี้ได้ จะต้องมียุทธศาสตร์สักกลุ่มหนึ่ง เป็นต้นบุญต้นแบบที่เราได้ฝึกตนมาในระดับหนึ่ง เพราะเราเพิ่งบวชได้ไม่กี่วันไม่กี่เดือนเท่านั้นเอง จะต้องเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดี จนกระทั่งเกิดแรงบันดาลใจไปทั่วสังฆมณฑล นี่ก็เป็นเรื่องที่สำคัญ

กาลเวลาเพียงผ่านมาก็ไม่นานเท่าไร การศึกษาเรียนรู้เรื่องพระธรรมวินัยจะให้แจ่มแจ้งหรือแตกฉานเท่ากับผู้ที่อยู่นานๆ ก็คงจะยังไม่ได้ แต่ถ้าเรายังไปไม่ถึงตรงนั้น มันมีวิธีการที่จะทำให้เราเป็นหนึ่งในเดียวกันกับพระธรรมวินัย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า รักษาจิตดวงเดียวให้บริสุทธิ์ให้ใสๆ ฝึกใจให้หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ พอใจเรา่องใสบริสุทธิ์ในระดับหนึ่ง ที่ยังไม่ต้องถึงกับเป็นพระอรหันต์ แค่บริสุทธิ์จนเห็นความบริสุทธิ์ปรากฏเกิดขึ้น เช่น อย่างน้อยเห็นแสงสว่าง ดวงใสๆ องค์กรใสๆ หรือเบาสบาย จนกระทั่งเราไม่เบื่อจากการนั่งสมาธิ ใจก็่องใส จิตดวงเดียวก็ถูกรักษาเอาไว้แล้ว

เมื่อจิตเริ่มบริสุทธิ์ในระดับหนึ่งดังกล่าว ความคิดต่าง ๆ ของเราก็จะเปลี่ยนแปลงไป เพราะแหล่งแห่งความคิดบริสุทธิ์ มีความโปร่งใส จะคิดแต่เรื่องดี ๆ พุดเรื่องดี ๆ ทำแต่เรื่องดี ๆ ความสำรวมระวังในพระธรรมวินัยก็จะเกิดขึ้นมาเองเป็นอัตโนมัติ แบบธรรมชาติ โดยที่เราไม่ต้องตั้งใจว่า จะต้องเคร่งเครียดในการรักษาพระธรรมวินัย แต่พระธรรมวินัยจะเป็นหนึ่งเดียวกับตัวของเราเหมือนลมหายใจเข้าออก

ใจก็จะโปร่งใส มีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจตลอดเวลา จนกระทั่งถึงในระดับที่เรามีความเลื่อมใสในตัวเราว่า แม้บวชมาไม่นานก็ตาม เรายังมาถึง ณ จุดตรงนี้ได้ ซึ่งแตกต่างจากเวลาที่ผ่านมามาก่อนที่เราเป็นคฤหัสถ์ เมื่อเรานึกย้อนหลังไปจะเอาช่วงไหนที่เราปลื้มในตัวเอง ในการทำความดี บางทีเรานึกไม่ค่อยออกนะ หรือยอมรับตัวของเราเองในระดับที่เรานับถือตัวเองได้ ทั้ง ๆ ที่ช่วงเวลานั้นเป็นคฤหัสถ์ที่ผ่านมามากกว่าช่วงที่เราเป็นพุทธบุตร

ถ้าหากลูกทำได้แบบนี้ พระศาสนาจะถูกฟื้นฟูขึ้นมาอย่างกะทันหันแบบโอบปาติกะ คือปั๊บปั๊บบ๊วขึ้นมาอย่างที่เราคาดไม่ถึง เรายังมีมหาปีติว่า เรามีส่วนสำคัญในการทำสิ่งเหล่านี้ให้เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นลูกทุกรูปต้องรีบเป็นหนึ่งเดียวกัน คือ

๑. เป็นหนึ่งเดียวกับศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

๒. เป็นหนึ่งเดียวกันในหมู่เพื่อนสหธรรมิกทั้งหลาย
อย่าถือสาถำกัน ให้อภัยกัน แล้วความรักสามัคคีก็จะเกิดขึ้น
กับหมู่คณะ

วันเวลาที่เหลืออยู่ เราจะได้มุ่งมั่นแสวงหาสิ่งที่สำคัญ
สำหรับชีวิตของเรา คือ ตั้งใจปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึง
ประสบการณ์ภายใน เราจะต้องไปถึงที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง
คือพระธรรมภายในตัวของเราให้ได้ ซึ่งตอนเป็นภุคหุสสุ
เราไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนเลย มีเพียงบางรูปเท่านั้นที่พอจะ
ได้ยินได้ฟังมาบ้าง แต่ก็ไม่เคยมีประสบการณ์ภายในอย่างนี้
แต่ตอนนี้โอกาสมาถึงแล้ว ที่เราจะต้องเข้าไปถึงที่พึ่งที่ระลึก
ที่แท้จริงที่อยู่ภายในตัวของเรา คือ พระธรรมภายในให้ได้
นี่เป็นเรื่องที่สำคัญ

ถ้าถึง ณ ตอนนั้น เราจะได้ปฏิบัติภารกิจที่ยิ่งใหญ่
ที่หลวงพ่อใช้คำว่า อสาศารณะ คือ ไม่ใช่ว่าใครๆ ก็ทำได้
ถ้าทำได้ เขาก็ทำมานานแล้ว ไม่ว่าพระ ไม่ว่าโยม หรือไม่ว่า
มนุษย์หรือเทวดา

แต่ตอนนี้ลูกยังไม่รู้ตัวเองว่า ลูกเป็นบุคคลสำคัญ
สำหรับภารกิจนี้ ซึ่งจะมีผลต่อพระศาสนาในอนาคต และ
มวลมนุษยชาติทั่วโลก บางทีเราก็นึกว่า เราก็คณธรรมดา
ก่อนมาบวชก็ทำมาหากินทั่วๆ ไป เป็นกุลบุตรมาจากหลาก

หลายตระกูล หลากหลายอาชีพ เรารู้เพียงแค่นี้ แต่ ณ วันนี้
ถูกต้องรู้เพิ่มขึ้นว่า ลูกเป็นบุคคลสำคัญสำหรับภารกิจนี้
เพราะฉะนั้นต้องทำให้สมกับที่เราเป็นบุคคลสำคัญสำหรับ
ภารกิจตรงนี้

ลูกมีบุญเก่ากันมาทุกรูป แต่เราไม่รู้ตัว เรารู้แต่ว่า ชีวิต
ที่เราเกิดมาในปัจจุบันนี้มันก็ไม่ค่อยจะสุขสบายบ้าง หรือสุข
สบายบ้างนิดหน่อยไปตามอัธภาพ นั่นคือสิ่งที่เราเห็นด้วย
ตามนุษย์ แต่สิ่งที่ลึกลงไปกว่านั้น ลูกยังมองไม่เห็น แต่วันใดที่
ได้เข้าถึงพระธรรมกาย แล้วเรามาศึกษาวิชาธรรมกาย ซึ่ง
พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระผู้ปราบมาร
ท่านค้นพบขึ้นมา เราจะได้มาศึกษาตรงนี้

ตอนนี้ให้รับทราบไปอีกระดับหนึ่งว่า ลูกเป็นผู้มีบุญ
มาก บุญเก่าเราเพียงพอ เหลือแต่ปัจจุบันนี้จะต้องประกอบ
ความเพียรกันอย่างเต็มที่ ให้เต็มกำลัง อย่างถูกหลักวิชา
ต้องถูกหลักวิชาด้วยจึงจะได้ผล ได้เข้าถึงประสบการณ์
ภายใน ณ จุดที่หลวงปู่อยากให้ลูกเข้าถึง จุดที่เราสามารถ
ไปศึกษาวิชาธรรมกายได้ คือ เข้าถึงพระธรรมกายในตัว
บุญเรามี เหลือแต่ความเพียร หรือความขยันที่จะนั่ง และ
ถูกหลักวิชา ต้องจำตรงนี้ให้ดี

๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔

๖๑

ประดุจพระอาทิตย์ พระจันทร์

บวชแล้วต้องให้เป็นประดุจพระอาทิตย์และ
พระจันทร์รวมอยู่ในตัวของเรานะ

เป็นประดุจพระอาทิตย์พระจันทร์รวมอยู่ในตัวของเรา
เป็นอย่างไร ก็จากข้อวัตรปฏิบัติที่เราฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญ
ตบะ เป็นพระแท้ ใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนี้
ให้ความสว่างภายในเป็นรัศมีธรรมแผ่ขยายมาถึงกายหยาบ
ของเรา

ลูกต้องฝึกให้ได้แบบนี้ละ ให้ญาติโยม หรือใครๆ เขา
ดูเราจากที่ไกลๆ เหมือนเห็นดวงอาทิตย์ในยามเที่ยงวัน คือ
สว่างจ้ามาเลย แต่พอเขาเข้าใกล้มากุญกับเราแล้ว ให้เขารู้สึก
เย็นฉ่ำเหมือนอยู่กับพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ

ลูกจะต้องเอาทั้งพระอาทิตย์ทั้งพระจันทร์รวมอยู่ในตัว
ดูแต่ไกลต้องให้สว่างเหมือนดวงอาทิตย์ แต่พอเข้าใกล้ๆ
ทำไมเย็นฉ่ำเหมือนพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ

จะเป็นอย่างนี้ได้ ลูกต้องเชื่อมโยงของเราให้ไปติดที่
ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ได้ โดยนึกถึงความปลื้มที่เราได้
มาบวชในคราวนี้ ในทุกๆ เรื่องที่จะทำให้ใจเราปลื้มปิติ
จนกระทั่งทำให้ดวงธรรมในตัวปรากฏเกิดขึ้น องค์พระใสๆ
เกิดขึ้นอย่างนี้ละ

๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔

๖๒

นักบวชที่แท้จริง

หมั่นฝึกใจเราให้หยุดนิ่งอยู่ใน
ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมให้ดี ถ้าทำได้อย่างนี้
ไม่ว่าจะบวชสั้นหรือบวชยาวก็ตาม
ก็ได้ชื่อว่า “เป็นนักบวชที่แท้จริง”

เป็นสมณะผู้มีความสงบกาย วาจา ใจ เพราะใจหยุด
อยู่ใน มีความแตกต่างจากคฤหัสถ์ ต่างจากชาวโลกทั้ง
หลาย ได้ชื่อว่า เป็นบุตรแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่แท้จริง
นึกเมื่อไรเราก็ปลื้ม มีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจ

บุญก็จะเกิดขึ้นกับตัวเรา ถึงโยมพ่อโยมแม่ ปู่ย่าตา
ยาย บรรพบุรุษทั้งหลาย กระทั่งแผ่ไปถึงสรรพสัตว์ทั้งหลาย
ทั้งปวงก็จะมีส่วนแห่งบุญนี้ ไม่ว่าเราจะบวชสั้น บวชยาว
ก็ตาม นึกถึงเมื่อไรก็ปลื้มภาคภูมิใจในตัวของเราเอง

ก่อนหน้านี้เราจะเป็นอะไรก็ช่างเถิด แต่เดี๋ยวนี้เรา
เป็นสมณะ เป็นบรรพชิต เป็นพุทธบุตร บุตรแห่งพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า เรา มีความรู้สึก ว่า เราเป็นบุตรของพระสัมมา

สัมพุทธเจ้าที่แท้จริง ด้วยชีวิตจิตวิญญาณแห่งนักบวช พอ
อารมณ์นี้เกิดขึ้น การเดินธรรมยาตราทุกอย่างก้าวก็เป็นย่าง
ก้าว คือใจจะใส จะสะอาด จะบริสุทธิ์ จะองอาจ สง่างาม ปิติ
และภาคภูมิใจในตัวเอง จะมองแต่กลางกายของเรา และมอง
หนทางที่เราจะก้าวเดินไป

<< เดินตามรอยหลวงปู่ >>

เดินตามพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปรามมารไป
ท่านไปทางไหน เราก็ไปทางนั้น ในเส้นทางแห่งพระอริยเจ้า
เส้นทางที่ท่านเดินตอนสมัยมีชีวิตอยู่ก็เดินทางในเส้นทางนี้
เราก็เดินตามรอยเท้าท่านไปอย่างองอาจ สง่างาม สมกับเป็น
พุทธบุตรที่แท้จริง

ถ้าเป็นสามเณรก็เป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ มี
เชื้อสายของสมณะ องอาจ สง่างาม สมควรแก่การเดิน
บนกลีบดอกไม้ที่ญาติโยมได้น้อมเคารพบูชากราบไหว้
เนื่อนานบุญ เราก็เป็นประดุจเนื่อนานบุญที่เขาโปรยกลีบดอกไม้
มาด้วยความเคารพ ศรัทธา เลื่อมใส บุญก็เกิดขึ้นกับทุกคน
ทั้งผู้โปรย ทั้งผู้ที่ได้เห็น ทั้งมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ผู้ที่
จิตเลื่อมใสในพระรัตนตรัยก็จะได้มีส่วนแห่งบุญนี้ด้วย

ผู้ที่ยังไม่เลื่อมใสก็จะเริ่มมีความเลื่อมใส ชำบ้าง เร็ว
บ้าง ที่เลื่อมใสอยู่แล้วก็จะเลื่อมใสยิ่งขึ้น ถ้าหากเราเป็น

ประดุจพระบรมโพธิสัตว์ที่โปรดสรรพสัตว์ทั้งหลายให้พ้นจากความทุกข์ทรมานของชีวิต ให้เข้าสู่เส้นทางชีวิตแห่งความเป็นอมตะเหมือนพระอริยเจ้าทั้งหลาย เราจะมีปิติสุขหล่อเลี้ยงใจทุกอย่างก้าว สิ่งแวดล้อมก็ไม่มี ความหมายอะไรสำหรับเรา ไม่ว่าจะเดินในที่จอแจ ฝนตก แดดออก อะไรก็แล้วแต่ เพราะเราจะมีปิติสุขอยู่ภายใน มีความบริสุทธิ์ที่หล่อเลี้ยงใจเราทุกอนูวินาที ทุกอณูเนื้อ จนกระทั่งถึงจุดหมายปลายทางในแต่ละวัน

ความปลื้มปิติจะเกิดขึ้นกับทุกคนที่ได้เห็น เท่ากับเราช่วยปิดประตูอบาย เปิดประตูสวรรค์นิพพานให้กับทุก ๆ คน นี่เป็นกิจที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นต้องทำกิจตรงนี้ให้สมบูรณ์ ให้บริสุทธิ์ บริบูรณ์

<< สมณะแท้ตลอดเวลา >>

แม้ไปสู่ที่พัก ขั้ววัตรปฏิบัติ กิจวัตรกิจกรรมก็ให้สมกับสมณะ ไม่ว่าเราจะอยู่ตามลำพังไม่มีใครเห็นก็ตาม แต่เราเห็นตัวของเราเอง พฤติกรรมตัวเราว่า เรายังเป็นสมณะอยู่ไหม เป็นในระดับที่เรามีความปิติและภาคภูมิใจไหม แม้อยู่ตามลำพังเราต้องมีความปิติและภาคภูมิใจในตัวเราเอง ด้วยขั้ววัตรปฏิบัติตามหลักวิชา

อย่างนี้จึงจะเรียกว่า **“สมณะแท้”** เป็นพุทธบุตรที่แท้จริง นึกเมื่อไรก็ปลื้ม มนุษย์เหวาเห็นก็ปลื้ม เล่าสู่ใครๆ ฟังเขาก็ปลื้ม ปลื้มแล้วเกิดแรงบันดาลใจอยากจะเป็นอย่างเรา มามีข้อวัตรปฏิบัติอย่างเรา พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรือง แล้วเราก็มีส่วนอย่างสำคัญในการสืบทอดอายุของพระพุทธศาสนาให้ยืนยาวต่อไปเรื่อยๆ บารมีพิเศษ บารมี ๑๐ ทศ ก็จะเกิดขึ้นกับเรา โดยเฉพาะเนกขัมมบารมี คือ บารมีแห่งการเป็นนักบวช เป็นบรรพชิต กิจนี้จึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่ลูกต้องฝึกให้ได้

ทั้งหมดนี้จะได้อย่างสมบูรณ์ ถ้าหากลูกใจหยุดนิ่งได้ หยุดนิ่งในระดับที่เราเข้าถึงพระในตัว เห็นท่านชัดใสแจ่ม กระจ่างอยู่ที่กลางกาย ทั้งนั่ง ทั้งนอน ทั้งยืน ทั้งเดิน ทั้งทำ กิจวัตรกิจกรรมอะไรต่างๆ ก็เห็นอยู่ตลอดเวลาเลย

<< **ต้องทำให้ดีกว่าดีที่สุด** >>

เรามีเวลาจำกัดในการสร้างบารมีนะลูกนะ โดยเฉพาะการเดินทางมาตราที่เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตของเรานี้ ช่วงระยะเวลาแค่ ๑ เดือนเท่านั้น ลูกต้องสอนตัวเองว่า เราจะต้องทำให้ดีกว่าดีที่สุด นอกจากได้รับคำแนะนำสั่งสอนจากพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยงแล้ว หรือเพื่อนสหธรรมิกก็ตาม ก็ต้องสอนตัวเองให้ได้ด้วย

เพราะฉะนั้น ๑ เดือนนี้ ต้องเป็นสมณะให้สมบูรณ์ เป็น
ตามเนรเทศเถาเหล่ากอของสมณะให้สมบูรณ์ ที่นึกเมื่อไร
ก็ปลื้ม แล้วมีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจ ภาควุฒิจิตตัวของเราเอง

เราจะอยู่ในสายตาของพระผู้ปราบมาร ซึ่งท่านก็จะ
น้อมเอาเราทั้งหมดไว้ในกลางกายของท่าน กลางองค์พระ
ที่ผุดผ่านกายท่านนับพระองค์ไม่ถ้วน

วิบากกรรมวิบากมารต่างๆ ที่ติดตามตัวเรามาข้าม
ชาติกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ซึ่งจะมีผลต่อไปในอนาคต ท่าน
ก็จะกลั่นแก้ไขให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้ทั้งธาตุธรรมเห็นจำ
คิรู้เราสะอาดบริสุทธิ์

ธาตุ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ วิญญาณ อากาศ ในตัวเรา
ให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ธรรมในตัวเราซึ่งเป็นเครื่องรองรับ
ธาตุความบริสุทธิ์ เห็น จำ คิด รู้ คือ ใจของเราก็ใสบริสุทธิ์
ในทุกๆ กายที่สะอาดเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ
น้อยๆ เพราะฉะนั้นวันเวลาที่เหลืออยู่นี้ ลูกต้องตั้งใจฝึก
ให้ดีนะลูกนะ

๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

๖๓

รวมพลังพุทธบุตร ชวนโยมเทเหล้าเผาบุหรี

ทุกวัดมีกำลังอย่างมหาศาล เพราะมีพระภิกษุ
สามเณรเป็นกำลังหลักของกองทัพธรรม ๓๐๐,๐๐๐ กว่า
รูปจาก ๓๐,๐๐๐ กว่าวัดทั่วประเทศ

ถ้าหากว่า ทุกวัดพร้อมใจกันชวนโยมเทเหล้าเผา
บุหรีโดยไม่เกรงใจโยม หลวงพ่อเชื่อว่าไม่ถึงเดือนสิ่งเหล่านี้
ก็จะสูญหายหมดสิ้นไป แต่ตอนนี้เรามัวไปเกรงใจกัน

ความเกรงใจเป็นสิ่งที่ดี

แต่ถ้าจะชวนคนทำความดี ไม่ต้องเกรงใจ

ที่จริงโยมต้องการฟังเสียงพระ อยากฟังมากๆ
เพราะเป็นเสียงสวรรค์ ถ้าทุกวัดทั่วประเทศพร้อมใจกัน
ชักชวนญาติโยมเทเหล้าเผาบุหรีโดยไม่เกรงใจใคร มีแต่
ความรักและปรารถนาดีต่อญาติโยมอย่างแท้จริง สิ่งไม่ดี
เหล่านี้ก็จะหมดสิ้นไป เพราะฉะนั้นถ้ากำลังหลักของกอง
ทัพธรรม ๓๐๐,๐๐๐ กว่ารูป ๓๐,๐๐๐ กว่าวัดทั่วประเทศ

พร้อมใจกันสู้ หลวงพ่อว่าใช้เวลาเพียงไม่กี่วัน ทุกคนจะได้
อยู่ในเส้นทางที่ดีร่วมกัน

และมันเป็นหน้าที่ของนักรบกองทัพธรรม ของพุทธ
บริษัท ๔ ทั้งพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ที่จะต้อง
ช่วยกันขจัดสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อความแข็งแรงของเพื่อน
มนุษย์กับโรคภัยไข้เจ็บ แล้วก็อีกหลายๆ สิ่งที่ไม่ดีให้ออก
ไปจากร่างกายมวลมนุษยชาติ

ถ้าสู้ ๑ วัด ก็ชนะ ๑ วัด

สู้ ๑๐ วัด ก็ชนะ ๑๐ วัด

สู้ ๑๐๐ วัด ก็ชนะ ๑๐๐ วัด

สู้ทั้ง ๓๐,๐๐๐ วัด ก็ชนะทั้ง ๓๐,๐๐๐ วัด

นี่เป็นความหวังที่หลวงพ่อยากให้มีสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น

๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๖๔

พระต้องชวนโยมเลิกเหล้า เลิกบุหรี่

หลวงพ่อปลิ้มใจสามเณรหลายวัด โดยเฉพาะที่วัดบ้านขุน ที่มีความอุตสาหะเดินทางข้ามภูเขาหลายลูก เพื่อไปโปรดโยมพ่อ โยมแม่ ให้เลิกผลิต เลิกดื่ม เลิกขายเหล้า แล้วโยมพ่อโยมแม่ก็เกิดกุศลศรัทธาทำตามคำแนะนำของลูกเณร ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมอนุโมทนา

ถ้าหากว่า พระภิกษุสามเณรทุกวัด ทั่วประเทศ ทั่วโลก ชวนโยมเลิกเหล้า เลิกบุหรี่ ในไม่ช้าสุราเมรัย บุหรี่ ยาเสพติดทั้งหลายก็จะค่อยๆ ลดน้อยถอยลงไปเรื่อยๆ เพราะมีตัวอย่างดีๆ ให้โลกได้ดู

ความจริงสิ่งนี้เป็นหน้าที่ของพระภิกษุสามเณร ที่จะต้องให้คำแนะนำแก่โยมพ่อ โยมแม่ หมั่นญาติ และญาติโยมทั้งหลาย ให้เลิกดื่มสุราเมรัย เพราะว่าเราจะต้องให้ศีล ๕ แก่ญาติโยม ไม่ใช่ให้ศีล ๔ ให้ศีลอย่างเดียวยังไม่พอ ต้องบอกอานิสงส์ของศีล แล้วยังต้องบอกเขาให้เลิกสิ่งที่ไม่ดีทั้งหมด

เพื่อตัวเขาเอง ญาติโยมจะได้รู้เรื่องและปฏิบัติได้ถูก เมื่อปฏิบัติได้ถูกก็จะได้ปิดประตูอบาย เปิดประตูสวรรค์ สิ่งนี้เป็นหน้าที่ของพระภิกษุสามเณรที่จะต้องทำ

อย่าไปกลัวหรือเกรงใจว่า ถ้าบอกให้โยมเลิกเหล้าที่นำมาดื่มในวัดหรือดื่มที่บ้านหรือที่ไหนก็ตาม เดี่ยวโยมจะโกรธ แล้วไม่มาทำบุญที่วัด จะทำให้พระเณรอดตาย ก็ให้มันรู้ไป ถ้าพระเณรวัดไหนอดตายเพราะไปบอกโยมให้เลิกเหล้า แล้วโยมไม่มาเลี้ยงพระ โยมไม่มาทำบุญ

ดูตัวอย่างวัดพระธรรมกาย ยิ่งชวนให้ญาติโยมเลิก
เหล้า เลิกบุหรี่ทุกวัน ญาติโยมกลับยิ่งมาวัดเพิ่มมากขึ้น
เพราะฉะนั้นอย่างกลัว อย่าเกรงใจ ตรงกันข้ามญาติโยมจะ
มีความรู้สึกว่า พระณерт่านรักและห่วงใยเราและครอบครัว
ห่วงเราทั้งปัจจุบัน ห่วงเราทั้งในอนาคต เขายังมีความรู้สึก
ซาบซึ้ง ชื่นอกชื่นใจ เทิดทูน

เพราะสิ่งที่ให้เขาเลิกกันนั้น คือ บุหรี่ สุราเมรัย ซึ่ง
เป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่ได้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง ต่อเพื่อนมนุษย์
หรือต่อโลกเลย ตรงกันข้ามกลับทำให้เกิดโทษด้วยซ้ำ และ
สิ่งที่จะได้กลับคืนมาเมื่อเขามีความเลื่อมใส เข้าใจความรัก
และปรารถนาดีของพระภิกษุสามเณรแล้ว จะมีสิ่งดีๆ เกิด
ขึ้นกับพระพุทธศาสนา

หลวงพ่อก็อธิบายอย่างนี้ไปก่อนว่า สักวันหนึ่งพระ
ภิกษุสามเณรทุกวัดทั่วประเทศทั่วโลกจะทำหน้าที่ของพระ
ภิกษุสามเณรได้สมบูรณ์ คือ นอกจากสอนตัวเองแล้ว ก็สอน
ญาติโยมด้วย คือได้ทั้งประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน ควบคู่
กันไปเลย เมื่อญาติโยมได้ประโยชน์ โลกก็จะเกิดสันติสุข
ที่แท้จริง ก็ขอฝากความฝันนี้ให้ลอยไปตามลมทุกฤดู ไม่ใช่ว่า
ลมแล้ว แต่เป็นลมทุกฤดูกาลนะ

๒๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๖๕

พุทธบริษัท ๔

ต้องเป็นหนึ่งเดียวกัน

หลวงพ่อดันอยู่เรื่อย ๆ ว่า สักวันหนึ่งพุทธบริษัท ๔
ทั่วโลกจะรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน โดยเริ่มต้นจากใน
ประเทศไทยของเราก่อน แล้วก็ค่อยๆ ขยายกันไป อยาก
ให้รวมกันได้จริงๆ

คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะยั่งยืน หรือจะ
ล่มสลายก็ขึ้นอยู่กับพุทธบริษัท ๔ ไม่ใช่ใครหรอก คนอื่น
ยังทีหลัง ถ้าภายในยังไม่เข้มแข็งอะไรมาปะทะนิดเดียวมัน
ก็พังได้

หลวงพ่อดีดยาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
กว่าพระองค์จะไปเอาความรู้นี้ได้ต้องสั่งสมบ่มบารมีกัน
มายาวนาน ตั้งแต่คิดในใจ เปล่งวาจา ได้รับพุทธพยากรณ์
อย่างน้อยก็ต้อง ๒๐ อสงไขยกับอีกแสนมหากัป ถึงจะไป
ค้นความรู้นี้ได้ด้วยพระองค์เอง เพราะว่าพญามารเขา
บดบังนัก

บารมี ๓๐ ทศ ต้องเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ เขาถึงกันไม่อยู่
บั้งไม่อยู่ แล้วถึงได้ค้นพบความรู้เหล่านี้มาแก้ไขตัวเอง
กระทั่งหลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร แล้ว
อาศัยมหากรุณาของท่าน นำความรู้มาถ่ายทอดแก่นุญชย์
และเทวดาทั้งหลายจะได้หลุดพ้นตามท่านไปด้วย

การตกเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามารนั้น อันตราย
มาก ชีวิตในสังสารวัฏอันตรายมาก ๆ อันตรายตรงที่ตกไป
ในอบาย หรือแม้แต่เป็นมนุษย์ก็ลำบาก ทุกข์เข็ญ ทำอะไรก็
ไม่ได้ดังใจเท่าไร เผลอพลาดพลั้งลงไปอบายอีกแล้ว เพราะ
ฉะนั้นคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงควรจะอยู่ยัง
ยืนยงคู่โลกกันตลอดไป

เท่าที่เราศึกษาประวัติของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระองค์ก่อนๆ ก็อยู่กันได้ชั่วครั้งชั่วคราว บางพระองค์ก็
ยาวนาน บางพระองค์ก็ช่วงสั้น หลักละหลายพันปีบ้าง หมื่นปี
บ้าง หลายหมื่นปีบ้าง แล้วก็หมุนวนย้อนกลับไปทางเดิม
อีกแล้ว เป็นอย่างนี้อยู่ตลอดเวลา

ในยุคที่เราเกิด เราเกิดเพื่อการนี้แหละ นอกจาก
มาเพื่อสั่งสมบุญบารมีของเราแล้ว ก็มาช่วยกันพยุพระพุทธร
ศาสนาเอาไว้ให้กับผู้ที่มาภายหลังกันต่อไป แล้วเราก็
อาศัยเป็นทางผ่านสร้างบารมีไปสู่ที่สุดแห่งธรรมด้วย

เพราะฉะนั้น ในยุคของเรา เราจะต้องทำให้พุทธบริษัท ทั้ง ๔ แข็งแรงให้ได้ ก็พูดออกไปเรื่อย ๆ สักวันหนึ่งก็คงจะเป็นไปอย่างนั้น ทีนี้ถ้าหากไม่มีใครพูดบ้าง เดียวก็จะปล่อยปละละเลย จะชะล่าใจกันเกินไปว่า อ้อ พุทธบริษัท ๔ คงรู้กันแล้วมั้ง คือ ถ้ารู้แล้วมันจะต้องเข้มแข็ง แต่บัดนี้เราเห็นแล้วว่า ไม่ใช่อย่างนั้น ตอนนี้เรายังต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างทำ

พระกัมมโฆมา เดียวนี้โยมไม่ให้ความเคารพนับถือ พระเลย ไม่ให้ความสำคัญเลย โยมกัมมพระว่า โอ เราอยากได้บุญ อยากจะเจอเนื่อนานบุญ อายุพระพุทธศาสนา อยากฟังคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เข้าวัดก็ไม่ได้อะไรเลย ก็เลยไม่อยากจะเข้าวัด อยากอยู่ที่บ้าน ใส่บาตร หรือถวายสังฆทานพอเป็นธรรมเนียมปฏิบัติเท่านั้นเอง ตอนนี้ต่างก็มองซึ่งกันและกันอย่างนี้ ซึ่งเป็นสัญญาณอันตรายอย่างยิ่ง

ทีนี้เราจะให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งปรับ มันไม่ได้หรอก ก็ต้องปรับกันทั้งหมดนั่นแหละ ทั้งพุทธบริษัท ๔ ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา เราจะต้องปรับด้วยกัน คือ พระก็ปรับในส่วนของเรา ให้มันสมบูรณ์ตามมโนปณิธานที่เราได้ตั้งใจเอาไว้ว่า จะบวชเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากทุกข์ คิดแค่นี้แล้วก็ตั้งใจปฏิบัติ แม้ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ก็ยังเข้าข่ายแห่งความเป็นเนื่อนานบุญ และ

อายุพระศาสนา แล้วศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อสอนตนเองแล้วก็สอนโยมด้วย

ส่วนโยมก็ปรับปรุงตัว คือ เราต้องไปทำนุบำรุง พระพุทธศาสนา ให้กำลังแก่ภิกษุสามเณรในการประพฤติ ธรรม ในการศึกษาเล่าเรียนคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเวลาเข้าวัด ไปตามธรรมะท่านเถิด อย่าไปตามอย่างอื่น เลย เท่ากับเรากระตุ้นท่านทางอ้อม คือ ถ้าพระโดนโยมถาม ก็ต้องไปศึกษา แม้วันนี้ตอบไม่ได้ ก็บอกกับโยมว่า ขอเลื่อน ไปวันพระหน้า เดี่ยวท่านก็จะชวนขวายเป็น

ถ้าไปเจอบางรูปบอกเทศน์ไม่เป็น เราก็ต้องเชียร์ท่าน นักก็พายังต้องการกองเชียร์ พระก็เหมือนกัน โยมต้องไป เชียร์ท่าน ถ้าท่านบอกว่า เทศน์ไม่เป็น บอกเชื่อกับมือ เชื่อกัน เชื่อใจ บอกมองโหงวเฮ้งแล้วไม่ผิดพลาด หากำพูดไปเชียร์ๆ หยอดๆ หน่อย พระก็อดิตถุสถ์นั้นแหละ ไปเชียร์หน่อย ชมหน่อย เดี่ยวก็ยิ้มแก้มแทบปริ

พอพระท่านเทศน์ โยมต้องตั้งใจฟัง ก็จะได้อันสงส์ เคารพในธรรม แม้ท่านอาจพูดผิดบ้าง ก็อย่าเพิ่งไปเตือน ให้โอกาสท่านพูดไป เราก็จะมีอันสงส์ เราจะได้โอกาสใน ทุกหนทุกแห่ง แม้บางครั้งเราพลาดพลั้ง ก็จะไม่มีการทำให้ เราหน้าแตก ไม่สบายใจ เขาจะให้กำลังใจเรา อย่างน้อยก็นั่ง

เฉยๆ แล้วเราจะได้รับเกียรติ ได้รับการยกย่องในทุกสถานที่
ในทุกสมาคม

เห็นไหมว่า ทางมาแห่งบุญที่ไม่ต้องเสียเงินมีตั้งหลาย
วิธี นี่เป็นคุณธรรมภายในของเรา ที่เราให้ความเคารพใน
ธรรม

เมื่อโยมตั้งใจฟังธรรม พระก็ตั้งใจเทศน์ แล้วต่อไปพระ
ท่านจะค่อยๆ พัฒนาไปเรื่อยๆ เมื่อมีจุดเริ่มต้น เมื่อสองเรา
พระกับโยมต่างเกื้อกูลกันอย่างนี้ พุทธบริษัท ๔ ก็เข้มแข็ง

เวลาเข้าวัดไหน พุทไปเรื่อย ๆ นะว่า **“พุทธบริษัท ๔
ต้องเป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือนดวงตะวันที่มีดวงเดียว”**
อย่าต่างคนต่างทำ พุทไปนะลูกนะ ต้องพุท ถ้าเราไปพุท วัน
หลังเดียวพระท่านก็ไปพุทเอง พอเจอโยมคนใหม่มาก็พุทว่า
เราพุทธบริษัท ๔ ต้องเป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือนดวงตะวันที่มี
ดวงเดียว เอาอย่างนี้ก่อนนะ

แล้วถ้าอยากจะให้พระท่านเรียบร้อย โยมต้องเรียบร้อย
ก่อน เราไปถึง เราก็ตองเรียบร้อย กราบให้เป็น ไหว้ให้
เป็น คุยกับพระให้เป็น พอท่านเห็นเราเรียบร้อย ท่านก็
ต้องปรับปรุงตัวท่าน แล้วถ้าพระเรียบร้อย โยมมาใหม่ๆ
ทะเล่อทะล่ามา เดี่ยวเรียบร้อยตาม พุทธบริษัท ๔ ต่างก็
เกื้อกูลกันอย่างนี้ หลวงพ่อมีความเห็นอย่างนี้ละ

ทุกวันพระเราก็ไปทำอย่างนี้ แล้วมีทางใดเป็นทาง
มาแห่งบุญ เราก็ไปชวนขายเถิด จัดระเบียบรองเท้าให้ดี
ปิดกวาดเสนาสนะ ให้อารามนั้นเป็นบุญสถานเหมาะสม
เป็นที่ประดิษฐานพระรัตนตรัย ถ้าวัดวาอารามสะอาด เราไป
ช่วยกันทำความสะอาด พระเณรท่านจะดูดยาไม่ได้หรอก
เดี่ยวท่านก็ทำ แต่ว่าพระเณรอยู่ในวัดมีเพียงไม่กี่รูป วัด
ก็กว้าง กว้างก็เพื่อพวกเรานั้นแหละ เพราะฉะนั้นญาติโยม
อยู่ข้างวัด ต้องไปช่วยกันทำ ต่างก็เอากุลกันอย่างนี้ เราก็จะ
ได้สิ่งดี ๆ เกิดขึ้น

การไปปิดกวาดลานวัด หรือทำความสะอาดต่างๆ ไม่ใช่เป็นงานชั้นต่ำนะ เป็นงานชั้นสูง เป็นทางมาแห่งบุญของเรา ร่างกายก็แข็งแรง ไปแล้วก็ถือโอกาสปฏิบัติธรรม ถ้าพระท่านไม่นั่งสมาธิ เราก็นั่งของเราไป ถ้าท่านเห็นเรานั่งเดี่ยวท่านก็ฟัดขึ้นมา เดี่ยวท่านก็นั่ง เราต่างเกื้อกูลซึ่งกันและกัน อย่าคิดว่า มันเป็นเรื่องเล็กๆ

ถ้าหากพุทธบริษัท ๔ พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกาได้ตั้งใจปฏิบัติธรรม สิ่งดีๆ ก็จะเกิดขึ้นกับพระศาสนา การศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จะขยายวงกว้างขึ้น การเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมก็มากขึ้น พระก็มั่นใจในการยืนยันว่า กฎแห่งกรรมมีจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว โยมเชื่อพระ หิริโอตตปัสสะก็เกิดขึ้น ความละอายต่อการทำบาป กับเกรงกลัวต่อผลของบาปเกิดขึ้น สังคมก็อยู่เย็นเป็นสุข ค่อยๆ ขยายกันไปอย่างนี้

เพราะฉะนั้น อย่าดูเบาว่า วันพระเป็นเรื่องเล็กๆ เป็นเรื่องสำคัญ เป็นวันที่พุทธบริษัท ๔ จะต้องมารวมกันเป็นหนึ่งเดียวกัน ดังนั้นวันพระใครอยู่ใกล้วัดไหนก็ไปช่วยทำนุบำรุงวัดนั้น แล้วอย่าลืมทำตามหลักวิชาอย่างที่กล่าวไว้ละ

๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๘

๖๖

ยุคของเรา..พระพุทธศาสนา จะต้องเฟื่องฟู

อยากให้ลูกทุกคนรักษาใจใสๆ

คิดดี พูดดี ทำดี

ทำใจเหมือนชาวสวรรค์

ในยุคที่เราเกิดมาสร้างบารมี ถ้าพระพุทธศาสนาจะ
มาล่มสลายในยุคของเรา มันอายุฟ้าอายุดิน ยุคของเรามีแต่
พระพุทธศาสนาจะขยายไปทั่วโลก ผั่งเดิมเป็นอย่างนี้ทุกยุค
เลย ไม่ว่าจะมือุปสรรคมากหรือน้อยมองข้ามกันไปหมดเลย
และเราสามารถทำยุคนั้นให้เป็นยุคแห่งความสว่างได้

เพราะฉะนั้น เรื่องส่วนตัวให้วางอุเบกขา เรื่องพระ
ศาสนาให้เอาอุเบกขาวาง แล้วก็ลุยอย่างถูกหลักวิชา คือ
รักษาใจใสๆ คิดดี พูดดี ทำดี ต้องอย่างนี้นะ

๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๕

๖๗

ทำไมต้องเร่งฟื้นฟู

พระพุทธศาสนา

ถ้าเราสังเกตกันให้ดี เราจะพบว่า โลกของเราในยุคปัจจุบันไม่เหมือนโลกในยุคพุทธกาลหรือยุคอดีต เพราะในยุคนี้ได้มีโรคภัยไข้เจ็บที่เป็นสายพันธุ์ใหม่ๆ และมีความรุนแรงเกิดขึ้นมาอย่างมากมาย แม้วิทยาการทางการแพทย์จะเจริญก้าวหน้ามากมายขนาดไหน แต่สำหรับโรคบางโรคก็ยังหายาหรือวิธีการรักษาโรคไม่ได้แม้ในขณะนี้

ที่เป็นแบบนี้ เราอาจจะไม่เชื่อเลยว่า โรคทุกอย่างล้วนเป็นผลมาจากการกระทำของมนุษย์ทั้งสิ้น เพราะเมื่อมนุษย์ในยุคนี้ ได้ประกอบอกุศลกรรมกันมากขึ้นเรื่อยๆ ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พวดโกหก เพ้อเจ้อ คำหยาบ ส่อเสียด ดิเมสุราเมรัย สบเสพอะไรต่างๆ อบายมุขเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ พญามารก็จะได้ช่องเอาบาปของมนุษย์ทั้งหลายทั่วโลกมาประมวลรวมกัน จากนั้นก็จะซ่อนบาปศักดิ์สิทธิ์นี้เข้าไปประกอบในโอกาสโลก จันทรโลก และสัตวโลก

โอกาสโลก คือ สิ่งแวดล้อม ตั้งแต่ร่างกายเราออกไป
รวมไปถึงบรรยากาศภายนอก จนกระทั่งถึงดวงอาทิตย์ ดวง
จันทร์ ดวงดาว จักรวาลต่างๆ

ชั้นโลก คือ ชั้นที่ ๕ ร่างกายของเรา ของมวล
มนุษยชาติ และสรรพสัตว์ทั้งหลาย

สัตว์โลก คือ จิตใจของเรา ของมวลมนุษยชาติ และ
สรรพสัตว์

พญามารจะเอาบาปนี้ซ้อนประกบตั้งแต่โอกาสโลก
ชั้นโลก สัตว์โลก คือ จิตใจ จากข้างนอกมาหาข้างใน แล้วก็
ประกอบธาตุที่เป็นอันตรายต่อกายหยาบของมนุษย์ขึ้น
มาเลย เข้าไปปรุงนะ แล้วก็ไปดึงดูดสิ่งที่เขาเซตโปรแกรมไว้
ดูดเข้ามาประกอบธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ วิญญาณ อากาศ ที่
จะเป็นอันตรายต่อกายหยาบของมนุษย์ทั่วโลกขึ้นมา

เมื่อมนุษย์คนใดเคยสร้างกรรม วิวากรรมที่พ้องกับ
ธาตุที่พญามารประกอบขึ้น วิวากรรมของบุคคลนั้นก็จะ
ดึงดูดธาตุวิบัติเหล่านี้ให้เข้าไปทำงานในร่างกายของตน

เมื่อร่างกายของใครได้รับธาตุวิบัติเหล่านี้ไปแล้วก็
จะทำให้ร่างกายเกิดภาวะผิดปกติ จนทำให้อวัยวะภายใน
ทำงานผิดพลาดคลาดเคลื่อน และส่งผลให้เป็นโรคต่างๆ
ในที่สุด

ดังนั้น ถ้าบุคคลใด มีเศษกรรมปาณาติบาต ฆ่าสัตว์ ฆ่ามนุษย์ เศษกรรมกาเมฯ หรือเศษกรรมอื่นๆ ติดตัวมา เศษนั้นไม่ใช่ส่วนนะ ถ้าส่วนไม่ต้องพูดถึง เศษกรรมเหล่านี้ก็จะทำหน้าที่เหมือนเป็นสถานีรับธาตุวิบัติที่เขาส่งมาทำงานในร่างกาย จนส่งผลให้บุคคลนั้นเกิดอาการเจ็บป่วยล้มตาย แล้วแต่รูปแบบของธาตุวิบัติ และกรรมที่แต่ละคนได้ทำเอาไว้ โรคทั้งหลายเกิดขึ้นจากการกระทำของมนุษย์ ความคิด คำพูด และการกระทำทางกาย ทางวาจา และใจ

ดังนั้น เรื่อง Law of Karma คำสอนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กุศลกรรมบถ และอกุศลกรรมบถ เป็นต้น เราไม่ศึกษาเรียนรู้ไม่ได้ เพราะมันเกี่ยวกับตัวของเรา เกี่ยวข้องกับผู้ที่เป็นที่รักของเรา จะเป็นบุตร ภรรยา สามี หรือหมู่ญาติ

หรือใครก็แล้วแต่ รวมถึงเพื่อนร่วมโลกของเราทั้งหมด เราจะต้องเรียนรู้ เพราะว่าการกระทำของแต่ละคนมีผลไปถึงมวลรวม ภาพรวมของสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลาย

ถ้ายุคใดสมัยใด คนทั้งโลกมีศีลมีธรรม ยุคนั้นมนุษย์จะอายุยืน กายโตใหญ่ มีฤดูสบาย ดินอากาศฟ้าก็สบาย อาหารจะมีรสโอชา ผลหมากรากไม้ก็ออกดอกออกผลดี มีแต่สิ่งดีๆ เกิดขึ้นมาหล่อเลี้ยงชีวิตของมนุษย์ในยุคนั้น

ถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราจะต้องฟื้นฟูศีลธรรมขึ้นมาในโลก โดยมีเราเป็นจุดเริ่มต้น และเริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ของเรา และถ้าทุกคนมาอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน ใช้ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ร่วมกัน โอกาสโลก จันทรโลก สัตวโลกจะดี

นี่เป็นเรื่องสำคัญ ทำไมเราจะต้องจัดบวชกันขนาดนี้ ทำไมต้องบวชบ่อยๆ ทำไมเราต้องฟื้นฟูพระพุทธศาสนา เพราะคำสอนนี้มีอยู่เฉพาะในพระพุทธศาสนา เรื่อง Law of Karma ไปลองศึกษาดู จะได้ช่วยกันขยายความรู้ โดยเริ่มต้นที่ตัวของเราแล้วขยายออกไป เราจึงจำเป็นจะต้องมีทั้งกองพัน กองพล และกองพลต่อๆ ไป

๑๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒

๖๘

สูตรการทำงาน

ในการทำงานทุกอย่าง อย่าหวังว่าต้องวางแผนให้ดี เยี่ยม รอให้สมบูรณ์พร้อมก่อนแล้วจึงลงมือทำ อย่างนี้ไม่ได้ เพราะว่ามันจะไม่ทันเวลา และจริงๆ แล้ว แม้จะวางแผนไว้ได้อย่างไร เมื่อถึงคราวลงมือปฏิบัติจริง ก็ยังต้องปรับเปลี่ยนให้เข้ากับสถานการณ์จริงอยู่ดี

ดังนั้น จึงอย่ารีรอ จงลงมือทำ แล้วปรับไปพร้อมๆ กัน

เล็งให้ตรงเป้า แล้วจึงออกไป ตรวจสอบว่า ตรงเป้าหรือไม่ ถ้ายัง ก็ปรับศูนย์เสียใหม่ให้เข้าใกล้เป้าหมายมากขึ้น ถ้าหลุดไปทางซ้ายมาก ก็ปรับคืนมาทางขวา

เมื่อยิงออกไปแล้ว จึงจะรู้ว่า ยังไม่ตรง แคไหน อย่างไร

หากยังไม่ยิง มัวแต่เล็ง ก็ไม่รู้ผล

และถึงจะเล็งได้อย่างไร ก็ยังต้องปรับศูนย์เวลายิงไป แล้วอยู่นั่นเอง

“เล็ง ยิง ปรับศูนย์ คือ สูตรการทำงาน”

๖๕

ลาสิกขาไปแล้ว

อย่าให้เสียผ้าเหลือง

ตั้งใจเลยว่า ต่อจากนี้ไป เมื่อเราอยู่ในเพศของคฤหัสถ์แล้ว จะตั้งใจรักษาศีล ๕ ให้เป็นปกติ จะไม่ฆ่า ไม่ลักทรัพย์ จะเว้นจากการประพฤติดินกาม ไม่พูดปด เว้นจากการดื่มสุราเมรัย บุหรี่ ยาเสพติด สิ่งไม่ดีทั้งหลาย

เราจะเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของโลก เราจะเป็นแสงสว่างให้กับทุกๆ คนที่เข้าใกล้ ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม

ก่อนบวชเราจะเป็นอย่างไร ชีวิตที่ผิดพลาดมันผ่านไปแล้วก็ให้มันผ่านไป แต่ว่าต่อจากนี้ไป เราได้ผ่านการบวชมาแล้ว แม้ช่วงสั้นก็ตาม หล่อหลอมกันมาแล้ว อย่าให้บวชเสียผ้าเหลืองนะลูกนะ อย่าให้ใครเขาพูดตำหนิ หรือเย้ยหยันได้ว่า โอ้ นี่บวชมาแล้ว ทำไมหลังลาสิกขาถึงแย่กว่าเดิมอีกอย่างนะลูกนะ

โลกกำลังขาดแคลนตัวอย่างดีๆ เขาอยากเป็นคนดี
กันทุกคนแหละ แต่เขาไม่รู้ว่า ทำอย่างไรถึงจะเรียกว่า เป็น
คนดีที่โลกต้องการ อยู่ก็เป็นสุข นั่ง นอน ยืน เดินเป็นสุข
เขาไม่รู้กัน

ลูกได้ผ่านการอบรมช่วงสั้นมาแล้ว เข้าใจธรรม
ปฏิบัติในระดับหนึ่ง คือ มีฐานของใจที่จะศึกษาเรียนรู้ หรือ
ทำความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไปได้ ก็ให้ทำความดีนะลูกนะ อย่า
ถอยหลังกลับไปทำในสิ่งที่ไม่ดี เหมือนก่อนที่เราจะมาบวช

ถ้าลูกทำได้อย่างนี้ก็จะได้ชื่อว่าเป็นกัลยาณมิตรของ
ชาวโลก เป็นผู้ให้แสงสว่างให้กับเพื่อนมนุษย์ เราจะสร้าง
แรงบันดาลใจให้เกิดขึ้นกับเพื่อนมนุษย์ ที่เขากำลังหมกมุ่น
มัวเมากับอบายมุข สิ่งที่ไม่ดีต่างๆ หรือทุกข์ เป็นต้น เขาจะ
กลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี โดยดูเราเป็นต้นแบบ

แม้บางครั้งอาจจะมีเพื่อนๆ หมู่ญาติที่คุ้นเคยกันมา
ยั่วเย้า ล้อเล่นบ้าง หรือสอบอารมณ์เราบ้าง ยื่นน้ำเมา ยื่น
บุหรี่ หรือชวนให้เล่นอบายมุข เราก็อำปไปถือสาเขา อย่าไป
สนใจ เราก็ยิ้มแยมแจ่มใสไป บอกเขาไปว่า “เลิกเถอะ สิ่งนี้
เคยทำมาแล้ว มันไม่ได้ทำให้ชีวิตนี้ดีขึ้นเลย มีแต่ตกต่ำ
ลงไปเรื่อย ๆ ตอนนี้รู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตแล้ว
ในระดับหนึ่ง จะไม่หันหลังกลับไปทำอีก” แล้วก็ชวนเขา
เลิกนะลูกนะ

ต้องชวนเขาเลิก แล้วก็บอกว่า มันมีสิ่งทดแทน ที่คุณเคยเข้าใจว่า น้ำเมาก็ดี บุหรี่ก็ดี หรือการพนันก็ดีเป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความบันเทิงของใจ บอกไม่จริงหรอก มันแค่ความเพลิน เป็นความสุขที่ถูกครอบด้วยความหายนะ แต่มีสิ่งที่ดีกว่านั้น และเป็นความสุขที่แท้จริงคือการปฏิบัติธรรม แล้วเราก็นั่งสมาธิละลูกนะ

แม้การชวนครั้งแรกจะยังไม่ประสบผลสำเร็จ ก็อย่าท้อใจ ให้ชวนต่อไป สักวันหนึ่งบุญเก่าเขาส่งผล คำพูดดีๆ ของเราที่ฝังลงไปใจของเขาก็จะเจริญงอกงาม ให้เขาเกิดแรงบันดาลใจอยากจะมาปฏิบัติธรรมกับเราด้วย แล้วเราก็จะได้ชื่อว่า เป็นผู้นำบุญ เป็นยอดกัลยาณมิตรของเขา มันหมดเวลาแล้วที่ชีวิตอย่างนี้ หรือภาพเหล่านี้จะเกิดขึ้นอีก เพราะเราได้มาบวชแล้ว มาอยู่ในดินแดนของผู้ที่มีจิตใจงดงาม

เมื่อเราได้ทรัพย์มาแล้ว ก็ใช้ทรัพย์ให้เป็น หาทรัพย์ได้ก็ต้องใช้ทรัพย์เป็น ให้เป็นประโยชน์ต่อครอบครัว ต่อตัวเรา แล้วก็เพื่อการสร้างบุญบารมีของเราด้วย นี่ก็คือสิ่งที่เราจะต้องทำต่อไป

๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

รายนามเจ้าภาพร่วมอนุโมทนา

น้อมบูชาธรรม

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

หลวงพ่อรับมชโย (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

หลวงพ่อกัตติชโว (เพด็จ กตฺติชโว)

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาทองสุข สำแดงปั้น

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

เจ้าภาพกิตติมศักดิ์พิเศษสุด

คุณเพ็ญใจ หาญพานิชย์ และครอบครัว

คุณอนันต์ อัสวโกสิน และครอบครัว

คุณพรสวรรค์-คุณพรรณวดี เต็มดวงจิตต์

เจ้าภาพกิตติมศักดิ์พิเศษ

พระมหาสุทนต์ สุวฑฺฒโก และกลุ่มรวยตราบิณจันทรันดร
พระพลภูมิ พลธมฺโม, คุณบรรณพจน์-คุณบุษบา ดามาพงศ์

เจ้าภาพกิตติมศักดิ์

พระปารณ ชยานนุโท, คุณอริราช-คุณพรภัทรา-คุณอนันยา พันธเสน
คุณสุมิตร-คุณศิริพร-คุณพรสิทธิ์ ตำนวนิช และครอบครัว
ดร.กฤษฎา-คุณทัศนีย์ งามใจมนต์ และครอบครัว
คุณแม่สุณี-คุณวรดา-คุณวรการ-คุณวรเกตุ-คุณณภัทร-
คุณภูริภัทร-คุณภูธน ตั้งสืบกุล และครอบครัว
กลุ่มบ้านวันเสาร์

เจ้าภาพกิตติมสุข

วัดพระธรรมกายเถาหลุน วัดพระธรรมกายสตอกโฮล์ม
วัดพระธรรมกายฮัมบวร์ก วัดพุทธโฮล์บรอนน์
กลุ่มพลังบุญมหาเศรษฐี คุณมณีนาย ภัทรนาวิก
พระครูสมุทรณรงค์ หนุตจิตโต และชมรมภาวนารักษ์
คุณธนวัชร พันธศุภ, คุณบุญญารัตน์-ด.ช.ณคุณ ภัทราเรืองริน
Nick Eng, Lau Wai Peng, Eng Guo Joe

เจ้าภาพกิตติมไส

วัดพระธรรมกายเทนเนสซี

พระมหาพุทธิวัฒน์ วุฒนชโย และครอบครัว

พระมหาวิริยะ ธมฺมสารี, คุณนันทนิต-คุณอารียา ใจเที่ยง

คุณสมศักดิ์-คุณลักขณา วหาวิศาล

คุณลือพงศ์ สีสพรั่ง และทีมแก้วกายสิทธิ์

คุณวรวิทย์ ธัญญธारा, คุณธัญญะรัตน์ ชำนาญ

คุณสมยศ-คุณสมใจ-คุณกะซามาศ-คุณณัฐวุฒิ วัฒนผลิน

หจก.บัวทองจิวเวลรี่

ครอบครัวเอกวรวงศ์

ครอบครัววสมคิดเลิศ

เจ้าภาพอุปถัมภ์

พระปลัดฐาปกรณ์ สุจาโป

พระมหาเฉลิม ปญฺญาภรโณ ป.ธ. ๙

พระมหาเผด็จศักดิ์ สกฺกธมฺโม

พระมหาเมตต์ ธีรชโย, นฤมล พิสุทธิมาน

พระมหาเมธี เมธีชโย และคณะญาติมิตร

พระมหาโสพล สุพล ป.ธ. ๙ และคณะญาติมิตร

พระมหาไพโรจน์ ปุญฺญาภโส

พระมหาฤกษ์ อคฺคินฺทียโย และผู้มีพระคุณ

พระมหาภิรมย์ สุนฺดณชโย

พระมหาจันทร์ติ ธมฺมสิทธิ ป.ธ. ๙

พระมหาจิรายุ โพธิชโย ป.ธ. ๙

พระมหาชีพ ตปฺปสิโร และครอบครัวแช่ลิม

พระมหาฐานาวุฒิ ถาวรชโย และครอบครัว

พระมหาทินพัฒน์ สารตตชโย ป.ธ. ๙

พระมหาธนาวุธ ทสสนชโย

พระมหาธนดล นนฺทชโย และครอบครัว

พระมหาธนบดี ธิตฺตชโย และครอบครัว

พระมหาธีรธรรม ธมฺมธีโร และคณะเตรียมบาลี

พระมหานิติกร นิตฺตชโย และครอบครัวมุ่ยคำ

พระมหาบรรพิต ปสิทธชโย ป.ธ. ๙

พระมหาประจักษ์ ปุณฺณิทธิชโย

พระมหาประสิทธิ์ ฑิตฺตชโย และญาติมิตร

พระมหาปิยณัฐ ปิยชโย ป.ธ. ๙

พระมหาพงศธร ธีชโย และครอบครัว

พระมหาพงศธร มหิณฑชโย และครอบครัวญาติมิตร

พระมหาพรชัย วรชโย ป.ธ. ๙

พระมหาพิทยาธร วิจิตตชโย และญาติมิตร

พระมหาพิทักษ์ กนฺตชโย และคณะญาติมิตร

พระมหาภาสกร ธมฺมวถฺตญ ป.ธ. ๙

พระมหาภูริวัฒน์ ฌานวิฑฺโธ

พระมหาราชเนนทร์ อสันทโย และครอบครัว
 พระมหารัฐพล ปสิณชโย และครอบครัว
 พระมหาวชิษฐา ษณฺชโย และครอบครัวแก่นสาร
 พระมหาศัศตรวด กาวนา และครอบครัว
 พระมหาศิวาณ โอนมชโย
 พระมหาศุภณัฐ จันทชโย ป.ธ ๙
 พระมหาสมปรีดา สุนนชโย ป.ธ ๙
 พระมหาสุทธินารถ ถาณชโย ป.ธ ๙
 พระมหาสุธรรม สุตโน ป.ธ ๙
 พระมหาสุวิทย์ วมมิกนฺ ป.ธ ๙
 พระมหาสุวัฒน์ สุวฒโน
 พระมหาสมยศ ฉานวโร
 พระมหาสุวินิจ ปุณณชโย และครอบครัว
 พระมหาสุริยา สุริยชโย และครอบครัว
 พระมหาหาล้า วิชิตชโย ป.ธ ๙
 พระมหาอภิวัฒน์ ปภาชโย และครอบครัว
 พระมหาอรรรถพล กุลสิทฺธ และคณะญาติมิตร
 พระภิกษุ รุ่น ๗ ปี พ.ศ.๒๕๓๔
 พระภิกษุ รุ่น ๒๐
 พระภิกษุ รุ่น ๒๗ เพชรน้ำเอก
 พระเกรียงไกร ธรรมานนโท
 พระเอกชัย กนตปญฺโ
 พระไชยยศ ยสวโส
 พระชัยยง อดตชโย
 พระพรชัย พลวธมโม,ดร.
 พระภาค รวิณโณ และครอบครัวดวงสร้อยทอง
 พระสันติราชภู่ อุปสนโต และคณะญาติมิตร
 สามเณรวีรพงษ์ บัวศรี ป.ธ ๙
 กลุ่มสัมมาอะระหัง
 กองต้อนรับระดับโลก สำนักศรัทธาภิบาล
 กองบุญแก้วสารพัดนึก
 คณะญาติมิตรลูกพระธัมฯ เพชรกลางกาย
 ครอบครัวแก้วนิชเจริญ
 ครอบครัวโรหิตธรรมพร
 ครอบครัวถาวรบรรจบ

ครอบครัวธนภัทร-เปี่ยมปิติ
 ครอบครัวบุญเรือง
 ครอบครัวมิ่งขวัญ
 ครอบครัวศรีแดง
 คุณเกล็ดชัย เบญจจาธารศิริกุล-คุณนพรัตน์ พั่วสุ
 คุณเจียมเอียง แซ่โจ้ว และครอบครัว
 คุณเชื้อ-สมพงษ์-สุพัตรา วงศ์สมุทร
 คุณเตือนใจ ซึ่งโชติกุล
 คุณเบญจรงค์ ต้นแก้ว
 คุณเพ็ญโสภา สุเพียงพิสด์ แซ่ตัน
 คุณเสาวณีย์ ยถาภูษานนท์
 คุณเสาวรส ปัทมกลางกุล
 คุณเอนก-นงคัลักษณ์ เกิดสุวรรณ
 คุณแม่ชอน-อรนุช สุภาพรรณวดี
 คุณแม่พิมพ์พันธุ์-พิมพ์วลัญช์ แก้วเนตร
 คุณไสว ศิยรนอก
 คุณกมลชนก วัฒนศิลป์
 คุณกมลรัตน์ พุตระกูล และครอบครัว
 คุณกฤษณา-วันิดา อุ่นจิตติกุล
 คุณกิตติยา ไทราษฎร์ และครอบครัว
 คุณกัญลัม-บุญสม เลิศถาวรธรรม
 คุณขวัญเรือน ปัญญาองค์
 คุณชาจัน แซ่เจียม-อา-ล้วน แซ่ฮ้อ
 คุณคณิต-คุณฤดี ดวงคำ
 คุณคำสอน เบลล์ และครอบครัว
 คุณจง-คุณสำเริง มโนวัฒน์
 คุณจวง แซ่กิม และครอบครัว
 คุณจักรกฤษณ์ สติเรศเกียรติ
 คุณจากรุณี จันทรรักษ์
 คุณจิรินธิน จตุภัทรจณินท์ และครอบครัว
 คุณจิรวดี ทองธนาวัฒน์
 คุณฉายา จิตติพันธ์, คุณสมสุข เทียมปฐม
 คุณชญาณิศ วงษ์ศิริ
 คุณชนิดา-คุณเจมส์ มิลลิกัน
 คุณชลอ-คุณมาลี ขวณะพงศ์ และครอบครัว

คุณชวลิต สติรวาณิช
คุณชวลิต กิจสวัสดิ์ไพศาล และครอบครัว
คุณฐกมลพัศ-สรัลพร เจนจิวัฒน์กุล และครอบครัว
คุณจิตติพร อดมรัตน์ และครอบครัว
คุณณพรดา ศรีประยูรไพศาล
คุณณณฐกา ไรจน์วนาการ และครอบครัว
คุณณัฏฐ์ภาพร อินทรสิทธิ์
คุณณัฐนันท์ จีจตุพร และครอบครัว
คุณดวงกมล สุริยาวงษ์
คุณดุจดุจชัยชนก ทองธนาวัฒน์
คุณทักษ์นัย โพธิ์จันทจินดา
คุณธนรัชต์ เจนธัญญารักษ์
คุณธนาภรณ์ ตันตะศิลป์
คุณธนินพัชร ทองธนาวัฒน์
คุณธมลวรรณ ทฬสุวรรณ, คุณภัทรวดี จวนแจ้ง
คุณธวัชชัย-จินตามณี ทองประเสริฐ และครอบครัว
คุณนพดล-คุณพลเทพ-ดร.สุวีร์ ช่วยพิชัย
คุณนภัสสรณ์ เหมะสุคนธมาศ
คุณนวรรรัตน์ วงศ์รัตนสถิตย์
คุณนัฏฐา เจนศิริพานิชย์
คุณนัฐพล-คุณสุกัญญา พลวัฒน์ และครอบครัว
คุณน่านา ลีว
คุณนิมิตร-คุณวิไล อุ่นจิตติกุล
คุณนุชรินทร์ ศรีคำ, คุณประนอม ใจน่าน
คุณบุญเลิศ โชติจินดา-คุณรุ่งรัชนี้ มณีโชติ
คุณบุญชัย-คุณกาญจนา เลิศถาวรธรรม
คุณบุญทา-คุณทิพวรรณ เลิศถาวรธรรม
คุณบุ้นเจียว แซ่ตั้ง, คุณลัดดา ศรีวะโลสกุล
คุณบุปผา สวัสดิ์และครอบครัว
คุณปทุมมา บัวก้านทอง
คุณปริญญา ทองงามและครอบครัว
คุณปรีณาภา สอนศรี
คุณปรียาภรณ์-นิตากานต์-วนิดกุล สุปัญญา
คุณปัทมา เข้มเพชร
คุณปิ่นทยา วีระประสิทธิ์

คุณปาน ทิมเที่ยง
คุณผุสดี หาญอุทัยกิจ และครอบครัว
คุณพงศ์ปมต เต็มสุขนิรันดร์
คุณพนมพร ช่างผาสุข
คุณพนิดา สุวรรณดี
คุณพระณี-ธนวัฒน์-ภัคจิรา จันทร์บาง
คุณพวงรัตน์ ไชยสิน และครอบครัว
คุณพอไชยเฮง แซ่ไหล และครอบครัว
คุณพอร-คุณแม่อำพัน-คุณยุวดี พลราชฤทธิ์
คุณพ่อบุงเจ็ง-แม่ลั้ง-ชัยพร จิตสินธุ
คุณพ่อสีมา-คุณแม่หลง-กันหา อรรถนพเพ็ชร
คุณพัชรมนชน ทองธนาวัฒน์
คุณพัชรินทร์ วัชรเวชศฤงคาร
คุณพันทิพา เลิศสุริวงศ์
คุณพันิดา-คุณพิมพ์ภา สิทธานุกุล
คุณพิชญ์ศุกร วิสุทธิ, PEEYUSH MATHUR
คุณพิชัย-ชีวจึง-วรกมล-อรรธยา นินาสพงษ์
คุณภรสุดา กิตติบุญญะกุล
คุณมณฑา ทวนทอง
คุณมนัรัตน์-คุณฉลอง ศรียอดเส
คุณมนตรี-คุณนิรศ นาคะนคร และครอบครัว
คุณมนัส-อัมพร อยู่สุข และครอบครัว
คุณยาใจ วิศิษฐ์ศิริกุล
คุณยายจกกล พิมพ์เวิน
คุณรัตนวิดี ชมเชย
คุณรัตนา-วิลาวัลย์ มหาเกตุ และครอบครัว
คุณริน ท้วมรอด และครอบครัว
คุณฤดีวรรณ ช่างผาสุข
คุณลินดา-อาทิพย์ ไชยโมได้ และครอบครัว
คุณวรรณุช เลหาวัฒน์
คุณวรพิชชา แซงวรรณ
คุณวฤทธิ์ กุลจิตติวานิชย์
คุณวิเศษศักดิ์ ศรีสุริยะธาดา
คุณวิรุฬห์ ทรัพย์ถาวรกุล
คุณวิสิทธิ์ เบญจปิยะพร และครอบครัว

คุณศรชัย-นงเยาว์-เจนจิรา กองแก้ว
คุณศราภก บวรพิบูลย์ และครอบครัว
คุณศรีมุกดา ไกรวงษ์
คุณศิรินาถ พรหมเดช
คุณศุภกร เลิศล้ำภากุล และครอบครัว
คุณศุภฤกษ์-จินตนา-เพชรธาดา มั่นเจริญ
คุณศุภลักษณ์-วิศักดิ์-สุขจิตร อุดมโชคสกุล
คุณศุภวรรณ-พาทีนี พลาคิสัย
คุณศุภิสรา เลิศล้ำภากุล และครอบครัว
คุณศุภภาณุจน์ วงศ์เทศ และคณะญาติมิตร
คุณสม จรพรมราช
คุณสมชาติ-คุณผะอบ (พวงน้อย) เลิกบางพลัด
คุณสมนึก-คุณสุธิดา เปรมปราโมทย์
คุณสมพงษ์ เลิศล้ำภากุล และครอบครัว
คุณสมพงษ์-นิตยา-อภิรัตน์ ตันติวานิชยสุข
คุณสมพงษ์-สุจินตนา-นพรัตน์ โชคสุชาติ
คุณสมพร โรหิตะดิษฐ์ และร้านเสริมสวยคลับเค
คุณสมศรี-คุณนิโลบล ศิริสมบัติ
คุณสมศักดิ์-คุณปณรัตน์ ธัมมอุทัยพร
คุณสมศักดิ์-คุณสุพร วงศ์ศิริกุล และครอบครัว
คุณสมศักดิ์-สุภาณัน พัฒนาภิกกุล และครอบครัว
คุณสร้อยเพชร-โสธยา โสตะระ
คุณสุโกเวทย์ บุญจง และครอบครัว
คุณสุกัญญา รักษาคำ
คุณสุกัญญา-ณรงค์-ศิริพร-ศิริพรรณ รักษาคำ
คุณสุจิตรา บุญคุ้ม-สุภารัตน์ ยิ่งรัตน์วิทย์
คุณสุธินี เปรมปราโมทย์
คุณสุนทร-คุณกิมบ้วย สุวโรพร และลูกทุกคน
คุณสุนัย ส่วยฮั่น แซ่ตัน
คุณสุพัตรา เลิศล้ำภากุล และครอบครัว
คุณสุรชัย-คุณกุลนิดา สนธิพันธุ์ และครอบครัว
คุณสุรัตน์-คุณอรทัย แสงสุระธรรม
คุณสุรีย์-คุณปรัชญาวรรณ วรณกิจ
คุณสุวรรณา พรไพรเพชร
คุณสุวัฒน์-อารีรัตน์-วันสุข ศิริคุรุรัตน์

คุณอดิพนธ์-กัญญมน-ณัฐพล ฮ่อสกุล
คุณอธิป-คุณอธิภัทร คูหาทนก
คุณอมรา เสริมสุข และครอบครัว
คุณอมรา บรรจงศิริ
คุณอรารณ นันทวรรณ และครอบครัว
คุณอริยา นิมะ, คุณวันขวัญ เทียมจันทร์
คุณอริสรา รัตนวงศ์พิบูลย์
คุณอรุณน้อย-คุณสุพรน้อย บัวศรี และญาติมิตร
คุณอรุณี พิษิตวงศ์เลิศ
คุณอวิสา-ด.ช.ตะวัน เบนทลี้อย
คุณอัจฉราภรณ์ พงศ์ถาวรภิญโญ
คุณอัยย์ พิมพ์เวิน
คุณอาเม้ง แซ่ไถ้ว
คุณอำพัน เกิดแก่นแก้ว
คุณอุรารัตน์ ไชยรังษี
ด.ช.ยอดเพชร สุทธิผล
ด.ญ.วิสาขมาส-ด.ช.วิมุตติสุข กิจบำรุง
ดร.ณัฐภรณ์-คุณณัฐนันท์ ภัทรโชติอนันต์
ดร.ประชา เทศพานิช
ดร.สมศักดิ์-สุชาติดา-น้ำผึ้ง ศรีสมบูรณ์
ดร.สุนันท์ ทิพย์ทิพาการ
ดร.อรอุมา เข้มอนุสุข
นพ.สุรินทร์ จิรินิรามย์
นพ.สูงชัย อังธารารักษ์
บริษัทเจคเซียร์ เทคโนโลยี จำกัด
ผศ.ดร.ศศิธร วชิรปัญญาพงศ์ และครอบครัว
พญ.ณัฐวรรณ วิเศษกุล และครอบครัวสกุล
พญ.นุชภา รัตนจรัสโรจน์
พล.ต.อ.วรวิสิทธิ์-คุณภาคย์ พรเลิศ
รศ.ธวัช-คุณพยอม ละเวเปาระยะ
อาสาสมัครแผนกสวัสดิการเจ้าหน้าที่
สมาชิกอาศรมอุบาสิกา
อุบาสิกา รุ่น ๑๑ ชุ่มบุญ
บุคลากร รุ่น ๑๔ กลั่นบุญ
บุคลากร รุ่น ๒๕ นักรบกล้าอาชาไนย

พระครูภาวนาสุธรรมวิเทศ (พระหาญชัย อาสภกนฺโต)
 พระครูวรญาณวิเทศ, พระมหาธีรพล จิตวังโส และครอบครัววามเกียรติ์ทรัพย์
 พระมหาเศรษฐวิญญ์ เสฏฐวิชโช ครอบครัวอิสระศรุตานันท์ และคณะ
 พระมหาเอกพงษ์ เอกชโย,สมพงษ์-ธีระพงษ์ พุ่มพวง,ยายวงษ์-ประที ทองสว่าง และครอบครัว
 พระมหาดร.ชัยฟ้า ธมฺมกโกล และกองบุญมหาทานบารมี ๑ เดือน ๑๑
 พระมหาปรียัติ จิตมโน, คุณเครือวัลย์ แสวกเกอร์,คุณศรัทธา เกว้,คุณวรารักษ์ เค
 พระมหาประเสริฐกิจ สุเมธ และชมรมใจใสใจสบาย
 พระมหาพลากร สุจินณชโย และครอบครัวพันธ์ไฟโรจน์
 พระมหาสมบัติ อินทปญโญ และครอบครัวศรีนระรัตน์,ครอบครัวบุญเดิม
 พระมหาสรีศักดิ์ สกชโย และครอบครัวหล่อแหลม,ครอบครัวตะอ้าย
 พระมหาผดุงเกียรติ ธารณชโย และครอบครัว
 พระไพศาล ธรรมานนโท, คุณสมพร-ดวงมกล ไทรทอง
 พระชูเกียรติ ภาทโก บุญธรรมโดย ณัฐพัชร ภัทรวรินทร์,ชูชีพ-ณัฐวัฒน์-ปิยนุช วิสุทธาภรณ์
 พระฐานศักดิ์ สีลธโร, คุณโร-สิน-เบา-อ้นย่นันท์ ศรีสันติ,พ.ต.อ.กมลเดช-สุธาทิพย์ อนุกุล-ญาติมิตร
 พระ ดร.อนันต์ ตโมนุโท และครอบครัวพิศาลไพโรจน์
 พระวิศักดิ์ ธรรมสิริโก และครอบครัววชิรโสภณกิจ-ชีวรัตน์-ศรีไทย
 พระอำนาจ เหมวังโส, คุณไม้แฉ่ง แซ่ไคว้,สมบุญ ส่งตระกูลศักดิ์ และบุตรหลาน
 สามเณรชัยโรจน์ ศุภสวัสดิ์วารการ น.ส.พิมพ์พิชชา และครอบครัว
 ครอบครัวห่อง, วณิชชากรวรารกุล, DEAK, เยาวพฤกษ์
 คุณแม่บุญ-พอมนงค์ศักดิ์-สุดิจ พันธุ์วิรัตน์, ม่าย แซ่เหงา, หัวหน้าชั้นวินิชน-ร.อนุบาลฯทั่วโลก
 คุณแม่ลิเทียมอมิ และครอบครัว, คุณสมศรี สวัสดิ์วิโรจวงศ์
 คุณแม่ลิเทียมอมิ, กฤตวิษฐ์-เสาวลักษณ์-ดวงแก้ว-ดวงพร กรวิจิตต์ศิลป์
 คุณกชวรรณ-สุขญา สุดชาญชัยกุล, คุณชลิตา ศิริรักษ์ และครอบครัว
 คุณกมล-สมรัก-นุชนางค์-โสฬส-จตุเทพ อนุชปรีดา
 คุณกิตติพัฒน์-ด.ช.ชินกฤต พระธรรมช่วย, คุณสุรวิทย์ จันทรแพง และครอบครัว
 คุณจ๋วยอิม แซ่ซึ้ง และลูกหลานหลาน คณะญาติมิตร
 คุณจุฬาทิพย์ รัตนกระจำง (เฮียดาเลน) และครอบครัว
 คุณดวงนา-Joseph-พระวิมล ทอร์นส์เบอร์ และครอบครัวญาติมิตร
 คุณธงชัย-คุณนันทพร แต่งเจริญพาณิชย์ และครอบครัว
 คุณธารทิพย์ วิเตยธณี, ว่าที่ร.ต.หญิงสุกานดา มุณีเพชรรัตน์
 คุณธีรรัตน์-คุณจตุพร-ด.ช.พีรฤทธิ์-ด.ช.ณัฐนันท์ ถาวรเจริญ อุทิศให้คุณพ่อวินัย ถาวรเจริญ
 คุณนพวัฒน์ กัญจนสิริพัชร,นวิยา-ปฤษฎิ์-อัชพล-ศรีนธรร-นิธิโชค-ธัญสินี และครอบครัวธนาวัตอ้าว
 คุณประสงค์-วัฒนา-กัปตันนฤพนธ์-ดร.วรพรรณ-ประพันธ์ จันทรากุลศิริ
 คุณพรชนก บุญอุ้มสม,บุญนิช นัยนพณิข,สมส่วน บุญมั่ง พร้อมบิดามารดา-ญาติมิตร-ทิศ ๖
 คุณพ่อบรรจบ-คุณแม่ลัดดา เตชาพิสุทธ์ และครอบครัว

คุณพ่อเย็นคน แ่ผู้,คุณแม่โบว์ดี แซ่ห่าน,คุณศรินทิพย์ ผู้แก้วกล้า
คุณพ่อานิช-คุณแม่สุวรรณ วานิชสัมพันธ์ พร้อมบุตรธิดา
คุณพ่อหยด-คุณแม่ปาน-คุณเอื้อน ขำปรางค์ และครอบครัว
คุณสรวรรยา-สมใจ-วิชัย-ธวัชชัย-ณัฐฐา-นรบดี รัศมีงามตา
คุณสัมฤทธิ์-ราศรี-จรรย์-ประทุม-ศุภากาญจน์-ปวีณ์พัช-สมรัก-ธรรมชัย วงศ์เทศ และญาติมิตร
คุณสืบสวัสดิ์-รศ.ดร.จันทร์พิมพ์ สายสมร และครอบครัว
คุณสุจินต์ ติตากร,ศรีนวล พงกษวิบูลย์ และหมู่คณะ
คุณสุรัตน์-คุณเล็กเจ็ง กิจสัมพันธ์วงศ์ และครอบครัว
คุณสุวรรณ หล่อวิวัฒนพงศ์ และครอบครัว ญาติมิตร
คุณสุวรรณ-เฮ้งลิ้ม-สุพัตรา-สุภร-สมพร-สุรัชย์-พรอารีย์-เพชรรัตน์ ต้นดินรัมย์
คุณอังคณา-พอนที-ชัยวัฒน์-ภาวิธญาณ์-รัตนธากาน ศรีวรรณวัฒน์ และครอบครัว
ดร.ธนฤต-อภิชา-ทัตชนา วรธนชากุล และครอบครัว
พ.อ.(พิเศษ) วิษณุ-วิกันตา-วิภาคย์-วิภัทร สนธยานนท์
คุณรชยา สิทธิวงศ์, คุณคณาพร ยานางาวะ และครอบครัว
คุณน้ำทิพย์ กุหลาบ และครอบครัว

John-Pattamon Baskett and Family

